

Giới thiệu Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc

Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc là câu chuyện xoay quanh cuộc sống của cô từ khi xuyên về cổ đại và sở hữu một cơ thể yếu ớt nhưng xinh đẹp..

Cô là một con người của thời hiện đại, thoáng qua một cái thì lại bị biến thành nàng - Lâm Đại Ngọc, một cô gái có thân thể yếu ớt và dễ bị xúc động. Lần này thì là ta, đừng hòng mà dễ bắt nạt được Lâm Đại Ngọc này...

Cuộc sống của cô trong một thân thể mới đã bắt đầu. Liệu còn có những tình tiết hấp dẫn nào khác nữa ?!!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mấy hôm nay bị ốm, cả người phát sốt đến khó chịu, phải xin nghỉ ở nhà không đi làm nổi. Nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ, vừa nghĩ nhất định phải đi lấy thuốc uống, lần ốm này không thể để yên mà tự khỏi được, lại vừa nhớ đến trước đây, mỗi lần bị ốm đều có mẹ mua hoa quả cho bồi bổ, nghĩ miên man một hồi, rồi cuộc không kịp uống viên thuốc nào lại nặng nề ngủ tiếp.

Hồi lâu tỉnh lại, tự hỏi mình không biết có phải mộng du rồi không? Mở mắt ra là thấy khung cảnh cổ kính đập vào mắt, chẳng lẽ ta vẫn còn nằm mơ. Vậy thì giấc mơ này quá mức lợi hại rồi! Khung cảnh thật như vậy. Cũng chẳng rõ đây là chỗ nào nữa. Người ta có thể mơ thấy những nơi chưa từng thấy bao giờ không? Nhéo tay mình một cái... Đau nha! Không phải mơ sao?! Nâng tay mình lên nhìn, nhỏ quá, như tay trẻ con vậy. Một ý nghĩ chợt loé!... Đây...này... đừng nói là...nhập hồn nha?! Chẳng lẽ ta vì phát sốt mà chết đi? Sau đó nhập hồn mượn thân xác này mà sống lại?

Sở dĩ còn có thể trấn định như vậy, cũng là vì sống lâu lên lão làng mà mèo già thì hoá cáo thôi. Cuộc sống gian khổ tôi luyện, đã giúp ta khi đối mặt với đủ mọi loại tình huống phát sinh cũng không sợ hãi. Cũng như học cách chấp nhận rằng chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho dù có khó tin thế nào đi nữa, mà cũng đúng thật còn gì! Đến cái chuyện nhập hồn hoang đường này mà cũng có thì còn gì là không thể?! Aizz... nói như thế nào thì cũng là nhờ lão sếp vô lương tâm chuyên bóc lột người lao động ở cơ quan của ta, nếu không phải vì cách dùng người “triệt để” của lão, ta cũng không có ngày hôm nay.

Nếu đã đến đây, trước phải tìm cách sống sót đã, không biết đây là lứa nhỏ mấy tuổi, nếu đủ nhỏ, vấn đề sẽ không lớn, dù làm sai chuyện gì cũng không ai so đo, mà lại có thời gian để học tập thích nghi dần. Bất quá, hô hấp của lứa nhỏ này có vẻ không thuận, có hơi khó khăn, so với thời điểm ta phát sốt cũng giống thế, xem ra là đồng bệnh a, có tương liên hay không thì chưa biết. Như vậy, ta và nó đều là chết bệnh sao? Cổ đại điều kiện chữa bệnh kém như vậy, nói không chừng không được bao lâu nữa ta cũng đi theo luôn. Đúng là đoán mệnh mà!

Nhìn khắp xung quanh, phòng bố trí cũng thanh lịch, bức hoạ trên tường cũng là danh gia chi bút. Tuy rằng không đến mức kim bích huy hoàng, nhưng dưới con mắt thẩm định có nghề của ta, nhất định giá cảnh lứa trẻ này cũng không quá kém, hơn nữa còn có thể là dòng dõi thư hương. Ngày trước sếp phái ta đi mua đồ cổ, mua tranh chữ, chui vào hội bán đấu giá mua văn thư cổ, ngay cả đồ trang trí cho nhà lão cũng qua tay ta. Nếu không vì tiền lương cao hiếm thấy, ai thèm cam tâm làm trâu làm ngựa cho hần. Đồng thời cũng đem bản lĩnh nhìn đồ của ta huấn luyện đến mức chuyên nghiệp, bởi vì hần chính là một lão già siêu cấp khó chiều.

Ai nha, làm sao lại nghĩ tới cái ông sếp bất lương kia nữa rồi. Thật vất vả mới đến nơi này, coi như nghỉ hưu non đi, ta đã làm việc liên tục ba năm liền không một ngày nghỉ phép, tuy rằng cũng bởi chính mình tham tiền mới để hần lôi phí làm thêm giờ ra dụ dỗ. Bất quá, từ ngày mẹ mất, thế giới chỉ còn lại một mình ta, luôn thiếu đi cảm giác an toàn, mới chuyển sang yêu tiền để lấp đi cô độc.

Không biết thân xác ta ở thế giới kia đã chết hay chưa, nếu ta ở chỗ này bệnh chết thì còn trở về được hay không?

Còn đang suy nghĩ vẫn vơ, một tiểu cô nương đẩy cửa tiến vào, đi đến bên giường, thấy ta tỉnh, kinh hi ngồi xổm xuống bên giường, sờ trán ta, nói: “Cô nương hạ sốt rồi, thật tốt, tối hôm qua cô sốt cao đến mức khoé miệng đều là bọt khí, em chỉ sợ cô nương chịu không nổi.”

“Nói bậy bạ gì đó, cái gì mà chịu không nổi, điều này mà cũng nói với người ốm sao?” một nữ tử mỹ mạo vào nhà nghe thấy bên quát, bên người nàng mang theo mấy người nha hoàn cùng vú già.

Nha hoàn kia nghe xong vội vàng quỳ xuống khóc nói: “ Là nô tỳ lỡ lời, xin thái thái trách phạt.”

Nha hoàn kia quả thực đã nói những điều không hay, nghe nàng nói ta cũng cảm thấy không thoải mái, có lẽ nàng cho rằng ta vẫn còn là trẻ con, cho nên ngoài miệng không có kiêng kị gì. Nhưng không phải ở cổ đại, nói năng càng cần phải suy nghĩ cẩn thận sao?

Bất quá, nàng có lẽ cả đêm hôm qua đã chăm sóc ta, có lẽ là nha hoàn bên người, cũng có chút không nỡ để nàng bị phạt. Nhưng ta vẫn chưa rõ nữ tử vừa đến kia cùng ta có quan hệ gì, không thể liều lĩnh mở miệng cầu tình.

Nhìn nàng cũng có vẻ hoà ái, ôn nhu, chắc hẳn cũng sẽ không vì một câu nói mà xử nặng.

Quả nhiên, nàng kia chỉ nghiêm mặt nói: “Lần này tha cho ngươi, nếu ngươi còn ý vào Đại Ngọc tuổi còn nhỏ, vốn không biết kiêng kị xui xẻo, thì đừng

trách ta đuổi ra khỏi phủ.”

Nha hoàn kia liên tục dập đầu, thì đến lượt ta ngậy ngốc, hoá ra đứa nhỏ này, cũng chính là ta hiện tại, tên là Đại Ngọc sao? Lâm Đại Ngọc đó đó sao? Hồng Lâu Mộng ta đã xem từ khi còn nhỏ, nói đúng hơn là học chữ qua Hồng Lâu Mộng, là bộ sách duy nhất mẹ để lại cho ta. Cho nên cái tên Đại Ngọc này, ta rất quen thuộc, phải nói là mẫn cảm mới đúng. Liệu có phải trùng hợp không? Hay là thật sự...

Nữ tử mỹ mạo kia ngồi xuống bên giường, lấy khăn tay giúp ta lau mồ hôi trên trán, ôn nhu nhìn ta, khiến ta hoảng hốt, có ảo giác giống như những ngày trước đây, mẹ ở bên giường cũng chăm sóc ta như vậy. Ta nhìn nàng, không kìm được vươn người cầm chặt lấy bàn tay nàng, nước mắt lại dâng đầy.

Nữ tử lấy khăn lau lệ cho ta, ôn nhu nói: “Đại Ngọc vẫn hay khóc như vậy, mau nín đi. Đệ đệ con cũng phát bệnh hai ngày nay...Nương mới không thể ở cạnh con, con hết bệnh rồi nương cũng an tâm.”

Ta nhẹ nhàng nói: “Nương, con nhớ ngài.”

Mẹ của con, con thật sự rất nhớ...

Nàng kia ôn nhu ôm ta vào trong ngực, lời nói rú rì ngọt ngào dỗ dành, ta nằm trong lòng nàng im lặng, cảm giác đau xót trong lòng dần chìm xuống. Lúc này có bà tử tiến vào thông báo: “Thái thái, thiếu gia không ổn rồi, Lục di nương khóc đã ngất đi, thái thái có muốn đến xem tình hình không?”

Nữ tử này cả kinh, hỏi: “Không phải vừa rồi đã có chuyển biến tốt rồi sao, như thế nào lại nguy kịch rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bà tử kia khóc suốt mướt nói: “Vừa rồi có thể là hồi quang phản chiếu, thái thái mới rồi đi không lâu, thiếu gia liền nguy kịch.” Mẫu thân gật đầu với bà: “Ngươi cứ về trước, ta lập tức đến ngay.” Thiếu gia đang hấp hối đó là huynh đệ của nữ hài tử này sao? Vừa rồi có nhắc đến một vị Lục di nương, có lẽ không phải do mẫu thân sinh. Nhưng xem bộ dáng mẫu thân cũng rất đau lòng, dù sao vẫn là một đứa con trai, tại cái xã hội phong kiến này, trọng nam khinh nữ là đương nhiên. Mẫu thân xoa đầu ta nói: “Buổi tối nương sẽ đến, con phải nghe lời bà vú và Tuyết Nhạn, chịu khó ăn cơm uống thuốc, nghe không?” Ta gật gật đầu, mẫu thân ôn nhu cười, sau đó rời đi. Nha hoàn cùng bà vú lúc trước cùng đến với mẫu thân cũng lần lượt theo sau, chỉ chừa lại nha hoàn ban đầu, còn gọi là Tuyết Nhạn? “Tuyết Nhạn?” “Cô nương có gì phân phó?”, nha hoàn kia quả nhiên đi tới, cúi đầu bên giường hỏi ta, vẻ mặt thiết cũng không phải là giả. “Trong nhà đang có việc gì sao?”, thanh âm mới đầu nghe nài thanh nài khí, có cảm giác không quen. “Cô nương, em không dám nói, thái thái mà biết, sẽ trách phạt em.” Tuyết Nhạn sợ hãi.

“Không sao, ta không nói với mẫu thân là được, em nói đi.”

“Là thiếu gia, cô nương, thiếu gia bị bệnh nguy kịch, vừa rồi gặp nguy hiểm.”

“Còn phụ thân?” Lâm ơn, nói nhiều hơn một chút đi.

“Lão gia đã ở đó lâu rồi, Lâm gia thật vất vả mới có thiếu gia, không ngờ 3 tuổi đã đoán mệnh như vậy.” Tuyết Nhạn cũng thờ dài.

Lâm gia? Ta thực là Lâm Đại Ngọc? Đệ đệ 3 tuổi sao? Ta nhớ rõ trong Hồng Lâu đúng là Lâm gia từng có con trai, cũng là thời điểm 3 tuổi mất đi. Chỉ còn Đại Ngọc là con gái vợ cả. Đây là trùng hợp sao? Nha hoàn của Đại Ngọc này tên là Tuyết Nhạn, cũng là trùng hợp sao?

.....

Trẻ con chết non không có cử hành nghi thức gì, để đứa bé sớm đầu thai. Cho nên trong nhà cũng không có gì gọi là không khí tang sự. Phụ thân sau đó cũng đến thăm ta, bộ dáng có chút tiêu tụy, đã bốn mươi tuổi đầu, mới có được đứa con trai độc nhất đó, vậy mà...Nhìn phụ thân, có bóng dáng của một văn nhân khiêm tốn, không nhìn ra điểm gì đặc biệt, cho nên ta nhất thời không biết rõ ông có chức vị gì hay không. Chỉ có mẫu thân mỗi ngày đều ở cạnh ta, thấy nha hoàn, vú già có việc gì cũng bẩm báo với nàng, chắc cũng không phải đại gia tộc gì. Bởi vì không có việc đi đi lại lại từ nhà này sang nhà khác sớm chiều thảnh thơi, cũng không có vợ lẽ nàng hầu từng lui tới, đủ biết mẫu thân rất thân cận ta. Mẫu thân cực yêu thương ta, mỗi ngày đều ở bên cạnh người ta thêu thùa, may vá, khi ăn cơm uống thuốc cũng tự mình dứt cho ta. Gặp lúc ta tinh thần tỉnh táo, còn lấy sách ra dạy ta biết vài chữ. Đây quả nhiên là việc tốt, bởi vì chữ phồn thể ta thật sự không biết tí gì. Hoi thờ của nàng luôn ôn nhu, hiền hoà, cho nên ta rất thích quần bên người nàng. Mà nàng cũng không phải nữ tử chỉ biết yếu đuối, gia sự quản lý gọn gàng ngăn nắp, tươm tở, nha hoàn trong nhà đối với nàng rất mực cung kính. Ta thích phụ nữ có bản lĩnh như vậy! Điều duy nhất phiền lòng chính là mùa này nàng không cho phép ta xuống giường, nói ta thời tiết này dễ mắc bệnh, bắt ta nằm trên giường suốt ngày. Có thể ta thường xuyên yếu đuối vô lực, có biểu hiện của bệnh cảm mạo, xem ra đã là bệnh mãn tính. Nhưng chính bởi vì không vận động, bệnh mới dễ dàng tái phát như thế, muốn đỡ phải tìm cách hoạt động cơ thể một chút. Vốn ta không trông đợi gì ở phụ thân đứa nhỏ này lắm, bởi nữ nhi trong gia đình thời phong kiến, cho dù là do chính thất sinh ra, cũng không được coi trọng, cũng sẽ không tiếp xúc nhiều với phụ thân. Đối với kẻ kiếp trước không có cha như ta mà nói, phụ thân có cũng được, không có cũng chẳng sao. Nhưng cũng ngoài dự kiến của ta, có thể là bởi tang từ chỉ

đau, phụ thân đối với nữ nhi duy nhất là ta đây phi thường yêu thương. Sau khi nghe lại nha hoàn nói đôi lời, ta cuối cùng cũng biết phụ thân thực ra cũng làm quan, xem ra phán đoán của ta sai lầm rồi. Bất quá phụ thân mỗi ngày trở về, đều sẽ đến thăm ta, cùng ta nói chuyện, đùa giỡn với ta. Tuy rằng hải tử chơi đùa quả thực nhàm chán, nhưng so với cả ngày phải nằm trên giường đã là tốt hơn nhiều lắm, cho nên mỗi ngày ta đều ngóng trông phụ thân trở về. Mỗi ngày uống một chén thuốc, ăn canh bổ, thân thể cũng dần tốt lên. Nghe Hương Nhi nói, ta từ lúc biết ăn cơm là bắt đầu biết uống thuốc rồi, dù biết thân thể Đại Ngọc này quả thật ốm yếu từ bé rồi.

.....

Qua một tháng, thời tiết ấm dần lên, mẫu thân mới bằng lòng cho ta rời giường đến tiểu viện ngồi một lát. Ta rốt cục cũng biết thân thể đứa nhỏ này vì cái gì yếu như vậy, đều là quen được hầu hạ, vận động ít mà nên. Bệnh của ta, tuy rằng không chữa khỏi hoàn toàn được, nhưng đã tỉnh dương lâu như vậy, sinh hoạt bình thường cũng không có gì đáng ngại. Vì thế ta liền ở trong viện chạy qua chạy lại, khó khăn lắm mới được đến đây, làm sao không tận hưởng cho được. Ta vẫn không sao biết được mẫu thân họ gì, cũng không có biện pháp chứng thực suy đoán của mình, cũng dần dần đem việc này bỏ sang một bên, chuyên tâm làm một tiểu hải tử, mỗi ngày ngoài việc chơi đùa, thì là giúp cha mẹ giải sầu. Nhờ có ta làm bạn, phụ thân dần dần nguôi ngoai nỗi đau mất nhi tử, có lẽ bởi vì tuổi đã cao, cũng không muốn sinh con nữa, ngược lại, đem toàn bộ tình yêu đặt trên người ta. Sau lại biết phụ thân tuy thế nhưng từng đỗ Thám Hoa, lập tức sùng bái không thôi, là văn nhân đứng thứ ba cả nước đó a, quá lợi hại. Nhớ ngày trước lúc ta thi vào trường cao đẳng, tuy rằng đỗ, nhưng về văn chương thì quả thật đáng thẹn. Hơn nữa ngày trước đọc sách, cảm thấy trạng nguyên, thám hoa đều là những người vừa trẻ vừa anh tuấn, xem bộ dáng phụ thân nho nhã là thế, có thể tưởng tượng phong thái lúc trước động lòng người mức nào. Có phụ thân như vậy, ai mà không kiêu ngạo a! Phụ thân thường cho ta ngồi ở trên đùi, kể một chút chuyện xưa, đọc một vài bài thơ, lúc này mẫu thân thường ngồi ở bên cạnh. Kiếp trước không được hưởng thụ không khí gia đình, bây giờ ngược lại, lúc nào cũng êm đềm đầy đủ thế này, lại khiến ta bất an, có cảm giác lo được lo mất, thường xuyên lo lắng đây có phải chỉ là một giấc mộng mà thôi. Vì muốn xác thực suy đoán của mình, ta quyết định đi thư phòng của phụ thân xem thử. Thư phòng kia phụ thân dùng để giải quyết công vụ cùng đọc sách, bình thường không cho người ngoài đi vào, nhưng làm sao có thể làm khó ta cho được, cho nên một ngày, nhân lúc vắng người, ta vụng trộm lên vào. Thư phòng phụ thân bày trí rất đơn giản, ta thích. Đến bên bàn, cố sức kiểm chân lên, tìm kiếm một hồi. Cái ta muốn tìm... đây rồi! Nhân tình sáng lên, ta cầm lấy một phong thư. Tên đề trên đó, chính là Lâm Hải...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lâm Hải...

Hồng Lâu Mộng viết phụ thân Đại Ngọc họ Lâm danh Hải, tự Như Hải, đúng là khoa cử Thám Hoa.

Chuyện đã đến nước này, muốn nói là trùng hợp cũng không được nữa rồi.

Hồng Lâu Mộng, rốt cuộc là Bảo Ngọc cùng Giáng Châu tiên thảo mộng hồng lâu, hay vẫn là một hồi đại mộng của ta?

Ta ngơ ngác ngồi trên ghế, ngay cả phụ thân tiến vào cũng không phát hiện ra.

“Ngọc nhi? Sao con lại chạy vào đây chơi, nha hoàn với bà vú theo con đâu?” Phụ thân vươn tay ôm ta vào trong ngực.

“Phụ thân?”, ta làm sao có thể ở chỗ này, người đó là phụ thân của Đại Ngọc sao?

Ta cố gắng bình ổn lại tâm tình, ôm cổ phụ thân nói: “Phụ thân, Ngọc nhi ở đây chờ ngài trở về.”

Phụ thân nghe xong quả nhiên vui vẻ ra mặt, có biết đâu ta đã sớm không phải nữ nhi của người, ta có chút áy náy, âm thầm thở dài.

Lúc này có gia đình đứng ngoài cửa phòng bẩm báo: “Lão gia, lão hoà thượng năm ngoái tới đây, hiện tại lại đến nữa, có đuổi ra ngoài không?”

Lão hoà thượng?

Đúng rồi, Đại Ngọc lúc ba tuổi, có lão hoà thượng tới khuyên Đại Ngọc xuất gia, hần hần là tiên nhân đội lốt phàm. Vốn ta không tin điều này, nhưng không phải ta cũng đang ở trong cái thế giới của Hồng Lâu Mộng đó sao, còn có cái gì không có khả năng nữa. Trước khi phụ thân kịp trả lời, ta liền mở miệng: “Phụ thân, Ngọc nhi muốn gặp hoà thượng kia.”

“Ngọc nhi, hoà thượng kia muốn con xuất gia, con ngàn vạn lần không thể nghe hần.”

Ta gật gật đầu: “Ngọc nhi đương nhiên luyện tiếu phụ thân cùng mẫu thân, Ngọc nhi chỉ là có mấy câu muốn hỏi hần, cũng đỡ cho về sau hần lại tìm đến khuyên con.”

Phụ thân nghĩ ngợi, quay sang nhìn tên gia đình, phân phó: “Người dẫn hoà thượng kia sang phòng khách, dâng trà bánh tiếp đãi từ từ.”

Tiểu tử kia lên tiếng trả lời rồi đi, phụ thân cúi đầu nói với ta: “Phụ thân đi cùng con ra gặp hấn nhé?”

Ta lắc đầu: “Hoà thượng kia phải trả lời con vài việc, có phụ thân ở đó hấn sẽ không nói thật. Ngọc nhi tự mình hỏi là được rồi. Cho nha hoàn bà từ ở ngoài cửa chờ con, sẽ không có việc gì.”

Phụ thân suy nghĩ một lát, rốt cục cũng đồng ý, kêu một nha hoàn tên Hương Nhi ôm ta đi phòng khách, lại dặn mọi người đứng ngoài cửa canh chừng, thế này mới yên tâm để ta đi.

Ta vừa bước vào phòng khách, hoà thượng kia vừa đang cúi đầu uống trà bèn ngẩng lên, nhìn ta cười: “Sì nhi, nghĩ thông suốt sao?”

Ta ngồi vào cái ghế đối diện với hấn, thân nhiên hỏi lại: “Nghĩ thông suốt cái gì? Hoà thượng hấn cũng đã biết ta không phải Giáng Châu tiên thảo nữa rồi, nếu không còn đến đây làm gì? Còn muốn làm bộ sao?”

Lão hoà thượng kia biểu tình có điểm hơi chật vật, hấn thật sự là thần tiên sao? “Ngươi đều biết?”

Đương nhiên biết, ta gật gù đầu, mở miệng hỏi: “Ta còn có thể trở lại thế giới cũ của ta không? Ta làm thế nào đi đến nơi này, ông có biết không?”

Lão hoà thượng lắc đầu, chậm rì rì đáp: “Ta không biết ngươi có thể quay về hay không, cũng không biết ngươi như thế nào đến được chốn này.”

“Vậy Giáng Châu tiên thảo kia đâu rồi? Không phải nàng muốn báo ân, mới đầu thai làm người sao?”

“Cái này ta biết, Giáng Châu tiên tử hiện tại bị thiên đế triệu đi, cho nên việc báo ân chỉ có thể tạm dừng. Bất quá thân thể của ngươi chết đúng vào thời khắc Giáng Châu rồi đi. Ngươi như thế nào xuất hiện, ta cũng không biết, cho nên đến xem.”

“Ta như vậy là mượn xác nhập hồn? Vậy ông đến là muốn câu hồn phách ta đi sao?”

Hấn cười lắc đầu: “Đó không phải trách nhiệm của ta.”

“Thật không?” Ta thân nhiên tiếp lời, “Vậy ông tới làm cái gì? Hoặc là nói, ông muốn ta làm cái gì đây?”

Ánh mắt hấn lộ ra tia tán thưởng: “Lâm Đại Ngọc này cả đời vốn đã được an bài hết thảy, nhưng là Thiên Đế gọi về, chúng ta không thể không nghe theo, rất nhiều kế hoạch phải thay đổi, một Đại Ngọc có ảnh hưởng đến rất nhiều người. Hiện tại ngươi đã đến đây, chúng ta hy vọng ngươi có thể tiếp tục con đường mà Đại Ngọc phải đi. Chỉ cần mười năm, mười năm sau, Đại Ngọc vốn sẽ bệnh mà chết, về sau không cần ngươi phải làm nữa. Như vậy, chúng ta cũng không cần sửa chữa vận mệnh của nhiều người, cũng không cần đem những sự việc phát sinh liên quan đến Đại Ngọc xoá bỏ.”

Ta cười lạnh nói: “Ta vì cái gì phải giúp các người, trước sau gì cũng đều phải chết, không bằng sớm kết liễu một chút cho sạch sẽ, nói không chừng còn có thể trở lại chỗ của ta.”

Hoà thượng kia vội nói: “Đương nhiên sẽ không cho ngươi chết thật, ngươi chỉ cần giả chết, sau đó ta giúp ngươi thoát thân.”

“Đại Ngọc hấn là chết vì bệnh đi, xin hỏi thân mình này đến lúc đó mang bệnh đầy người, ta thoát thân có ý nghĩa gì.” Cái lão hoà thượng chết tiệt này không hề suy nghĩ sau đó ta sẽ sống tiếp như thế nào, trong lòng chỉ trông cậy ta nghe xong lời hấn nói, sẽ vui vẻ giúp hấn hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết vấn đề của bọn họ.

Không biết có phải ta bị ảo giác hay không, mà thấy đầu mũi lão toát mồ hôi hột, bị ta nói cho khản trương sao? Vừa rồi quả nhiên là đang dối gạt ta, ta trừng mắt liếc hấn một cái.

Hấn cười khổ một tiếng: “Vậy ngươi muốn làm sao?”

Muốn làm sao? Ta là một nữ tử tự do thời hiện đại, dù có đi vào thế giới này, thì cũng vẫn là tự do, sống như thế nào là chuyện khó nghĩ đến thế sao. Chẳng lẽ muốn tương lai ta phải phụ thuộc vào nam nhân; vừa nghĩ đến đây, nam nhân sao? Tỷ như đám Giả Trân, Giả Liễn, phong lưu lại lòng tham vô đáy, ta nhớ ra gã phải người như vậy thì biết tính sao?

Một lúc lâu sau, ta ngẩng đầu: “Đầu tiên, ta muốn thân thể khoẻ mạnh.”

“Không được, vận mệnh Đại Ngọc gắn chặt với thân thể của nàng. Ta không thể làm cho ngươi khoẻ mạnh.”

Không phải là làm không được, mà là không thể làm sao?

“Ta không cần cầu hiện tại thân thể lập tức tốt lên, không phải chỉ có mười năm sao? Trong mười năm này, ông cho thân thể ta chậm rãi hồi phục là được, đợi cho đến lúc Đại Ngọc “chết”, ta muốn thân thể ta hoàn toàn bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lão hoà thượng suy nghĩ một lát, rồi như hạ quyết tâm gật đầu đáp ứng.

“Như vậy, yêu cầu thứ hai, ông phải đồng ý với ta, sau khi Đại Ngọc “chết”, ta phải có năng lực để tự do rời đi.”

“Năng lực?”

“Đúng, ta chết rồi, sau đó làm thế nào rời khỏi Già phủ? Đại Ngọc là một tiểu thư nơi khuê phòng, không nhận thức được thế giới bên ngoài, cũng không có năng lực để tự mình rời khỏi Già phủ.”

Hoà thượng kia cười khỏ: “Vậy ngươi muốn năng lực kiểu gì?”

Kiểu năng lực gì sao? Nếu hỏi hấn xin tiên lực, khẳng định là hấn không đòi nào chịu, “Thế giới này không phải vẫn xem trọng võ công sao?”

“Võ công? Ngươi muốn bán linh vũ đao lộng thương?”

Ta lắc đầu, đó gọi là làm xiếc đi, “Không phải chỉ có những thứ đó, ta nói là khinh công với nội lực, đó mới là võ thuật cao minh chân chính.”

“Ngươi như thế nào biết những cái này.”

Đọc sách a, Hồng Lâu đều có cả, khẳng định là võ hiệp giang hồ cũng tồn tại đi, “Biết thì là biết thôi, ta muốn thiên hạ đệ nhất khinh công, võ học với nội công chỉ cần phù hợp với thân thể là được, không cần miễn cưỡng nhưng cũng đừng kém quá.”

Hoà thượng thở dài một hơi: “Điều này cũng tốt cho ngươi sau này, ta đáp ứng. Còn gì nữa không?”

Vốn không có, nhưng nếu hấn vẫn còn đủ nhẫn nại, ta sao phải uỷ khuất chính mình. “Ở thế giới này của các người, nữ tử nếu không lấy chồng thì làm nghề gì?”

Hoà thượng kia thần sắc cổ quái liếc mắt nhìn ta một cái. “Nữ tử đàng hoàng nếu không xuất giá, thì chỉ có thể xuất gia.”

Đây là chuyện không thể nào, bất quá tương lai còn dài, sau này ta sẽ tính toán tiếp, “Vậy được rồi, yêu cầu cuối cùng của ta là, sau khi ta rời Già phủ rồi, nếu có thời điểm đối mặt với sinh tử, ta hy vọng ông có thể cứu ta một mạng.”

Hoà thượng gật gật đầu: “Được, tất cả ta đều đáp ứng ngươi, nhưng không thể nhiều hơn được nữa.”

Ta khẽ cười nói: “Không sợ ta học võ công xong chạy mất sao?”

Hoà thượng kia cũng cười nói: “Nếu nói vậy, sao ngươi vẫn cùng ta kí kết khế ước, ngươi không sợ ta không giữ lời sao?”

Tốt nhất là hấn giữ lời đi, tiên nhân rất trọng danh dự, đúng không?

Hoà thượng vung tay áo, cơ thể ta giống như có cái gì không giống trước kia, hoà thượng gật gật đầu nói: “Từ giờ trở đi, thân thể ngươi sẽ chậm rãi hồi phục, mười năm sau lúc “chết” đi, sẽ hoàn toàn Khang phục.”

Lại vung tay áo, ta thấy trên trán lạnh toát, lấy tay sờ sờ lại không có gì, hoà thượng lại nói tiếp: “Đây là thứ tương lai sẽ cứu mạng ngươi. Về phần võ công, ta muốn đi trước tìm thử xem, tìm được võ công thích hợp sẽ đưa tới cho ngươi.”

Ta gật gật đầu: “Về sau ông có đến thì cũng đừng quang minh chính đại theo cửa chính vào nữa, khiến cha ta lo lắng, cứ lặng lẽ đến là được.”

Ngẩng đầu nhìn thấy hoà thượng nghe xong lời ta nói đầu đầy hắc tuyến, ta nò nụ cười.

Hoà thượng kia mở miệng hỏi ta: “Ngươi kiếp trước làm thương nhân phải không?”

Thương nhân? Trước kia đi làm thuê là làm kinh doanh a, cũng coi như làm thương nhân đi, ta gật gật đầu.

Hoà thượng kia biểu lộ thần sắc “quả nhiên là thế”, gật gù: “Trách không được, không gian thì không phải thương nhân a”, tại nghiêm túc bổ sung, “ta cho ngươi nhiều quyền lợi như vậy, trong mười năm tới, ngươi phải tuân thủ hiệp định của chúng ta. Sau mười năm, ngươi cũng không còn gì ràng buộc với chúng ta nữa, lại không thuộc ngũ hành tam giới, vận mệnh của ngươi ta cũng không thể nắm được, ngươi phải tự lo thân cho tốt.”

Ta gật gật đầu: “Ông rõ ràng muốn Đại Ngọc chuyển kiếp báo ân, vì lẽ gì năm trước còn khuyên nàng xuất gia?”

“Này...coi như một cơ hội để nàng thay đổi số mệnh đi. Cái gì cũng không nên tuyệt đối quá.”

Lão bắt từ, có cha mẹ nào nguyện ý giao con gái cho một kẻ lai lịch bất minh không hả trời, còn nói là cơ hội thay đổi vận mệnh, cơ bản là cái cơ hội này không cách nào xảy ra được.

“Vậy vì sao ông không cưỡng chế ta sống theo kế hoạch mười năm này của ông?”

“Linh hồn người không thuộc cai quản của ta, ta không có cách nào viết số mệnh cho người, cũng không thể thay đổi trí nhớ của người. Ta cũng không lôi người từ trong thân thể Đại Ngọc ra được, đành phải cùng người đàm phán điều kiện thôi.”

Ta gật gù đầu, thì ra là như vậy. Cũng coi như công bằng, cho ta phúc lợi như vậy, mới có khả năng sai bảo ta.

“Đúng rồi, Đại Ngọc hay khóc như vậy, ta khóc không được thì làm sao?”. Cái này ta thực lo lắng nha.

Hoà thượng kia mặt đen sì: “Người chỉ cần tuân theo vận mệnh an bài là được rồi, chi tiết bộ phận không cần để ý.”

Ta đại hi, không cần diễn trò làm bộ, quá tốt.

Tiến bước hoà thượng, ta có điểm mừng thầm, chuyện này với ta mà nói là vụ mua bán không tồi chút nào, có thể nhìn thấy mười hai mỹ nhân của Kim Lăng, lại nhìn thấy phong thái của một đại gia đình quý tộc cổ đại. Thân thể này thân phận lại không tồi, cơ bản không phải chịu chút khổ sở nào, lại có thể xem kịch sống nha.

.....

Vị tiểu thư độc nhất của Lâm phủ đang ở trong phòng ngủ trưa, mẹ ruột của nàng ngồi một bên nhìn nàng, âm thầm nghĩ ngợi. Đứa trẻ này từ lần bệnh trước hồi lại, thoát nhìn so với hồi trước có thêm chút sinh khí, chỉ là càng ngày càng buồn bệnh. Thiếp thất lão gia chỉ có một người duy nhất sinh được con trai, lại không giữ được. Nàng thờ dài, Đại Ngọc khi sinh ra thân cũng mang theo bệnh, chưa bao giờ ngừng uống thuốc. Nhưng có lẽ trời cao cuối cùng cũng thương xót bọn họ chỉ còn một đứa con duy nhất, nên cho thân thể Đại Ngọc được tốt thêm một chút. Ngày trước đứa nhỏ này còn hơi lãnh tính lãnh tính, gần đây bỗng hay làm nũng cha và nương. Có lẽ cũng sớm hiểu chuyện, biết thương tiếc cha mẹ. Nhờ có nó mà tâm tình lão gia mới không quá u uất. Tiếc rằng thân thể của mình, từ sau khi sinh Đại Ngọc, liền không thể mang thai thêm lần nữa. Năm sau lại nạp cho lão gia thêm một phòng thiếp thất nữa đi, nhất định phải giúp lão gia có người kế tục mới là chuyện tốt.

Trên giường, Đại Ngọc bỗng nhiên ngồi bật dậy, bộ dáng thờ hồn hèn. Giả thị vội vàng buông tú phẩm trong tay, bước vội đến bên giường, tay xoa trán cho Đại Ngọc: “Ngọc nhi làm sao vậy? Không thoải mái sao? Gặp phải ác mộng gì rồi?”

Tiểu nữ oa khá ái lúc này mới như hồi phục tinh thần, nhìn mẫu thân ngọt ngào cười nói: “Không có việc gì, chỉ là nằm mơ thôi, mơ thấy lão hoà thượng kia bắt con xuất gia.”

Giả thị trong lòng giật giữ, lập tức lòng đầy bất mãn với cái lão hoà thượng chuyên nói diêm xấu, cứ dây dưa mãi không ngừng, lần sau còn đến nữa nàng sẽ bắt luận mọi việc mà trực tiếp đuổi đi. Liền ôn nhu an ủi nữ oa trên giường: “Ngọc nhi không phải sợ, mẫu thân sẽ không để hoà thượng kia mang con đi.”

Nữ oa gật gù đầu: “Vâng, con cũng đã nói chuyện với hoà thượng kia rồi, con không muốn đi, con muốn ở nhà cùng phụ thân và mẫu thân. Mẫu thân không cần vì thế mà phiền lòng.”

Ở chung một thời gian, tiểu nữ oa này đối với tính cách mẫu thân hiểu biết phải nói là nhất thanh nhị sở. Tuy từng là tiểu thư nhà giàu, nhưng mẫu thân lại phi thường bình dị dễ thân cận, lại vô cùng thương yêu con gái.

Giả thị gật gù đầu, có nữ nhi hiểu chuyện như vậy thật khiến nàng cảm thấy vui sướng.

Nữ oa có điểm mệt mỏi nằm xuống: “Mẫu thân, con vẫn muốn ngủ thêm. Ngài có muốn ngủ cùng Ngọc nhi không?”

Giả thị ôn nhu cười nói: “Ngọc nhi cứ ngủ đi, mẫu thân ở đây trông cho con.”

Điều đặt lại chần cho tiểu nữ oa, Giả thị ngồi ở đầu giường thêm một lúc rồi mới đứng lên cầm tú phẩm ngồi sang một bên.

.....

Ta nằm ở trên giường âm thầm mắng, lão hoà thượng bắt từ, nhờ ông vụng trộm đem sách võ học đưa tới, không có bảo ông đột nhiên tống vào trong óc ta. Vốn đang chỉ mộng đẹp ngọt ngào, bỗng nhiên trong óc bị mất quyền sách bao phủ, bảo sao không biến thành ác mộng. Nếu không phải ta có chút định lực, vừa rồi chỉ sợ đã hét lên rồi!

Trần an mẫu thân, thời điểm nằm xuống, tự nhiên ta không muốn ngủ tiếp. Nếu không phải tự mình trải qua, ta sẽ không tin là còn có kiểu truyền thụ kiến thức như vậy. Lão hoà thượng kia coi đầu ta là máy tính sao? Trực tiếp nhét vào đầu ta như tải dữ liệu vậy. Nếu hồi trước đi thì mà có cách này thì tốt rồi.

Ta yên lặng xem xét trong đầu, một quyền nội công tâm pháp là Trường Sinh quyết... Của Đại Đường Song Long Truyền??? Ai có thể cho ta biết lão hoà thượng kia có phải đang đùa giỡn hay không?

Loại bí kíp này có thật sao? Đây rốt cuộc là thế giới nào?

Bỏ qua, xem tiếp. Một quyền kinh công Lăng Ba Vi Bộ... Rút kinh nghiệm, ta cũng không quá giật mình, ngược lại còn cao hứng không thôi. Bởi vì trong toàn bộ tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung, ta có hứng thú nhất chính là công phu này đây.

Tâm tình hưng phấn sung sướng không cần nói, xem tiếp... lại một quyền ngoại gia công phu... Độc Cô Cửu Kiếm??? Giỡn ta sao?!

Hai bản trước khiến tâm tình ta có chút phấn chấn, nhìn đến quyền thứ ba này làm ta hơi hơi rung mình một cái. Ta nhớ rõ ngày đó có nói, kinh công mới là trọng yếu, cái khác chỉ cần phù hợp với thân thể nữ tử là được. Độc Cô Cửu Kiếm, lão hoà thượng kia thực sự nghĩ nó thích hợp với Lâm Đại Ngọc... cũng chính là ta? Với cái thân thể yếu ớt này sao? Ngẫm lại, đại hiệp Dương Quá cụt một tay bộ dáng uy vũ huy kiếm, là một thanh kiếm siêu cấp lớn, ta chợt thấy chùn. Võ công này ta có thể động vào hay không cũng là một vấn đề. Kia hẳn là võ công chí cương chí dương, thật sự thích hợp với một tiểu nữ tử? Lão hoà thượng kia khẳng định đang đùa giỡn ta!

Ta cũng thập phần hoài nghi tư chất của mình có thể học được nhiều bí pháp khủng bố kia không. Bất quá cứ từ từ đi từng bước một, nhất là Trường Sinh quyết này đúng là thứ tốt a, ngoài việc có thể luyện được nội lực siêu cường, còn có thể dưỡng dung, thật sự thích hợp với thiếu nữ đang lớn a. Hơn nữa có thể hấp thu linh khí trong trời đất, đối với việc chữa trị cho bản thân chỉ có lợi, không có hại.

Lăng Ba Vi Bộ sao, bình thường có thể luyện, dù sao người bên ngoài nhìn cũng không phát hiện ra. Về phần Độc Cô Cửu Kiếm, trước tạm thời bỏ qua, miễn cho cha mẹ sợ hãi không cần thiết.

Ta nhớ rõ Trường Sinh quyết có vài phúc đồ, Khấu Trọng cùng Từ Từ Lăng học là bất đồng đồ (*không hiểu lắm*) hẳn là tính cách không phù hợp thì cố học cũng không được. Ta mở sách ra, lại chỉ thấy một bức đồ, lão hoà thượng đã giúp ta chọn lọc tốt lắm, tuy tiện cầm một bức, ta cũng không có chỗ nào không hiểu. Đúng lúc, ta đỡ mắt công chọn lựa. Nhìn bức hoạ thân thể người, trên có vẽ hướng đi dòng khí, đây là tiên thiên chân khí sao?

Ta vẫn nhớ Từ Khấu hai người luyện một cảm thấy cả người rét run, một lại cảm thấy lửa nóng không thể ức chế, người khác chạm vào lại cảm thấy thân nhiệt hoàn toàn bình thường. Không biết ta luyện sẽ ra cái bệnh trạng gì nữa. Bây giờ bên người có mẫu thân, buổi tối có Tuyết Nhạn cùng nha hoàn khác canh chừng, ta khó có thể có thời gian ở một mình. Nếu trong lúc luyện tập ta có phản ứng gì, chỉ sợ các nàng lại cho rằng ta bị bệnh.

Hi vọng bệnh trạng sẽ không quá mức khủng bố, ta thầm nhủ trong lòng. Lập tức chuyên tâm, bắt đầu vận hành Trường Sinh Khí. Không ngờ là không có phản ứng gì, khiến ta hơi thất vọng, bởi vì ta căn bản không cảm nhận được cái gì gọi là Trường Sinh Khí trong cơ thể, càng miễn bàn đến chuyện bắt nó vận hành.

Đang uể oải thì mẫu thân bảo ta rời giường. Ta mang theo Tuyết Nhạn đi ra vườn vận động, hít thở bầu không khí mới mẻ. Mẫu thân đối với ta cũng không lo lắng canh chừng như trước, có lẽ thấy ta thường xuyên hoạt động, tinh thần cũng tốt hơn trước. Kỳ thật, biểu hiện bệnh vẫn phải có, thông thường có cảm giác hô hấp không thoải mái, phổi và khí quản cũng không tốt, thuốc vẫn uống không ngừng. Ta tự hỏi, chẳng lẽ lão hoà thượng kia nhất định phải bắt ta bệnh hết mười năm thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ta nghe nói người mang bệnh lâu ngày, tính cách đều trở nên quái gở, không biết ta sau này có biến thành như vậy không. Cũng may còn có hi vọng, bệnh của ta sẽ ngày một tốt lên, đến kì hạn thì sẽ khỏi hẳn; hơn nữa còn có thể học được võ học cao thâm, đãi ngộ như vậy cũng là tốt lắm rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên; Tuyết Nhạn thấy ta lúc vừa ra khỏi cửa thì rầu rĩ không vui, đi trong vườn được một lúc, lại mang bộ dạng vui vẻ, không khỏi kỳ quái nói: “Cô nương nghĩ đến chuyện gì vui sao?”

Ta cười hì hì, lắc đầu: “Không có gì, chỉ là nghĩ thông suốt một vài chuyện mà thôi. Em đi lấy chút trà bánh lại đây cho ta. Ta chờ ở bên kia đình.”

Tuyết Nhạn cực biết nghe lời, lại là người thật thà, không biết suy tính gì. Nếu là nha hoàn khác, lúc này nhất định đi tìm người khác làm việc, sẽ không để ta ngồi lại một mình. Còn nàng nghe xong lời ta nói, lập tức vâng dạ rồi đi. Như thế là tốt nhất, ta khoác áo choàng, nhắm mắt chậm rãi đi lại trong vườn. Một bên thầm thắc mắc, Trường Sinh Khí ta luyện gặp vấn đề ở đâu, dần dần cảm thấy trong bụng dâng lên một luồng nhiệt khí, rất tự nhiên, theo suy nghĩ trong đầu ta mà bắt đầu từ từ lưu động. Tuy rằng không thuần thực, nhưng quả thật là có lưu động. Là vì ở trong vườn gần gũi với tự nhiên sao? Hay là bởi đến lúc này tâm tính bình thản ta mới làm được?

Kỳ quái là, ta cũng không có cảm thấy cực lạnh hoặc cực nóng, vừa không cần ngồi yên đóng đinh một chỗ, cũng không cần chạy đi chạy lại như điên. Từ Khấu bọn họ luyện tập Trường Sinh Khí thế nào ta không nhớ rõ lắm, chỉ biết họ tựa hồ phải chú ý cái gì, có chút cảm giác nguy hiểm. Bất quá ta hiện tại không có cảm giác như vậy, chỉ cảm thấy ấm áp, bộ pháp vẫn thông thả như trước. Ta không biết ta luyện có đúng hay không, chỉ là trực giác không cảm thấy có gì đe dọa mà thôi.

“Ngọc cô nương, sao cô nương lại đi một mình trong vườn, nha hoàn bên người của cô nương đâu?”

Ta mở mắt ra, một nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo đã đứng bên cạnh.

“Lục di nương, di nương sao đã xuống giường rồi? Thân thể có khoẻ chưa?”

Nữ tử hơi yếu ớt gật đầu: “Thân mình đã tốt hơn nhiều, hôm nay muốn đi ra ngoài một chút.”

Vừa mới mắt đi tiểu hài tử, hẳn là bị đá kích rất nặng đi. Đáng tiếc, về sau mặc kệ là vì phụ thân hay mẫu thân, Lục di nương cũng sẽ không có hài tử.

“Lục di nương còn trẻ, phải bảo trọng thân thể, đấy mới là quan trọng.”

Nàng cũng không kinh ngạc ta có thể nói ra những lời không giống lời một đứa trẻ có thể nói, vậy tức là đứa bé mà Giáng Châu tiên thảo chuyển thể thành trước giờ cũng rất hiểu chuyện. Thời đại này tạo nên một số lượng lớn nữ tử giống nàng, cam tâm yên phận làm thiếp, nói theo cách khác là hiền lành thiện lương đi. Nhìn ra được, nàng nguyên bản cũng là người có trí tuệ, biết tùy theo tính cách phụ thân cùng mẫu thân để sống, nàng cũng không có tranh giành tình cảm, chỉ cố gắng làm đúng bổn phận. Thiếp thất khác của phụ thân cũng vậy, đây lần đầu tiên ta thấy nhiều người phụ nữ cùng chung một chồng mà vẫn có thể sống yên bình như vậy.

Lúc này Tuyết Nhạn cùng một nha hoàn khác cũng bưng trà đến, ta đi cùng Lục di nương đến ngồi tại một bên lương đình. Kỳ thật, dựa theo lễ giáo phong kiến hiện tại mà nói, ta còn là chủ tử của nàng, nhưng gần đây, nàng vì phụ thân sinh hạ con nối dõi, thêm nữa ta còn nhỏ, nên nàng mới dám cùng ta ngồi.

Phụ thân không có anh em, bởi vậy Lâm gia tuy rằng là một phủ lớn, nội tình trong nhà lại rất đơn giản. Phụ thân là người nghiêm cẩn, mẫu thân tề gia luôn theo quy củ. Hơn nữa hiện tại trong nhà cũng chỉ có ta là hài tử, cho nên thiếp thất của phụ thân cũng tốt, bọn nha đầu trẻ tuổi cũng tốt, đều không có nhiều chuyện đầu đầu như Giả phủ. *(phủ nhà Giả Bảo Ngọc)*.

Mẫu thân có đôi khi kể cho ta nghe một vài chuyện nhà mẹ đẻ nàng, cũng chỉ là những chuyện ngày nàng còn làm tiểu thư trong phủ. Ta nhớ rõ trong Hồng Lâu Mộng, mẹ Bảo Ngọc từng nói, mẫu thân là tiểu thư chân chính. Cho nên ta rất có hứng thú nghe chuyện, chỉ tiếc mẫu thân giảng rất ít, ta cũng chỉ là nghe xong rồi tự suy đoán mà thôi.

Trà uống xong, ta cũng cáo biệt Lục di nương, đi đến nơi khác trong vườn. Vừa rồi, một bên nghe Lục di nương nói chuyện, một bên cảm giác trong cơ thể Trường Sinh Khí vẫn chậm rãi lưu động, bất tri bất giác đã đi được hết vòng tuần hoàn. Nói thật, thân thể ngoài việc cảm thấy hơi ẩm ướt, thì không có cảm giác đặc biệt gì khác. Như vậy cũng tốt lắm, về sau ta không phải sợ lạnh nữa.

Từ nay về sau, ta ngày ngày luyện tập Trường Sinh Khí, tựa như chậm rãi bù lại huyết khí không đủ từ trước tới giờ. Vì thế, ta lại âm thầm cân nhắc, Trường Sinh Khí này không phải chính là cách để bệnh của ta chậm rãi tốt lên hay sao...

Bởi vì thân thể này còn nhỏ tuổi, hơn nữa lại không có căn cơ từ trước, Trường Sinh Khí kia tuy nằm trong cơ thể, nhưng lưu động chậm chạp, thường có cảm giác bị ngát quãng. Tuy nhiên, nhìn chung vẫn đem lại cảm giác ấm áp, thập phần thoải mái. Trường Sinh Khí trong người ta, lượng rất nhỏ, hay đứt quãng, ta biết đây là chuyện không gấp được. Thời điểm Trúc Cơ ban đầu vô cùng gian nan và chậm chạp. Cái tốt là quá trình này không quá khó, cũng không phải đau đớn thống khổ gì, chỉ là chậm một chút mà thôi. Cùng lúc đó, ta cũng bắt đầu theo bộ pháp Lăng Ba Vi Bộ mà luyện tập. Cũng may, hạ nhân chỉ cho rằng ta ở trong vườn đùa nghịch, phụ thân và mẫu thân thấy ta tinh thần phấn chấn, cũng liền cao hứng cho phép ta được vận động nhiều hơn.

Ta hiện tại thân hình nhỏ bé, tốc độ cũng chậm, còn không có nội công chống đỡ, cho nên chính mình cũng không thấy ra hiệu quả gì. Chỉ là mỗi ngày nhảy đi nhảy lại, từng bộ pháp một đã muốn thuộc nằm lòng. Đây là học vấn để phòng thân sau này, vì để ngừa vạn nhất, nhất định phải học cho tốt.

Trừ những thứ đó ra, phụ thân mỗi ngày đều dạy ta làm thơ đọc chữ, mẫu thân dạy ta vẽ tranh đánh đàn, quả nhiên là sinh hoạt kinh điển của tiểu thư khuê các. Ta dù sao cũng là người trưởng thành rồi, tuy rằng chữ phồn thể cũng cầm hoạ đều là lần đầu học, nhưng vẫn đủ trí lực để tiếp thu, thêm nữa, thân thể Đại Ngọc này trí nhớ thật siêu cấp nha, ta cũng phải ngạc nhiên, học rất mau, ngộ tính trời phú cao vô cùng.

Phụ thân dưới gối không có nhi tử, thấy ta có trí tuệ như vậy, chỉ dạy một chút là biết, học cái gì cũng đều rất nhanh, cũng phi thường cao hứng. Mỗi ngày, vào một giờ nhất định, đều gọi ta đến để giảng bài.

Ta kì thật cũng rất thích thú, ngày trước theo học ngành kĩ thuật, không có kiên nhẫn cùng thời gian đi học mấy cái cổ hoạ thi từ, cũng một phần là vì bối cảnh gia đình, nên không có cơ hội học tập hội hoạ hay đàn hát.

Mà hiện tại, cuộc sống nhàn nhã, thời gian thảnh thơi, bản thân cũng có năng lực học tập, cảm thấy chính mình đến nơi này có chút đáng giá. Có thể là vì ta phấn đấu rất nhiều, dụng tâm rèn luyện cũng không ít, nếu thực sự là người vô dụng không thu được kết quả gì, nội tâm nhất định sẽ bất an. Tuy rằng muốn nghỉ ngơi, nhưng kỉ niệm vô hạn này lại làm ta lo lắng. Vẫn là tại cái số vớ vẩn đi.

Bây giờ, tuy có về tự tại, nhàn nhã, nhưng học tập mỗi ngày đều có tiến bộ, cũng làm ta yên tâm được một chút. Hơn nữa, ngày ngày đàn đàn vẽ vẽ cũng như tu tâm dưỡng tính, khiến tính cách ta dần dần an tĩnh lại, bớt ồn ào hơn một chút. Như vậy, sau này vào Giả phủ sống mấy năm, đại môn không ra, nhị môn không mại *(ý là không ra khỏi cửa một bước thì phải)*, tính tình trầm ổn vẫn là tốt hơn.

Dưỡng tính còn có một điểm hay, là giúp Trường Sinh Khí trong cơ thể ta thuận lợi vận hành. Tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng cảm giác đứt quãng đã giảm bớt.

Ta tuy rằng vẫn phải uống thuốc, nhưng là bởi vì có tác động của Trường Sinh Khí, nên nhìn qua tuy vẫn ốm yếu bệnh tật, lại không phải loại bệnh trạng tiêu tuỵ khó coi.

Hơn nữa, ta nói, đồ ăn nơi này quá ngon. Com ta ăn mỗi ngày đều đặc biệt ngon miệng, ta bốn tuổi mà mỗi bữa đều có thể ăn hết một chén com đầy, có đôi khi còn ăn được thêm một ít.

Lúc ban đầu còn doạ đến phụ mẫu, sau họ thấy ta không có gì lạ mới yên lòng. Lúc ở hiện đại, ta chỉ ăn đồ ăn bên ngoài, hoặc đồ có sẵn tại khách sạn, cũng vì đồ ăn nơi này, mà ta cảm thấy đến đây cũng không có gì ám ức.

Vốn ta cũng có lo lắng, bởi vì lượng com ta ăn, nhờ lại xuất hiện một Đại Ngọc mập mạp béo phì xưa nay chưa từng có, vậy rất khó để người thương tiếc. Nhưng rồi lại phát hiện, thể chất này bệnh như vậy, béo không nổi, có ăn thế nào, bộ dáng trông vẫn ốm yếu không khá lên nổi, một chút khí sắc hồng hào cũng không có, thực dễ lừa người mà!

Bất tri bất giác đã qua một năm, phụ thân đem tinh lực đặt hết ở việc rèn luyện văn học ngày càng cao của ta, cũng dần dần quên đi nỗi đau mất nhi tử. Mẫu thân thấy phụ thân tinh thần tốt, mà bệnh của ta cũng chỉ là mỗi ngày uống thuốc bổ, cũng an lòng. Người một nhà khoải khoải lạc lạc qua năm, ta được bù lại những ngày sống mệt mỏi ở thế giới trước, cũng có không ít niềm vui nho nhỏ.

Hôm mười lăm, phụ thân cho ta mặc như nam hài, tự mình dẫn ta đi xem hoa đăng. Từ lúc ta đến thế giới này, hôm nay là lần đầu tiên xuất môn, cho nên hưng phấn dị thường. Bất quá ta vẫn còn nhớ Hương Lăng chính là lúc đi xem hoa đăng mà bị bắt cóc, cũng không quên ở thế giới này buôn bán người cũng là một nghề, cho nên luôn nắm chặt tay phụ thân không rời.

(Hương Lăng: một nhân vật phụ trong Hồng Lâu Mộng, bị bắt cóc khi còn nhỏ, lưu lạc gia đình, sau về làm thiếp cho anh trai Tiết Bảo Thoa, chịu vợ cả ghen tuông, cuối cùng chết trong buồn tủi)

Trong thành giăng đèn kết hoa, trên đường đông người tuy không thể so sánh với phố buôn bán ở hiện đại, nhưng cái gì cũng rất mới lạ. Không chỉ cảm thấy lạ lẫm, còn có sức quan sát thật nhiều. Bởi vì dù là làm Lâm tiểu thư, hay sau này là biểu tiểu thư ở Giả phủ, ta về sau cơ hội xuất môn thế này là hoàn toàn không có.

Ta muốn cẩn thận quan sát thế giới này, nhìn xem trên đường có cái gì, sản xuất cái gì, buôn bán thế nào, sinh hoạt của dân chúng bình dân có gì khác.

Ta không có mở miệng hỏi, chỉ là mở to hai mắt quan sát khắp nơi. Phụ thân thấy ta không khóc không nháo, chỉ là tròn tròn hai mắt nhìn ngó xung quanh, cúi đầu mỉm cười hỏi ta: “Ngọc nhi cảm thấy thú vị sao?”

Ta ngẩng mặt lên nhìn phụ thân, cười nói: “Rất thú vị. Phụ thân có vui không?”

Phụ thân cười ha ha: “Ngọc nhi thấy thú vị, phụ thân liền cảm thấy cao hứng.”

Thật sự là lão cha tốt của ta, ta nắm tay phụ thân càng chặt.

Ta không có mở miệng nói muốn cái này cái kia, nói thật là bởi hàng hoá trên đường cũng không có gì hay. Lâm gia tuy ít người, nhưng cũng là danh môn, thừa kế tước vị giàu có. Phụ thân thanh nhã, trong nhà thoạt nhìn thì đơn giản mộc mạc, kì thật mỗi bức họa, từng chậu hoa, mỗi kiện gia cụ, thậm chí cái ăn cái mặc, không chỗ nào không là hàng thượng hạng.

Đồ dân gian tuy rằng mới mẻ, nhưng về chất là không thể sánh được. Bất quá phụ thân vẫn cho là ta trẻ con, bèn mua cho một hoa đăng hình con thỏ. Kiểu chiều chuộng này ta rất thích, phụ thân thấy ta có sắc mặt vui mừng, liền hưng trí rất cao. Đi hơn phân nửa chợ đèn hoa, ta vừa đi vừa vận hành Trường Sinh Khí, cũng không thấy mệt. Chỉ là phụ thân bình thường cũng không đi lại nhiều, đã có vẻ xuống sức, ta chỉ chỉ từ lâu bên cạnh, hỏi phụ thân: “Phụ thân, đó là nơi nào?”

“Đó là từ lâu tốt nhất trong thành, là nơi ăn com uống rượu.” Phụ thân ôn hoà đáp.

“Chúng ta vào đó nghỉ chút được không? Ngọc nhi có chút mệt.” Ta lắc lắc cánh tay phụ thân.

Người xoa đầu ta, “Được rồi, cho Ngọc nhi thấy đệ nhất từ lâu là gì.”

Ta gật gật đầu, cơ hội hiếm có a, hoan hỉ đi theo phụ thân bước vào. Phụ thân sai mấy gia đình hồi phủ báo lại, chưa nói xong đã gặp tiểu nhị ra niềm nở chào đón.

Từ lâu này chạm trổ rất đẹp, màn lụa bay bay, thập phần cổ kính. Bất quá, “cổ kính”? Nói không chừng lại là kiểu trang trí thịnh hành nhất thời đại này. Tiểu nhị từ lâu đương nhiên nhận ra phụ thân, không nói hai lời, lập tức tươi cười nghênh tiếp, dẫn chúng ta vào một phòng.

Phòng này vị trí đặc biệt tốt, cửa sổ mở ra là thấy ngay phía dưới là chợ đèn hoa, liếc mắt một cái là thấy dòng người náo nhiệt cùng hoa đăng sáng rực. Ta cẩn thận đem thỏ nhi đăng treo một bên, phụ thân vừa chờ đồ uống, vừa mỉm cười nói với ta: “Con còn nhỏ như vậy, không cần quá để tâm như thế, hồng rồi thì phụ thân sẽ mua lại cho người.”

“Không nha, con sẽ giữ cẩn thận, con còn muốn khoe với nương.” Ta nhìn phụ thân cười. Hắn làm một phụ thân cổ đại của ta đã quá mức tốt rồi.

Không biết có phải hay không lão thiên bù lại thiệt thòi kiếp trước, cho ta cha mẹ tốt như vậy, hạnh phúc giống hệt như chìm trong chocolate.

Chỉ một lát, đồ nhắm cùng rượu được bưng đến. Phụ thân rót cho mình một ly, chậm rãi nhấp một ngụm, bộ dáng khoan khoái. Hay là rượu cổ đại không gắt không cay?

Ta ăn đồ ăn, hương vị không ngon như ở nhà, nhưng cũng gọi là được. Nhìn phụ thân, đột nhiên lại rất muốn biết rượu kia tư vị gì?

Phụ thân thấy ta nhìn chén rượu, lấy ngón tay gõ trán ta: “Ngọc nhi, trong đầu lại nghĩ ra cái gì rồi, muốn nếm thử rượu này sao?”

Ta cười hì hì nhìn lão cha, gật gật đầu.

Phụ thân chống đầu, nghĩ một lát. “Được rồi, nhưng mà về nhà không được nói với mẫu thân con đó.”, sau đó cầm chiếc đĩa, nhúng vào rượu. Quá coi thường con nít rồi! Kiếp trước vì bận việc làm ăn trên bàn rượu, tư lượng của ta được sếp huấn luyện không tồi. Thôi, thế này cũng được, ta đưa đầu lưỡi ra liếm, nhúu nhúu mấy, về mặt đau khổ nhìn phụ thân nói: “Vừa nhạt vừa cay, hương vị không tốt, phụ thân vì sao thích uống thứ này?”

Phụ thân cười ha ha: “Ngọc nhi còn nhỏ, cho nên không hiểu, đợi khi lớn lên liền hiểu được.”

... Có lớn ta cũng sẽ không hiểu, ngày trước tuy rượu uống cũng nhiều, nhưng đối với ta cũng chẳng phải mỹ vị gì cả. Đừng nói là ta không có phẩm vị, ta còn thích rượu gạo ngọt ngào hơn.

“Cạch cạch”, có tiếng gõ cửa, ta nhìn phụ thân, gia đình trong phủ sẽ không đến đón sớm như vậy chứ? Phụ thân cười, xoa xoa đầu ta, uy nghiêm hỏi: “Chuyện gì?”

Bên ngoài là tiếng của tiểu nhị: “Lâm lão gia, có vị khách nhân nói là người quen của ngài, nhưng ngài vừa rồi không có nói là có đợi khách đến. Cho nên ta tới hỏi trước ngài một tiếng.”

“Khách nhân? Hắn có nói hắn tên gì không?”

“Không có, hắn chỉ nói ngài gấp sẽ nhận ra ngay.”

Phụ thân nhìn ta, ta hiểu ý, cười nói: “Không có việc gì, cũng không ai biết con là nữ oa nhi.”

Phụ thân gật gật đầu, hắng giọng, nói: “Mời vào đi.”

Một lát sau, một nam tử khí vũ hiên ngang bước vào, hắn khí thế thật bất đồng, mang theo cả quý khí lẫn hiệp khí giang hồ. Phụ thân thấy hắn, tựa hồ cả kinh, quý xuống hành lễ. Kể cả là quan thượng cấp cũng không cần lễ lớn như vậy, xem ra nhân vật này là người hoàng thất.

Ta thấy phụ thân hành lễ, đương nhiên cũng từ trên ghế nhảy xuống quỳ theo, nam tử kia đã nâng phụ thân đứng dậy, “Như Hải, ngươi vẫn luôn là trọng cấp bậc lễ nghĩa như vậy, hiện tại đang ở ngoài, chúng ta không phải bằng hữu hay sao?”

Phụ thân cũng cười nói: “Ta không ngờ khách nhân lại là Vương gia, năm mới sắp đến, Vương gia sao lại không ở trong kinh thành, còn chạy đến nơi này. Doạ hạ quan nhậy dựng.”

“Lễ đón năm mới nào cũng như nhau, chẳng có gì mới mẻ, ta coi như theo ý chỉ Hoàng thượng, lần này đến coi như là công sự đi.”

Phụ thân có chút ngạc nhiên, nói: “Năm nay sắp hết rồi, Vương gia lại vì công vụ mà đến? Có việc gì cần hạ quan làm sao?”

Vị Vương gia kia lắc đầu, cười nói: “Vừa rồi tại chợ đèn hoa, thấy người cùng tiểu công tử, cho nên mới đến làm phiền. Vốn là kế hoạch ngày mai mới làm việc công, cho nên bây giờ không phải lúc để cập mấy việc đó. Ta cũng lâu rồi không gặp người, hôm nay chúng ta phải cùng nhau uống một bữa.”

Phụ thân cười đáp ứng, lại bảo tiểu nhị mang thêm đồ nhắm, nói với Vương gia: “Lâm gia ta ít người, vốn có con trai, tiếc là mệnh đoản, năm trước đã không còn. Ngọc nhi này là nữ nhi duy nhất. Ta dưới gối vắng vẻ, bình thường cũng dạy nàng đọc chút thi thư, giảng ít chữ, coi như nam hài tử cho khuấy khoa vậy thôi. Khiến Vương gia chê cười.”

Ta theo lời phụ thân đến dập đầu chào hắn, hắn cười mỉm, lại tự tay nâng ta dậy, lấy trong tay áo một chuỗi vòng hồng ngọc, đeo vào cổ tay ta, cười nói: “Hôm nay trên người không mang được thứ gì tốt, thứ này là khi năm mới Hoàng thượng ban xuống. Cầm lấy chơi đi.”

Ta nhìn cha, thấy hắn gật gật đầu, mới thu tay, mỉm cười nói: “Tạ vương gia ban thưởng.”

Sau đó quy củ ngồi một bên, xem hai người bọn họ uống rượu đàm tiếu. Chức vị của phụ thân không phải do thừa kế, hắn là dựa vào khoa cử mà tiến thân, theo cấp bậc mà nói, so với vương gia còn kém xa. Hiện tại bọn họ cùng ngồi cùng ăn cùng uống rượu, lấy hiểu biết của ta về phụ thân, ta biết hắn không có nửa phần thiếu tự nhiên, như vậy bọn họ hẳn có quan hệ cá nhân khá mật thiết.

Wương gia lần này tới là vì sự tình gì đây?

Ta âm thầm suy tư, có phải việc liên quan đến phụ thân hay không? Đúng rồi, năm nay phụ thân hẳn là có một lần lên chức, ta nhớ không lầm, có lẽ là thăng lên lan đài tự đại phu (*không hiểu*), khám điểm tuần muối Ngự Sử (*chức quan trông coi việc vận chuyển muối*). Ta mãi suy nghĩ, đồ ăn chỉ chạm cho có lệ.

Wương gia bỗng nhiên cười nói: “Như Hải, nữ nhi này của ngươi tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng cử chỉ khí độ thật sự là bất phàm. Vừa rồi tại chợ đèn hoa

ta có chú ý đến các người, tiểu hài tử này, tuyệt không nào loạn âm ỹ, còn bình tĩnh quan sát xung quanh. Vừa rồi trong đám người, ta chú ý tới hài tử này trước tiên, sau đó mới phát hiện ra người đi cùng nàng.”

Ta là người trưởng thành nha, đương nhiên khác hài tử cũng là thường, ta đưa mắt nhìn phụ thân một cái, trưng ra chút tươi cười.

Nghe Vương gia trực tiếp khen ngợi, ta cũng không biết một hài tử sẽ làm cái gì, nên đơn giản là phản ứng gì cũng không có.

Phụ thân cười nhìn ta, trong mắt có điểm kiêu ngạo: “Ngọc nhi xác thực rất thông minh, bất quá Vương gia vẫn là quá khen. Nàng chỉ là so với hài tử bình thường trầm tĩnh hơn một chút, cũng không có gì đặc biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Nữ nhi này của người tương lai có tham gia tuyển tú không?”

Tuyển tú? Lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, trong sách Hồng Lâu không có việc này nha.

Phụ thân khẽ cười, nói: “Còn chưa xác định, ta hiện tại chỉ có một nữ nhi. Nếu về sau ta không còn hài tử thừa tự nào khác, Ngọc nhi này là nữ nhi duy nhất, không cần tham tuyển.”

Ồ, nguyên lai có chuyện như vậy. Việc này ta biết chắc, phụ thân không còn hài tử nào khác.

Kỳ thật, ta có nhắc nhở chính mình, không nên để tình cảm chìm đắm quá sâu, thay Đại Ngọc làm tròn đạo hiếu là đủ rồi. Nhưng thật khó, ta thích phụ mẫu Đại Ngọc, bọn họ đối xử với ta rất tốt, yêu thương, thậm chí sùng nịnh. Nhưng là, kết cục của họ ta đã biết trước, hơn nữa trách nhiệm của ta chính là bắt đầu từ sự ra đi của bọn họ.

Cũng may, bọn họ đều xem như chết vì già yếu, bằng không ta cũng khó có thể tiếp nhận.

Phụ thân bọn họ còn nói cái gì, ta cũng không chú ý thêm nữa, chỉ mãi miết nghĩ tới việc này.

Quả nhiên, ngày hôm sau phụ thân đi làm, liền nhận được ý chỉ chính thức, chúng ta bèn chuyển tới phủ đệ mới. Tuy rằng không phải giống Giả phủ giàu có, nhưng khi chuyển cũng cần dùng đến rất nhiều xe ngựa. Phụ thân để lại vài người trông nom nhà cửa, còn lại đều đi theo.

Ta ngồi cùng phụ mẫu trên một chiếc xe ngựa, vài vị di nương ngồi trên một xe khác, còn lại tới tứ ngồi xe đầy, hơn nữa hành lý vật phẩm cũng nhiều, đi thật sự rất chậm.

Lần này phụ thân nhậm chức ở Cô Tô, theo như hiện đại đại khái là vùng phụ cận với Dương Châu, bất quá vừa sang năm mới, cũng không thấy có gì gọi là xuân ý, cho nên dọc đường không có phong cảnh gì đáng xem.

Những lúc trên đường không có người, ta vén màn xe hướng mặt ra ngoài nhìn. Cái mình không có được mãi mãi là cái quý giá nhất. Đối với thân phận hiện tại của ta mà nói, phong cảnh bên ngoài không phải lúc nào ta cũng có thể nhìn thấy, cho nên yêu thích ngưỡng mộ; mà phong cảnh này, cũng chỉ là một loại tượng trưng, tượng trưng cho sự tự do mà nữ tử thời đại này không bao giờ có được.

...

Mấy ngày sau chúng ta tới Duy Dương, phụ thân cũng nhận bàn giao từ viên chức tiền nhiệm. Làm tuần muối ngự sử, so với trước kia bận rộn hơn rất nhiều, phải gánh vác, đưa tiễn các lộ quan viên. Ngẫm ra, vận chuyển muối có liên quan đến rất nhiều chức quan, ở thời đại này đây là vật phẩm quan trọng nhất, cho nên chức quan tuần muối rất có thực quyền. Điều này so với chức vị tương đối nhàn tản trước đây của phụ thân khác biệt rất lớn.

Phụ thân so với trước kia bận rộn, cũng vất vả hơn. Nhưng người vẫn mỗi ngày đều đặn đến gặp ta, bất quá đa số là ta cùng người nói chuyện, hoặc là để người ngồi, ta đứng đấm lưng hay xoa bóp gì đó, sau đó kể cho người, ta hôm nay đọc sách gì, chỗ nào không hiểu bèn mang ra để phụ thân giảng giải.

Hôm nay, đấm lưng cho phụ thân xong, nghe thấy người nhẹ giọng hỏi ta: “Ngọc nhi, phụ thân giờ đảm nhiệm chức quan này, bận rộn, lâu nay không có chỉ con đọc sách. Phụ thân muốn mời người dạy cho con, thấy sao?”

Lòng ta tuy muốn biết thêm về cổ ngữ, nhưng vẫn luyến tiếc phụ thân làm bạn, vì thế mở miệng hỏi: “Vậy phụ thân mỗi ngày còn đến thăm Ngọc nhi nữa không?”

Phụ thân mỉm cười gât gât đầu: “Phụ thân mỗi ngày sẽ đến bồi Ngọc nhi, thỉnh thầy giáo là để hấn dạy con vào buổi sáng. Ta cũng bởi vì công vụ quán thân, không thể chuyên tâm dạy con, phụ thân biết con hiếu học, không muốn làm con bị chậm trễ.”

“Vậy được rồi, Ngọc nhi nghe phụ thân.”

Phụ thân tìm kiếm một thời gian, rồi cũng mời được thầy cho ta, quả nhiên gặp được người xuất hiện ngay từ chương đầu của Hồng Lâu Mộng: Giả Vũ Thôn. Bởi vì người này bản chất bội bạc, tuy rằng người khác cũng như thế, nhưng trong Hồng Lâu lại đối với hành vi của hấn miêu tả quá mức chi tiết, cho nên rất khó để ta đối với hấn có cái gì gọi là hảo cảm.

Cũng may hấn xem ta là một nữ hài nhi, tuổi lại nhỏ, thân thể khiếp nhược, cho nên cũng không thật tâm dạy dỗ, chỉ là qua loa cho xong.

Chúng ta đôi bên đều khá bình an vô sự, hấn đối với ta dụng tâm không nhiều, ta cũng không tự tạo áp lực. Đến giờ học mà không muốn gặp hấn, thì tự cầm sách xem, sai thư đồng nói với hấn, thân thể không được khoẻ là xong.

Đọc sách có chỗ nào không hiểu, hôm sau sẽ mang hỏi hấn. Hấn tuy rằng nhân phẩm không phải tốt lắm, nhưng học vấn không đến nỗi tệ, cũng xem như có kiến thức.

Cũng phải, nếu là người không có kiến thức, làm thế nào đi đến đâu cũng được nhờ quý nhân.

Cứ như vậy an an ổn ổn sống qua ngày, ta bởi vì lo lắng ngày mầu thân lâm bệnh, mà bản thân cũng ngã bệnh vài lần. Bất quá phát hiện, mỗi lần khỏi bệnh, Trường Sinh Khí của ta sẽ nhiều thêm một chút, giống như là lão thiên đối với việc ta mỗi lần sinh bệnh đều có bồi thường thoả đáng. Chẳng lẽ là do hoà thượng kia làm?

Một thời gian sau, mầu thân quả nhiên lâm bệnh nặng. Lúc mới đầu không nghiêm trọng lắm, mầu thân cũng không để trong lòng, nhưng suốt một năm trời, mầu thân bất cứ một lần đau ốm nào ta cũng đều nghiêm cẩn chăm sóc. Kỳ thật chính mình rõ ràng biết là vô dụng, vận mệnh đã sớm quyết định, đúng như câu nói, chữa bệnh, không chữa nổi mệnh.

Ta chỉ biết phụng dưỡng mầu thân từng chén thuốc, cuối cùng vẫn cản không nổi mệnh của nàng, nhìn nàng buông tay mà đi.

Ta kiếp trước từ lúc mẹ mất đi chưa từng một lần khóc, bởi ta biết bên ta sẽ không còn một ai, khiến ta vì họ ra đi mà khóc.

Mà hiện tại, nước mắt cứ như vậy không ngừng chảy xuống, ta cũng thấy kì quái, chính mình cũng có thể khóc được như vậy. Nàng là mầu thân Đại Ngọc, không phải của ta, nhưng nàng yêu thương chiều chuộng ta hai năm, với ta mà nói, nàng đã là người rất quan trọng.

Phụ thân cũng kính yêu mầu thân, ôm ta vào trong ngực khóc; chỉ có khóc mới có thể làm giảm bớt đau đớn trong lòng ta.

Ta theo quy củ thủ bên linh cửu, bọn hạ nhân đều chờ bên ngoài linh đường để hầu hạ ta, phụ thân phân phó, đám di nương các nàng không cho đến quấy rầy ta. Ta cảm kích phụ thân, bởi vì ta xác thực cần một chút thời gian ở cùng mầu thân.

Ngày tức trực cuối cùng bên linh cửu, lão hoà thượng kia đột nhiên xuất hiện. Ta bởi vì nội tâm đau thương, cho nên không có mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn hấn ý hỏi có chuyện gì.

Hấn thở dài: “Si nhi, biết rõ đây là nhân sinh không tránh khỏi, mà vẫn khổ sở như vậy sao?”

“Ông biết gì về thất tình lục dục chứ?” Ta mở miệng hỏi hấn.

Lão cười khò: “Ta rốt cục nói không lại ngươi. Ta lần này đến là muốn tặng đồ.”

“Tặng đồ? Cái gì?”

“Phong nguyệt bảo giám”, hấn nói xong quả nhiên đưa ra một cái gương, kích thước vừa vặn, thích hợp cho vào tay áo.

Bất quá ta nhớ rõ phong nguyệt bảo giám không phải như thế này, gương này là vật gián tiếp là Giả Thụ tử vong. Gương hấn là phải có hai mặt, cũng phải lớn hơn thế này nhiều. Còn cái này chỉ là gương một mặt, bộ dáng phổ thông bình thường, mặt kia còn khắc hoa rất phiền phức.

(Giả Thụ: con cháu họ Giả, vì say mê Vương Hi Phượng mà ngã bệnh, được lão hoà thượng cho soi phong nguyệt bảo giám-1 chiếc gương 2 mặt, vì soi sai mặt gương, nên chết vì ham muốn dâm dục)

“Ta nhớ rõ phong nguyệt bảo giám đâu phải như thế này.”

Lão hoà thượng cười: “Ngươi si không chưa đủ, như thế nào lại ngốc như vậy. Phong nguyệt bảo giám là vật của tiên nhân chúng ta, làm sao có thể tùy tiện để các người nhìn thấu. Gương này, với mỗi người khác nhau, tác dụng cũng khác nhau.”

Tác dụng khác?

“Ồ, thế đối với ta là tác dụng gì?”

“Giáng Châu tiên thảo đầu thai đến nhân gian làm Đại Ngọc, nhưng tính cách của ngươi với Đại Ngọc nguyên bản khác biệt quá xa. Chúng ta lo lắng,

ngươi vào Giả phủ rồi, lại bởi vì tính cách này, sẽ làm vận mệnh biến hoá. Cho ngươi phong nguyệt bảo giám này, chính là để khi đến đúng thời điểm, sẽ nhắc nhở ngươi phải làm gì, tỷ như sinh bệnh, táng hoa, làm thơ, lĩnh tỉnh...”

Còn muốn ta táng hoa, làm thơ? Ta chỉ nghe không thôi mà đã đầu đầy hắc tuyến.

Bất quá cũng là tình tiết cần có, về sau lúc Đại Ngọc vui vẻ hạnh phúc nhất, chính là lúc cùng chúng tỷ muội lập thi xã đó thôi.

Ta mặc dù học này học nọ có nhanh thật, cũng một phần là bởi linh hồn vốn đã là người trưởng thành. Nói đến làm thơ, nhất định không thể tài hoa như Giáng Châu tiên thảo. Ta cũng không có nỗi tâm tình của nàng, mà làm ra loại thơ bị thương động lòng người như vậy.

Lão hoà thượng thấy bộ dáng ta tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, lại nở nụ cười: “Biết là làm khó ngươi, cho nên ta mới dùng phong nguyệt bảo giám để nhắc nhở ngươi. Về phần thơ, đến lúc cần cũng sẽ dùng nó nói cho ngươi. Yên tâm rồi chứ?”

Thật đúng là sao chép đầy đủ triệt để, bất quá đến lúc đó, thì từ ta viết với tính cách của ta không hợp, chẳng lẽ sẽ không ai phát hiện ra gì sao? Nhất là người thông minh như Tiết Bảo Thoa?

Lại còn một vấn đề, “Ông đưa gương này cho ta, về sau lấy gì cho Giả Thụy?”

Đừng nói là cùng một chiếc nha, có chỗ ghê tởm đó!

Hoà thượng cười: “Ngươi yên tâm, trước khi ngươi rời khỏi Giả phủ, phong nguyệt bảo giám ta sẽ không thu hồi.”

Nói xong lại đột nhiên không thấy đâu, thật đúng là thần tiên, khinh công của ta mà được như vậy thì quá tốt rồi.

Ta thu gương vào trong tay áo, yên lặng ngồi tại linh đường thêm một đêm cuối cùng.

Bởi vì quá thương xót mẫu thân, sau khi hạ táng xong, thần kinh ta liền buông lỏng, lập tức bệnh cũ lại tái phát. Liên tục mấy ngày phải nằm ở trên giường, khiến phụ thân phải sốt ruột không thôi. Ta biết mình sẽ không sao, nhưng lại không thể an ủi nỗi phụ thân, đành phải nhu thuận uống thuốc nghỉ ngơi, để người bớt chút lo lắng.

Phụ thân bởi vì mẫu thân qua đời, mà già đi không ít, ta âm thầm đau lòng mà không có biện pháp. Thời đại này đều là kết hôn theo ý cha mẹ, hơn nữa phụ thân cũng có vài phòng thiếp thất, nếu nói tình yêu, ta thật sự không nhận ra bọn họ có được bao nhiêu. Nhưng ta biết, bọn họ đều kính trọng lẫn nhau, trong lòng mỗi người, đối phương đều chiếm vị trí quan trọng nhất. Điều này có lẽ quan niệm tình yêu ở thời đại của ta không thể giải thích nổi, nhưng nào ai có thể nói tình cảm này là không có thật?

Có Trường Sinh Khí điều dưỡng, lại thường xuyên uống thuốc bổ, trọng yếu là vận mệnh của ta tuyệt đối không thể có chuyện bệnh tật quá mức trầm trọng; cho nên bệnh của ta vẫn là từ từ chuyển biến tốt dần, tuy không khỏi hoàn toàn, nhưng Trường Sinh Khí lại tiến thêm một cảnh giới, những đoạn kinh mạch bị tắc lúc trước giờ cũng hoàn toàn thông suốt. Ta thầm nghĩ, chẳng lẽ ngã bệnh lại là cơ hội để thân thể khoẻ mạnh thêm? Thật sự là mâu thuẫn.

Quả nhiên, bệnh vừa dứt cơn, thì thư của Sử lão thái quân cũng đến nói là: “Đại Ngọc không có mẫu thân để dựa vào, đối với việc dạy dỗ một nữ nhi cũng không tốt, không bằng để ta đưa thuyền tới đón về phủ...” (Đoạn này Tiểu Hồng chêm ==)

(Sử lão thái quân: bà ngoại Đại Ngọc)

Ta đương nhiên không muốn rời phụ thân, bởi vì biết lần ly khai này sẽ không có ngày gặp lại. Nhưng phụ thân quả nhiên đồng ý với thư kia, còn khuyên ta nói, chính người tuổi đã cao, không có ý tái giá, mà ta tuổi còn nhỏ, trên không có mẫu thân dạy dỗ, dưới không tỷ muội bầu bạn. Hiện tại, đến sống cùng ngoại tổ mẫu còn có cửu thị tỷ muội (cậu mợ cùng anh chị em họ), phụ thân cũng có thể yên tâm.

Ta cùng phụ thân tuy rằng tình cảm rất tốt, nhưng trong nhà không có đương gia chủ mẫu, cũng không có tỷ muội huynh đệ, quả thật không thích hợp cho một nữ hài tử.

Nhưng ta làm sao bỏ lại phụ thân mà rời đi?

Phụ thân ôm ta vào trong ngực, ôn nhu xoa đầu ta. Nhìn người mái đầu đã hoa râu, lại thấy từ khi mẫu thân qua đời, người ít khi nở nụ cười, ta từ từ gạt đầu đáp ứng.

Mà làm sao có thể không đồng ý cho được, nếu như vậy, dám chắc đám thần tiên hoà thượng kia sẽ nhảy dựng lên cho mà xem.

Phụ thân thấy ta đã nguôi ngoai, trong mắt vừa là vui mừng, lại vừa không nở. Người biết, như vậy là tốt nhất cho ta, nhưng lại luyến tiếc không nỡ để ta đi.

Phụ thân sai người thu thập hành lý cho ta, lại tự tay giao cho ta một xấp ngân phiếu, tỉ mỉ dặn dò ta phải sử dụng như thế nào. Tiền này, ta phải giữ gìn cẩn thận, tính toán sẽ dùng sau khi đi khỏi Giả phủ. Phủ họ Giả mỗi tháng đều có tiền cấp phát, tất sẽ không cần dùng đến chỗ tiền này.

Đêm trước khi đi, phụ thân đến dặn dò đôi câu, còn giao cho ta một khối ngọc bội. “Đây là Nam Uyển vương gia năm trước thưởng cho con, nói là của hoàng gia gì đó. Ta không biết là phúc hay hoạ, cho nên vẫn giữ lại, không có giao cho con. Hiện tại, nếu con đến nhà ngoại tổ mẫu, ngọc bội này đưa cho con cầm đi, chỉ là trước mặt người ngoài không nên lấy ra. Ngọc bội này trong tương lai có thể sẽ dùng đến, cũng có thể là vô dụng, trước con cứ

tạm thời cắt hẳn thân là được.”

Ta tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn im lặng nhận lấy, cất vào chiếc hộp nhỏ vẫn mang bên mình. “Phụ thân cảm thấy Nam Uyển vương gia là có dụng ý gì?”

Phụ thân lắc đầu: “Ta cũng không biết, hẳn là cũng không phải chuyện gì xấu. Bất quá, vương gia từng hỏi qua con có ý tuyền tú hay không, ta nghĩ chuyện này...”

Chuyện đó với miệng ngọc bội này là có quan hệ...

Ta cùng phụ thân cũng không muốn bàn thêm nữa, nên câu chuyện chỉ đến đó thì dừng lại.

Sau đó ta nhẹ nhàng nhắc nhở phụ thân phải chú ý bảo trọng thân thể...

Phụ thân cũng chỉ nói những lời tương tự...

Buổi sáng hôm sau, ta rời lệ bá biệt phụ thân, đi theo bà vú cùng vài người của Giả phủ lên thuyền mà đi. Mấy ngày sau, thuyền vừa vào bờ, đã có xe ngựa Vinh phủ chờ sẵn. Lúc đó, nếu là Đại Ngọc, hẳn là trong lòng lo lắng, sợ nói sai lời, đi sai đường, sẽ để cho người khác nhạo báng.

Đổi lại ta, chỉ cảm thấy phiền toái. Ở trên thuyền mấy ngày, không giống như lần trước chuyển nhà khỏi Lâm phủ, có tâm tình hưu nhân. Lần này, mẫu thân vừa tạ thế, lại xa rời phụ thân, khiến tâm tình ta không sao khá lên nổi. Trên sông cũng không có phong cảnh gì đáng xem, vì thế suốt ngày chỉ biết đánh đàn đọc sách giết thời gian mà thôi.

Xuống thuyền rồi lại đổi kiệu, qua tám lưá mộng nhìn ra bên ngoài, quả nhiên phố xá phồn hoa, nhà cửa đông đúc. Bất quá, so với đô thị hiện đại vẫn không bằng được, cho nên xem một lúc là hết hứng thú. Nơi này sẽ không là nơi ta sống trong tương lai được, bởi cho dù Giả phủ sau này có bị suy vong, thì Giả gia cũng sẽ có rất nhiều người sống tại chỗ này, ta cũng không nghĩ tự đi tìm phiền toái.

Đi được nửa ngày, chợt thấy góc đường có hai con sư tử đá, ngồi trước một cánh cổng lớn, trên cửa có một tấm biển: “Sắc tạo Vinh quốc phủ”. Trong lòng nghĩ, cuối cùng cũng đến, vẫn ngồi yên trong kiệu, chẳng có lấy chút hứng khởi.

Theo cửa hông tiến vào, thay mấy người khiêng kiệu, cuối cùng cũng có người vén rèm kiệu cho ta ra. Ta bám tay bà tử bước xuống, bước qua vài tấm bình phong, thấy trước cửa có vài nha hoàn ăn vận loè loẹt, thấy ta thì vội cười nghênh đón: “Vừa rồi lão thái thái vừa nhắc đến, không ngờ cô nương đã tới rồi.”

Một người đã vén màn thông báo: “Lâm cô nương đến.”

Vào phòng, chỉ thấy một lão thái thái, mái tóc bạc trắng, được hai nha hoàn dìu đi tới, trong lòng biết đây nhất định là ngoại tổ mẫu, đang muốn hành lễ ân cần thăm hỏi, đã bị nàng ôm vào trong lòng. “Cháu gái yêu quý của ta.” Nói rồi khóc lên. Ta nhất thời nhớ tới mẫu thân, lại nghĩ người trước mặt là bà ngoại ruột của Đại Ngọc, liền cũng khóc lên, bởi vì người này cũng giống như ta, thương tiếc mẫu thân.

Mấy người bên cạnh vội vàng khuyên giải an ủi, lão thái thái mới thôi, còn lần lượt giới thiệu từng người cho ta, Hình phu nhân, Vương phu nhân, còn có chị dâu goá bụa Lý Hoàn. Các nàng cùng hình tượng miêu tả trong sách không sai biệt nhiều lắm, bất quá Lý Hoàn, so với tưởng tượng của ta thì mỹ mạo hơn nhiều. Nguyên bản trong sách đối với dung mạo của nàng cũng miêu tả không nhiều, bởi vì nàng đã gả cho người ta, cũng đã sinh hạ hài tử, cho nên ai cũng chỉ chú ý tới phẩm hạnh của nàng. Nhìn kỹ dung mạo, tuy rằng không phải là tuyệt đỉnh, nhưng rất tú lệ, bởi vì phẩm cách đoan chính, nên càng có vẻ thanh nhã.

Chỉ chốc lát sau, Giả mẫu liền gọi tam Xuân tỷ muội, các nàng quả nhiên rất giống trong sách. Chỉ có Thám Xuân thoát nhìn rất có sức sống hơn những người khác. Chúng ta làm quen với nhau, có vẻ rất hoà hợp.

(tam Xuân: Thám Xuân, Nghênh Xuân, Tích Xuân; cháu gái trong phủ họ Giả, mỗi người sau này đều có một số phận riêng, đều nằm trong Kim Lăng thập nhị thoa chính sách-12 thiếu nữ đẹp thành Kim Lăng)

Sau đó lão thái thái hỏi mẫu thân như thế nào sinh bệnh, thỉnh y uống thuốc ra sao, khi mất tang lễ cử hành thế nào, bởi vì khi đó ta luôn canh giữ bên người mẫu thân, mọi chuyện đều rất rõ ràng, cho nên đều có thể rành mạch nói ra. Bà nghe xong lại khổ sở không thôi, có thể thấy bà thật tâm đau xót cho mẫu thân của ta, chúng ta ở cùng nhau có thể cùng tưởng nhớ về nàng. Lão thái thái ôm ta khóc, lại khiến mọi người phải khuyên nhủ mãi.

Mọi người nhìn khí sắc của ta, cũng đoán ta khí huyết không đủ, lại càng hỏi thăm, ta nhất nhất trả lời hết. Chỉ là trong lòng thâm than, tự do tự tại đã mất từ ngày ra đi, đến nơi này mỗi bước chân đều phải dè chừng.

Cũng may còn có lão thái thái, trừ bỏ chuyện có tình với Bảo Ngọc, bà vẫn một lòng thương xót Đại Ngọc, coi như ta ở trong này cũng có ngọn núi vững chãi để dựa vào.

Lão thái thái đang nói sẽ cho người mang “Nhân sâm đường vinh” cho ta ăn, thì Phụng tử đã tới rồi, quả nhiên là nhân vật trong truyền thuyết, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng.

Gặp được người thật, phát hiện nàng dung mạo phi phạm, hơn nữa lại là vẻ đẹp mạnh mẽ, sắc sảo. Phục sức trên người cô nhiên không tầm thường, nhưng nếu là người khác, hẳn sẽ có vẻ tục khí. Chính vì vận trên người nàng, nên lại toát ra vẻ sang quý.

Thấy nàng, ta lập tức đứng lên hành lễ chào hỏi, nghe lão thái thái trên ghẹo, nói Phụng tử là người ghê gớm, hay bắt nạt kẻ yếu đuối hiền lành, lại nghe Thám Xuân giới thiệu, nói đây là “Liền nhị tẩu tử”.

Nàng mỉm cười cầm tay ta, đưa lại bên cạnh Giả mẫu, hỏi han đôi ba câu, lại hỏi Hình phu nhân cùng Vương phu nhân mấy việc trong nhà. Chuyện trò được một chốc, lão thái thái sai vài ma ma đưa ta đi bái kiến hai người cậu, ta biết có đi cũng không gặp được ai, nhưng không thể từ chối.

Hai vị cậu bên ngoại này, từ tính cách đến học thức đều bất đồng, cho nên phong cách tư tưởng đều trái ngược nhau. Bởi vì kiếp trước có làm vài việc liên quan đến nội thất cho lão bản, ta đối với việc trang hoàng nhà cửa cũng có chút hiểu biết cùng hứng thú, lần này tuy không được gặp người, nhưng lại được nhìn ngắm đôi chút, cũng không đến nỗi không thu được cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bất luận Hình, Vương hai vị phu nhân nhân phẩm thế nào, các nàng cũng phải nể mặt mũi lão thái thái, đều đối với ta phi thường ôn hoà. Chỉ là đến chỗ Vương phu nhân, nghe được Giả Chính nhờ nàng chuyển lời rằng, nói Bảo Ngọc là hỗn thể ma vương trong nhà, dặn ta cách xa hắn một chút.

Ta càng nghe càng buồn cười, người này, dù sao cũng là nhi tử của chính mình. Bất quá, nhắc nhở này về sau chẳng để làm gì hết, Đại Ngọc này nhất định cùng Bảo Ngọc kia dây dưa mấy năm rồi.

Quay lại chỗ lão thái thái ăn cơm chiều; đầu bếp ở đây so với Lâm phủ tốt hơn, đáng tiếc, không dám ăn nhiều. Sau khi ăn xong, Giả mẫu cho đám Vương phu nhân cùng Phụng tử lui về, mới cùng ta nói chuyện tâm sự.

Ngày trước đọc sách, đối với lão thái thái cũng không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng hiện tại tự mình tiếp xúc, liền cảm thấy có chút khác. Bởi vì ta yêu mẫu thân, tự nhiên cũng có cảm giác yêu thương ngoại tổ mẫu, hơn nữa, bà hiền lành, quả thực rất dễ thân cận.

Chỉ chốc lát sau, Bảo Ngọc đã xuất hiện. Đại Ngọc khi lần đầu thấy hắn, bởi vì bọn họ kiếp trước có nhất thủy chi ân (*Giáng Châu tiên thảo dùng nước mắt để trả ơn*), cho nên có cảm giác quen thuộc với đối phương là bình thường. Ta đối với hắn, đương nhiên không có, chỉ cảm thấy, dung mạo hắn quả thực không tệ lắm, đẹp để lại non nớt, chả trách Giả mẫu cưng chiều hắn.

Chờ hắn thay xong quần áo quay lại, chúng ta mới chính thức gặp mặt, quần áo, dung mạo hắn ta sẽ không miêu tả, trong sách viết cả rồi. Nhưng là, hắn không có nói đường như đã gặp ta từ trước, bởi vì Đại Ngọc trước mặt hắn từ lâu đã không còn là Giáng Châu nữa rồi. Về điểm này mà nói, Bảo Ngọc hắn coi như có chút linh khí.

Bất quá, hắn vẫn rất cao hứng vì ta đến ở cùng. Bảo Ngọc vốn thích tỷ tỷ muội muội ở gần mình, Đại Ngọc dung mạo lại xuất sắc, càng làm cho hắn hoan hỉ. Hắn cùng ta đều ngồi bên cạnh Giả mẫu, câu qua câu lại trò chuyện với nhau.

Ở trong mắt ta, Bảo Ngọc chỉ là một hài tử, chỉ là so với những đứa khác có thêm chút linh khí và si khí mà thôi, cũng không thể nói rõ là trong lòng có cái gì yêu mến hay phản cảm đối với hắn.

Hắn nghe nói ta không có ngọc, y như trong sách, vẫn là phát gốc, nổi giận như cũ, làm ta đau đầu không thôi. Ta kị nhất là cùng người khác tranh cãi ầm ĩ, thấy Giả mẫu cùng mọi người tìm cách nói dối hắn, mà hắn lại nhìn ta ý muốn chứng thực, ta đành phải liên tục gạt đầu công nhận lời bọn họ nói đều là sự thực. Bất quá, ta vẫn mượn cơ hội nhìn thử khối ngọc của hắn, vốn là viên đá vá trời sao? Quả thật là một khối ngọc tốt, dù sao cũng đã qua tu luyện, lại trải qua nhiều năm như vậy. Bất quá, ngoài đẹp ra cũng không có gì hơn.

Giả mẫu an bài chỗ ở thoả đáng, lại phái thêm người đến cho ta sai sử, đại khái vì ngại Tuyết Nhạn tuổi còn nhỏ, Vương ma ma thì đã già, sợ ta sử dụng không được tiện. Tuyết Nhạn quả thật không đủ thông minh, người mới đến thoạt nhìn cũng là một cô nương thanh tú sáng sủa, hơn nữa ta nhớ rõ ràng người này đối với Đại Ngọc cũng hết lòng hầu hạ, cho nên đối với nàng cũng có chút hảo cảm.

Bảo Ngọc ở tại căn phòng bên ngoài, do Tập Nhân cùng Lý ma ma chăm sóc. Tối đến, thời điểm đi ngủ, Tập Nhân đi vào, thấy ta vẫn còn thức, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương vẫn chưa đi nghỉ sao?”

Thấy nàng, ta cười nhường ghế: “Tỷ tỷ, mời ngồi.”

Rất nhiều người không thích Tập Nhân, theo ý ta, nàng chỉ là làm việc theo lập trường của mình mà thôi. Thậm chí về sau lại vì mình mà tính toán chút lợi ích, đều là hành vi có thể lý giải của người bình thường.

Tập Nhân cười nói: “Cô nương hôm nay mới vào phủ, chắc chưa quen giường.”

Nàng ôn nhu khuyên giải an ủi ta một phen, lại bảo ta không cần đem hành động lúc chiều của Bảo Ngọc để trong đầu, còn nói Bảo Ngọc thường xuyên

có hành vi quái đản, ta về sau sẽ biết.

Ta cười gât gât đầu, Tập Nhân lúc này tuổi cũng không phải là lớn, nhưng tính tình vô cùng trầm ổn, là nhân tài a. Nói thêm một chốc, mới lui về nghỉ.

Ngày hôm sau, đi thỉnh an Giả mẫu, lại gặp bọn tỷ muội cùng Bảo Ngọc, Vương phu nhân ở đó, vừa vặn gặp Phụng tử đến nói chuyện với Vương phu nhân về thư từ Kim Lăng tới, còn có hai tức phụ đứng trước mặt. Nghe đại khái thì có thể hình dung ra là việc Tiết Bàn vì tranh giành Hương Lăng mà đánh chết người. Bọn Thám Xuân các nàng trong lòng cũng kiêng kị, chúng ta liền cùng nhau đến phòng Lý Hoàn ngồi.

Ta thăm nghĩ, chuyện Tiết Bàn xảy ra rồi, thì Bảo Thoa cũng sắp đến thôi, trong lòng đối với nữ tử có thể sánh ngang cùng Đại Ngọc này cũng có ý chờ mong.

Giả mẫu đối với ta cực kì yêu thương, ta cũng rất thích ở gần lão thái thái phúc hậu này, mỗi ngày gặp Phụng tử cũng cùng nàng vui đùa, cùng nhau đầu khẩu. Khiến thái thái luôn muốn ôm ta vào trong lòng, kêu “tâm can cốt nhục của ta”.

Ta đối xử với Bảo Ngọc như một hài tử bình thường, bất quá có chăng là hài tử thông minh thanh tú hơn người. Hẳn thập phần sẵn sàng ôn nhu, đối với chuyện của ta còn quan tâm để ý hơn chính ta gấp nhiều lần. So với các tỷ muội khác cũng có phần thân thiết hơn hẳn, ta ngược lại cũng thật tâm coi hân như huynh đệ trong nhà.

Tam Xuân kia thì Tích Xuân tuổi còn nhỏ, Nghênh Xuân hiền lành, Thám Xuân sắc bén, ta thường cùng các nàng ngồi nói chuyện, đọc sách, ngày qua ngày cũng không đến nỗi nhàm chán. Chỉ là, sách nữ tử có thể đọc ở Giả phủ quá ít, chỉ có chút Tứ thư, nữ tắc, thi từ linh tinh. Tiểu thuyết ta yêu thích là hoàn toàn không có, sách lịch sử, thiên văn, địa lí cũng không nốt. Sau này ta phải tính xem tìm sách đọc bằng cách nào đây.

Hôm nay, đang cùng lão thái thái đọc sách dạy đánh cờ, bỗng có bà tử đến báo, mẹ con di Tiết đã đến. Ta tính toán thời gian, quả nhiên đã đến lúc rồi. Bất quá Bảo Ngọc hôm nay không có ở đây, Hồng Lâu Mộng không phải nói ba người cùng nhau gặp gỡ một phen sao? Mặc kệ, ta muốn gặp nàng từ lâu rồi.

Ta ánh mắt tinh nghịch lên đến bên người lão tổ tông, bà cười day trán ta: “Nha đầu bướng bỉnh này, nghe được có tỷ muội đến nên cao hứng có phải không?”

Dùng đầu cọ cọ vào lòng bà, vừa ầm ập lại thoải mái. Nơi này có nhiều nữ tử mỹ mạo như vậy, ta lại thích nhất ăn đậu hũ của thái thái... Bởi vì hơi tức trên người bà giống hệt mẫu thân, hơn nữa bà cũng là người đối xử với ta rất tốt.

Lão thái thái cười ha hả đem ta ôm vào trong ngực. “Xem xem, nào có giống tiểu thư nhà thế gia, giống như ta nuôi mèo lười thì có.”

Ta cười hắc hắc: “Thế lão thái thái chỉ cần nuôi con thôi, đừng nuôi mèo nữa.”

“Đứa nhỏ này, con và mẫu thân con trước kia dung mạo phải giống đến bảy tám phần. Làm sao tính tình một chút cũng không giống? Đây là tại ai đây?”

“Đương nhiên trẻ con do ai nuôi thì giống người đó rồi.” Ta chớp chớp mắt nhìn bà.

Lão thái thái nhận ra ý tại ngôn ngoại, cười đến cả người run lên không nói ra lời.

Lúc này, Uyên Ương đã dẫn mẹ con di Tiết đi vào, lão thái thái thật vất vả mới nén xuống ý cười, nói với di Tiết: “Di thái thái mau ngồi đi, lão thái thái ta thất lễ, đều là do ngoại tôn nữ tính cách tinh quái, chọc ta cười không ngừng.”

Di Tiết cười: “Lão thái thái tâm tình tốt, là phúc khí a.”

Lúc này, ta đã kín đáo đánh giá Bảo Thoa đang dịu dàng đứng ở một bên, quả nhiên đúng như mấy chữ “thể thái phong mãn, phẩm cách đoan trang, tài đức kiêm bị, tính cách đại độ”.

Lão thái thái cũng gọi Bảo Thoa lại gần, lôi kéo tay nàng, hỏi tên, sinh nhật, bình thường đọc sách gì. Thấy ta cũng hai mắt trong veo sáng ngời nhìn nàng, liền giới thiệu với mẹ con di Tiết: “Đây là ngoại tôn nữ của ta, nhũ danh là Đại Ngọc. Thân gia (ý là nhà họ Tiết) hiện tại đang ở đây, nên thường xuyên đi lại. Bảo Thoa cũng phải đến mới được, ngoại tôn nữ của ta vô cùng thích náo nhiệt.”

Ta quệt miệng nói: “Rõ ràng là lão thái thái thích náo nhiệt, lại sợ di thái thái cùng Bảo Thoa tỷ tỷ cười, không đến chơi nhà chúng ta, liền lấy con ra làm bình phong. Mọi người trong phủ ai chẳng biết, người thích náo nhiệt nhất trong phủ chính là thái thái mà.”

Nói còn chưa xong, lão thái thái liền ôm ta cười không ngừng, bên kia mẹ con di Tiết cùng đám nha hoàn bà tử cũng đều nở nụ cười, đều nói: “Đúng vậy, yêu náo nhiệt nhất chính là lão thái thái.”

Đang cười nói thì Bảo Ngọc cũng đến, cũng không có ai thông tri, trực tiếp vén rèm tiến vào cười hỏi: “Chuyện gì náo nhiệt như vậy? Nhất định là Lâm muội muội lại bày trò.”

Nhìn thấy đám di Tiết, liền biết các nàng là khách, vội vàng hành lễ nói: “Là con đường đột, nguyên tưởng di cùng tỷ tỷ ngày mai mới đến.”

Mẹ con di Tiết đã sớm biết Bảo Ngọc, cũng biết Bảo Ngọc nuôi bên người thái thái, cùng với các cô nương trong nhà ở gần nhau, cho nên cũng không giật mình.

Chỉ là Bảo Ngọc thấy Bảo Thoa, có trong nháy mắt giật mình một chút, đây chính là “kim ngọc lương duyên” a, ta ở bên cạnh xem cũng thấy thú vị. Bất quá, hẳn vốn chính là nhìn nhiều không lạ, các chị em trong nhà cũng rất xuất sắc, cho nên rất nhanh khôi phục bình thường, mỉm cười chào một tiếng “Tỷ tỷ” với Bảo Thoa.

Bảo Thoa cũng theo lễ giáo mà đáp lời.

Bọn họ đứng một bên nói chuyện, lão thái thái lại có thời gian sửa ta, lấy ngón tay day trán ta, hàm ý cười, phạt ta vừa rồi làm bà trước mặt di Tiết thất thố.

Ta ghé tai bà, nhỏ giọng nói: “Bảo tỷ tỷ vừa tới, không bằng...”

Lúc này, Bảo Ngọc đã cùng các nàng thăm hỏi xong, quay đầu liền thấy ta cùng thái thái lăm lăm lét kề tai thì thầm, cười nói: “Lâm muội muội có cái gì bí mật với thái thái vậy? Không thể cho chúng ta biết sao?”

Ta nhìn lão thái thái, thấy bà mỉm cười gật gật đầu, vì thế mở miệng cười nói: “Muội và lão thái thái đang thương lượng, hôm nay Bảo tỷ tỷ vừa tới, trong nhà còn ba tỷ muội chưa được gặp mặt, không bằng buổi tối gọi mọi người đến, chúng ta mở tiệc chiêu đãi khách. Thấy thế nào?”

Bảo Ngọc thích nhất là cùng tỷ muội chơi đùa, nghe vậy đương nhiên là đại hỉ, vội gật đầu đáp: “Đây là chuyện tốt a, ta đương nhiên ủng hộ.”

Ta vui vẻ xoè tay: “Vậy ra tiền đi? Muội đã cùng lão thái thái nói, cũng không định xuất bạc ra đâu. Mà hôm nay mời khách, nhất định phải coi tiền như rác mới được. Chính là để huyênh đưa đầu chịu báng thôi.”

Còn chưa dứt lời, đã bị thái thái ôm vào lòng cười không ngừng, chọc đến di Tiết cũng tham gia, nói: “Nếu là mời khách, ai lại để lão thái thái cùng Lâm cô nương ra bạc, phải là ta mời mới đúng.”

Ta bần rợn vén áo thì lễ với di Tiết: “Vậy đa tạ di thái thái.”

Mọi người đều đang cười đùa, đột nhiên thấy ta nói như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Còn chưa hoàn hồn, lại nghe ta kể tai, giả vờ nhỏ giọng nói với lão thái thái: “Thái thái quả nhiên có biện pháp, vừa nói tự mình kiếm bạc liền kiếm được ngay. Con còn nói Bảo Ngọc thì làm sao có tiền, hoá ra thái thái tính kế với di thái thái a.”

Vừa dứt lời, tiếng cười càng vang lên nhiệt liệt so với lúc trước, lão thái thái nắc: “Tiểu tử ngươi đã biết gài lão thái thái ta sao. Di thái thái đừng nghe nó nói bậy, nhất định phải ở lại dùng cơm chiều mới được trở về. Đám tiểu cô nương các nàng được gặp nhau cũng là chuyện tốt, để các nàng nháo một phen đi.”

Di Tiết cười đáp ứng, ta ngồi trong lòng lão thái thái, nhìn di Tiết chớp mắt nói: “Đều vì con không cẩn thận vạch trần lão thái thái, thái thái mới ra vẻ hào phóng như vậy, kì thật hiện tại trong lòng hẳn là đau đớn bàn đi. Di Tiết cơm chiều nhất định phải ăn ít một chút, miễn cho lão thái thái đau lòng, về sau tìm con tính sổ.”

Vừa mới ngừng được một lúc, mọi người lại bắt đầu cười ha hả, lão thái thái cũng không có cách nào cùng ta so đo, liền đem cả Bảo Ngọc ôm vào trong lòng cười không ngừng.

Ta len lén nhìn sang Bảo Thoa, nàng cười rộ lên quả nhiên là phong hoa tuyết đại a.

Cười nhiều quá, ngực cũng có điểm hơi đau. Lúc này Từ Quyên; nguyên bản là nha hoàn thái thái cho, ta nhớ Đại Ngọc sửa lại tên này cho nàng, cho nên ta cũng sửa; cảm thuốc hàng ngày đến, hoá ra là tới giờ dùng thuốc rồi.

Ta lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng, uống quen rồi cũng không còn cảm thấy có tư vị gì khó chịu. Đáng miệng, đang muốn cảm chén trà trên tay Từ Quyên, lại bị Bảo Ngọc nhanh tay nhận lấy, đặt lên môi thử độ ấm, mới đưa cho ta.

Vừa rồi nói một thôi một hồi, cảm thấy khát, ngay cả uống trà cũng có chút vội.

Đã nghe Bảo Ngọc ở bên tai lải nhải: “Muội uống chậm một chút, mới uống thuốc, dùng nhiều trà không tốt.”

Ta gật gật đầu, đem chén trà đưa lại cho hần, hần lại trả về cho Từ Quyên, cho nàng lui xuống.

Việc này ta cùng Bảo Ngọc làm đã thành thói quen, không có gì mất tự nhiên. Lão thái thái nhìn cảnh này đã quen mắt, hơn nữa bà hiểu rõ nhất mối quan hệ giữa hai người, cũng khiến bà vui lòng.

Mẹ con di Tiết thì khi nào gặp chuyện như vậy, hồi trước nghe đồn về Bảo Ngọc, cũng cho rằng là tin via hè. Nay tận mắt nhìn thấy, mới biết tin đồn quả nhiên là thật. Ta thấy sắc mặt các nàng, chẳng cần nghĩ cũng biết đang nghĩ cái gì. Lòng tự thấy buồn cười, cũng không có giải thích, dù sao tương lai họ cũng sẽ hiểu thôi.

Di Tiết hỏi ta sinh bệnh gì, uống thuốc gì, mọi người lại ai thán một phen. Sau nghe di Tiết nói: “Bệnh này cố nhiên khó chữa, tuy nhiên Lâm cô nương tính tình rộng rãi, khoáng đạt, nhất định là người có phúc.”

Lão thái thái nghe nói thế rất hợp tâm ý, gật đầu nói: “Đúng vậy, nha đầu này tuyệt không đem bệnh để ở trong lòng, suốt ngày quần quýt làm lão thái thái

ta vui vì không thôi. Ngược lại là người bên ngoài chúng ta lại lo lắng hơn cả nàng nữa. Bất quá bệnh luôn có thể chậm rãi chữa trị, chỉ cần cẩn thận là được. Ngoại tôn nữ này của ta, tâm tình vui vẻ, khoan dung, thần tiên cũng không nỡ đoạt mệnh nàng a.”

Lòng ta có chút hơi hơi cảm động, tựa vào bên người lão thái thái mỉm cười không nói lời nào. Chẳng qua ta biết, thân thể chính mình không thể có gì nguy hiểm, nếu không cũng không có nỗi tâm tính tốt như vậy. Hơn nữa Trường Sinh Khí trong người ta cũng khiến cơ thể thoải mái, nhẹ nhõm, tâm trạng tự nhiên cũng tốt hơn nhiều.

Tiết di mỉm cười đáp lời lão thái thái, ta cùng Bảo Ngọc thỉnh thoảng chen vào vài câu, Bảo Thoa ngược lại chỉ mỉm cười không nói gì, trừ khi hỏi nàng mới mở miệng. Khiến lão thái thái khen Bảo Thoa dịu dàng chín chắn, còn ta cùng Bảo Ngọc chính là hai con khi con. Ta cùng Bảo Ngọc cười nói chuyện đó cũng là bởi bị nuôi thành khi hoang, gần đèn thì rạng...

Vì thế trong nhà lại cười thành một đoàn.

Ta thật sự không thể bắt chước tính cách Đại Ngọc, ta cũng không cách nào đối với Bảo Ngọc hay Bảo Thoa sinh ra tình cảm khác thường gì, ta chỉ có thể làm chính mình. Cũng may phong nguyệt bảo giám trong tay áo không có kiến nghị, chứng tỏ ta làm như vậy không có vấn đề gì.

Lão thái thái cười nói: “Di thái thái sang chỗ nương của Bảo Ngọc đi, Bảo Ngọc cũng đi cùng luôn, bất quá buổi tối nhất định phải quay lại dùng cơm.”

Di Tiết bận rộn đứng dậy cáo từ, ta biết là đã đến giờ thái thái nghỉ trưa, cũng không giữ các nàng. Chỉ là lúc đứng dậy, cầm tay Bảo Thoa nói: “Bảo tỷ tỷ, tỷ cùng di thái thái đi trước thăm mộ. Buổi tối nhất định phải về chỗ này ăn cơm a. Buổi tối sẽ có mấy tỷ muội trong nhà đến, chúng ta cùng nhau náo nhiệt một phen.”

Bảo Thoa mỉm cười gật đầu nói: “Được, bất quá Lâm muội muội phải tự mình ra bạc a.”

Nghe được mọi người đều cười haha, nguyên lai Bảo Thoa này cũng có thể vui đùa, ta mỉm cười tiễn các nàng.

Một bên, Uyên Ương đã chuẩn bị cho thái thái nghỉ trưa, ta cũng chui vào lòng thái thái, cọ cọ một hồi, rất nhanh liền ngủ mất.

...

Một ngày, Bảo Ngọc được cho Cừu Liên Hoàn, hẳn không giải được, bèn rủ ta cùng chơi với hắn. Thứ này kiếp trước ta ngoạn cũng nhiều, tự nhiên biết cách làm, liền ngồi trong phòng Bảo Ngọc dạy hắn giải.

Đang nói, vợ Chu Thụy vén rèm bước vào, cười nói: “Lâm cô nương, di thái thái sai tôi mang trái cây đến cho cô nương.”

Ta cả kinh, không khỏi bật cười, sự tình đã nhanh như vậy sao? Nguyên bản Đại Ngọc trong sự có tính tình hơi kiêu ngạo một chút, chuyện này ta phải phản ứng hết như trong sách sao?...*(Trong Hồng Lâu Mộng, vì hai cây trâm của Đại Ngọc là hai cây cuối cùng, cho nên tự ái không muốn nhận.)*

Bảo Ngọc hướng mặt đến mấy cây trâm, có ý nhìn ngắm, hỏi trước: “Thoa gì đó? Đem đến ta xem.”

Ta nhìn hai cây thoa trên tay Bảo Ngọc, làm thủ công cũng không tệ lắm, cười hỏi vợ Chu Thụy: “Các cô nương khác đều có?”

Vợ Chu Thụy nói: “Đều có, hai cái này là của cô nương.”

Ta gật đầu nói tạ: “Vất vả Chu tỷ tỷ phải đi một chuyến, Chu tỷ tỷ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

**Một chút về Tiết Bảo Thoa:*

“Môi không tô mà đỏ, mày không kẻ vẫn xanh, mặt như mâm bạc, mắt sáng long lanh. Điềm đạm ít lời, có người cho là già đại, tuy thời đời xù, tự mình chỉ biết phận mình.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ta biết rõ tại đây nhà cao cửa rộng, có vài người không thể đắc tội, nhất là người tâm phúc bên cạnh Vương phu nhân và Phượng tỷ như vợ Chu Thụy. Người này bình thường là bà tử có thể lực nhất trong phủ, cũng y vào tên tuổi Già gia mà làm không ít sự tình ý thế hiếp người, nếu là tiên tử Đại Ngọc hẳn sẽ không đem cái người phạm tục đó để trong mắt.

Nhưng ta vẫn cảm thấy, Đại Ngọc gây thù hằn quá nhiều, tuy rằng không phải lưu lạc cơ khổ bên ngoài, nhưng là cái kết cục cô độc mà lý thể kia cũng không phải không quan hệ gì đến tính tình nàng. Cho nên, ta vẫn là cẩn thận thì hơn, cũng không có vi phạm ước định với lão hoà thượng, chỉ là cố gắng cải tạo hoàn cảnh sinh tồn thôi.

Vợ Chu Thụy về mặt tươi cười nói: “Trách không được mọi người đều nói Bảo cô nương cùng Lâm cô nương tương mạo tài hoa đều nhất đẳng, tính tình ôn hậu, tôi nay mới chân chính thể nghiệm. Bất quá, không thể ngồi lại, di thái thái còn chờ tôi quay về báo cáo.”

Ha ha, chỉ như vậy đã biến thành ôn hoà hiền hậu, rộng rãi giống Bảo Thoa sao?

Quá dễ dàng rồi...

Bảo Ngọc xen mồm hỏi: “Chị làm sao lại bên chỗ đi Tiết?”

Vợ Chu Thụy cười đáp: “Phu nhân sang chơi bên đó, đi Tiết bên nhờ tôi đưa đồ cho mấy vị cô nương.”

Ta còn nhớ, Bảo Thoa có một thời gian bệnh, phải ở nhà tĩnh dưỡng, còn ăn cái thứ thuốc “Lãnh hương hoàn” phiền toái gì đó. Nghĩ đến đây, ta cười hỏi: “Bảo tỷ tỷ đang làm gì? Sao nhiều ngày không thấy sang bên này chơi?”

Vợ Chu Thụy đáp: “Đã nhiều ngày thân thể không khoẻ lắm.”

Bảo Ngọc nghe xong, liền nói với nha hoàn đứng bên cạnh: “A! Người đi xem một chút. Chỉ nói ta cùng Lâm cô nương sai người đến thỉnh an tỷ tỷ, hỏi tỷ tỷ sinh bệnh gì, hiện uống thuốc gì. Nói đứng ra ta nên tự mình đi xem, nhưng vừa từ học đường trở về, bị nhiễm lạnh, mấy hôm nữa sẽ đến thăm.”

Tuyết Nhạn đáp ứng liền đi.

Ta vốn tự mình đi một chuyến, lại nghĩ Vương phu nhân đang ở đó, nhất định là cùng đi Tiết có nhiều chuyện riêng muốn nói, đến cũng không tiện, tốt nhất là ở nhà thôi.

Vợ Chu Thụy muốn đi, ta đứng dậy tiễn, vừa cười vừa nói: “Chu tỷ tỷ, rảnh thì đến chơi.”

Vợ Chu Thụy cười đáp ứng.

Quay lại thấy Bảo Ngọc cười nhìn ta, có chút kì quái. “Ngốc tử, huynh nhìn cái gì? Cười ngốc như vậy?”

“Lâm muội muội xưa nay giống ta, không thích bà tử này, như thế nào hôm nay lại mời nàng ta thường xuyên đến chơi?”

Ta xác thực không thích bà tử này, vì trong ấn tượng của ta, mấy người như thế thường rất phiền phức. Nhưng vẫn đối xử với các nàng lễ phép chu đáo, bất quá, việc mời lại chơi thì hôm nay là lần đầu tiên. Bởi vì vợ Chu Thụy là bà tử có ảnh hưởng nhất nhì trong phủ, lại thường nói chuyện trước mặt Vương phu nhân cùng Phụng tử. Ta không thể không cẩn thận một chút. Lão thái thái cố nhiên là thương ta, chỗ dựa rất tốt, nhưng tự mình cũng phải biết điều.

Nguyên bản, Bảo Ngọc cùng Đại Ngọc tâm tư tương thông, hai người mới thân cận, rồi nảy sinh tình yêu. Nay phát hiện ta cũng giống Bảo Thoa tâm thường thế tục, có lẽ sẽ đem tâm tư đối với Đại Ngọc mà phân ra một ít. Theo ý ta, Bảo Thoa cũng tốt, Tương Vân cũng được, Bảo Ngọc chia sẻ bớt tình cảm ra ngoài, ta tương lai cũng có chút thoải mái.

Nghĩ đến đây, ta mỉm cười: “Trước khác nay khác, không được sao?”

Bảo Ngọc cư nhiên cũng cười, nói: “Đương nhiên là được, chỉ cần Lâm muội muội cao hứng, không bệnh nữa, huynh cũng cao hứng.”

Thời điểm nên bệnh thì phải bệnh, đều là thiên ý rồi. Ta rõ ràng mỗi ngày tâm tình cũng không phải không tốt, chưa bao giờ đau thương khốc lóc cái gì, nhưng bệnh vẫn đến đều đều, đúng thời gian, đúng liều lượng, không sai. Bất quá, Trường Sinh khí của ta cũng vì thế mà tăng lên không ngừng, luân chuyển cũng nhanh hơn. Hơn nữa, thời điểm thân thể ta khoẻ mạnh, còn có thể cảm nhận linh khí trong thiên địa.

Bởi vì tác dụng của Trường Sinh khí, giác quan của ta đều rất nhạy cảm. Tỷ như vừa rồi, vợ Chu Thụy còn chưa đi tới cửa viện, ta liền cảm giác được có người tới. Không biết ta còn có thể luyện đến trình độ nào? Có thể cùng linh khí thiên địa hào cùng một thể sao?

Si nhi Bảo Ngọc này, lời nói cũng khiến ta có hơi chút cảm động, hẳn là người thứ hai trong phủ đối tốt với ta vô điều kiện, trừ bỏ cha mẹ, lão thái thái, đây là người nhân thân thứ tư mà ta công nhận. Còn Nghênh Xuân các nàng, cùng lắm cũng chỉ như băng hữu tốt mà thôi.

Mất ta hơi đỏ lên, mỉm cười nói: “Không có việc gì, chỉ cần muội đừng hạn uống thuốc, bệnh sẽ không phát.”

Bảo Ngọc thấy đôi mắt ta đỏ, bởi vì ta xưa nay không khóc, dọa hấn sợ chết khiếp, chạy xung quanh ta, hết thở dài lại làm ngáo ộp chọc cho ta vui. Khiến chút cảm động khó khăn lắm mới có được bay biến sạch sẽ, lấy tay đẩy trán hấn, làm mặt quỷ cười nói: “Là huynh cố ý hù dọa muội thôi, khóc cái gì đâu.”

Lại một ngày, Vu thị cùng Khả Khanh đến thỉnh lão thái thái cùng mọi người đến xem hý khúc. Ta tuy rằng đối với hý khúc không có hứng thú, nhưng đối với Tần Khả Khanh lại phi thường tò mò. Từ lúc vào Giả phủ, vẫn chưa gặp được nàng, dù nàng vẫn đều đặn đến thỉnh an lão thái thái, nhưng ta vẫn không có duyên gặp.

Vừa nhìn thấy nàng, ta rớt cuộc cũng hiểu cái gì gọi là phong tình là lướt, tuy rằng so với người khác không phải xuất chúng, nhưng vẫn có vài phần xinh đẹp. Hơn nữa, nàng cử chỉ tiêu sái, nói chuyện ôn nhu, nhìn qua rất có khí độ.

Thật sự đáng tiếc a, một người như vậy thế nhưng lại huỷ trong tay lão dame dặt dẹo Giả Trân. Người khác cho rằng Khả Khanh sắc đậm, ta lại cảm thấy chuyện này căn bản nàng không thể quyết định. Tại đây, gia đình phong kiến cổ hủ, nàng phản kháng không được Giả Trân. Không chỉ phản kháng không được, mà chính mình phải ngậm đắng nuốt cay im lặng. Đợi đến khi Vu thị phát giác ra, nàng lại không còn cách nào khác ngoài cái chết. Hiện tại, ta căn bản không giúp được nàng, cũng không ai có thể.

Ta cúi đầu, bóc một quả nho đút cho lão thái thái, bà mỉm cười ăn, nhẹ giọng nói với ta: “Ngọc nhi, ta có chút mệt, trở về thôi. Con cứ ở đây cùng mọi người xem hý, khó có cơ hội được đi chơi một chuyến.”

Ta lắc đầu: “Con đưa lão thái thái về, xem hý về sau còn nhiều dịp, không vội.”

Bảo Ngọc tiến lại đây nói: “Huynh đưa lão thái thái về là được, Lâm muội muội cứ ở lại chơi tiếp.”

Lão thái thái gật đầu quay về, ta đành ngồi lại.

Vương phu nhân xưa nay không thích náo nhiệt, thấy lão thái thái về, cũng về theo. Chỉ còn Phụng tử cùng mấy tỷ muội bọn ta với nhau.

Nhìn một chốc, cũng cảm thấy buồn chán. Nói với Phụng tử một tiếng, rồi đem Từ Quyên rời đi. Nghĩ đến Bảo Thoa sinh bệnh đã lâu, ta vẫn chưa đi thăm, bèn để Từ Quyên về trước, còn mình thì đi thăm nàng.

Đến sân viện của Bảo Thoa, nha hoàn thông báo một tiếng “Lâm cô nương đến”, lại giúp ta vén màn, đi vào, liền thấy Bảo Ngọc đang cùng Bảo Thoa vui đùa, cười nói: “Muội đến thật đúng lúc, mọi người đều có ở đây.”

Bảo Ngọc thấy ta áo choàng, hỏi: “Bên ngoài có tuyết sao?”

Phía dưới có bà tử đáp: “Đã có tuyết rơi được nửa ngày rồi.”

Bảo Ngọc lại hỏi: “Có mang áo choàng của ta lại đây không?”

Nói tới đây, ta chợt nhớ tới một đoạn, Đại Ngọc mất hứng vì Bảo Ngọc một mình đi thăm Bảo Thoa, cũng giờ phút tính tình, nói mấy câu châm chọc khá thú vị.

Nghe Bảo Ngọc phân phó nha hoàn đi lấy áo, ta đến ngồi bên cạnh Bảo Thoa, hỏi: “Bảo tỷ tỷ bệnh thế nào rồi? Đã uống thuốc gì?”

Liền nghe Bảo Thoa tỉ mỉ nói cho ta biết, lão hoà thượng kia cho nàng một phương thuốc khó kiếm, lại đem Lanh hương hoàn cho ta xem. Quả nhiên là mùi thơm lạ lùng, muốn thử nếm, rất tiếc đó lại là được, không thể ăn bậy. Lão hoà thượng thật là, Bảo Thoa ốm thì cho thuốc hay như vậy, còn Đại Ngọc thì lại khuyên xuất gia, không công bằng chút nào!

Xem xong thì đem hộp trả lại cho Bảo Thoa, cười nói: “Mùi thật thơm, nếu không phải được thì tốt rồi, muội cũng sẽ được nếm một viên.”

Bảo Thoa cười day trán ta: “Ngọc nhi như thế nào lại bướng bỉnh giống Bảo đệ như vậy, được có thể dùng tùy tiện sao?”

Ta ngẩng đầu cười: “Ta trước giờ vẫn thắc mắc, không biết mùi hương trên người tỷ là gì, tỷ tỷ không dùng phấn, sao lại thơm như vậy. Hoá ra là mùi Lanh hương hoàn a.”

Ta nhớ rõ nguyên bản Bảo Thoa là muốn để bài tử tiến cung, về sau vì chuyện của Tiết Bàn mà đánh mất cơ hội. Nhưng dù vậy, tâm tính khí độ của nàng thực sự rất thích hợp. Nàng lãnh tính, ta cũng không rõ đến cuối cùng trong lòng nàng có vì Bảo Ngọc mà động tâm hay không, nhưng dù cho có thì cái tính của nàng vẫn không lộ ra bên ngoài. Cái lộ ra ngoài của nàng, chỉ là bốn phận, là lễ giáo mà nàng phải thực hiện. Gã cho Bảo Ngọc, là do người khác xếp đặt cho nàng, nàng không phản đối, cũng không thúc ép. Mọi người không thích Bảo Thoa, kỳ thật, nàng chỉ trung thành với thế giới phong kiến của nàng, với thân phận của nàng mà thôi. Mà điều này, đối với nữ tử cổ đại mà nói, có gì đáng trách?

Bảo Thoa mỉm cười gật đầu, lại đem mấy đồ thêu làm trong lúc bị bệnh nhân rồi đến cho ta xem. Ta vốn không thích thêu hoa, nhưng rơi vào hoàn cảnh này, cũng cố gắng học hỏi một chút, không nên khác người quá đáng.

Mà tay nghề Đại Ngọc quả thực không tầm thường... Bản sự này đương nhiên không phải nhờ ta, coi như là tiềm thức trong thân thể này đi.

Di Tiết giữ ta cùng Bảo Ngọc lại ăn trái cây, uống rượu, lại bị nhũ mẫu Bảo Ngọc, Lý ma ma, ngăn cản. Ma ma này quản quá chặt, ta cùng Bảo Ngọc cũng thấy phiền. Nhưng có một số việc, Bảo Ngọc không thể không nghe theo lời nàng. May có di Tiết nói mấy câu, đám tiểu nha đầu cũng lôi kéo Lý ma ma đi chỗ khác uống rượu, chúng ta mới được tự do một chút. Ta cùng Bảo Ngọc, từ nhỏ lão thái thái hạn chế ẩm thực rất nhiều, nói cơ thể không tốt, không thể tùy tiện ăn đồ lạ.

Một bên cắn hạt dưa, một bên chống cằm nghe Bảo Ngọc cùng mẹ con di Tiết nói chuyện phiếm. Lúc này, Tuyết Nhạn đến đưa lò sưởi tay cho ta; nhờ có Trường Sinh khí, nhiệt độ cơ thể ta tuy thấp, nhưng không sợ nhiễm lạnh. Bất quá, có ấm lò ôm vẫn rất thoải mái, bèn nhận lấy, cười hỏi: “Là ai sai em đưa tới?”

Tuyệt Nhận theo bên người ta đã lâu, tính tình ngay thẳng, đáp: “Là Từ Quyên tỷ tỷ sợ cô nương bị lạnh, nhờ em đưa tới cho cô nương.”

Ta gật đầu, cho nàng đi xuống. Tuyệt Nhận thiên tư không tốt, không thể suy nghĩ sâu xa. Bất quá, tuy vụng về, nhưng lại rất thành thật.

Khi nói chuyện, rượu đã muốn uống hết ba bình. Kỳ thật, chúng ta uống, chỉ là rượu gạo ngọt, nhiều nhất cũng chỉ có chút đồ ngọt mà thôi. Nhưng Lý ma ma lại tiếp tục tới ngăn cản, bất quá nàng không quản ta, chỉ nói Bảo Ngọc: “Hôm nay lão gia ở nhà, không cần thận sẽ hỏi thiếu gia chuyện đọc sách.”

Bảo Ngọc nghe xong lời này, cảm thấy không được tự nhiên. Ta âm thầm nhéo hần một cái, nhìn Lý ma ma cười nói: “Hôm nay Bảo Ngọc đi cùng với lão thái thái xem hí khúc, bên cậu cũng biết rồi, sẽ không hỏi gì, ma ma cứ yên tâm, bây giờ đang ở chỗ đi thái thái, lão thái thái cũng không có gì lo lắng.”

Di Tiết cũng cười nói: “Không sợ, com chiều đã ăn ở chỗ ta, nếu uống say, thì ở lại đây ngủ.”

Lý ma ma cũng không tiện nhiều lời, phân phó mấy tiểu nha hoàn ở lại trông coi, còn mình thì về nhà.

Di Tiết lại phân phó tiểu nha đầu: “Mang thêm một bình rượu nữa lại đây, di lại bồi các con, tiện ăn com chiều luôn.”

Bảo Ngọc nghe xong, hưng trí lại bừng bừng đi lên.

Ta âm thầm cười, Giả Chính quả thật là tử huyệt của Bảo Ngọc, đừng nói là thấy người, chỉ nghe thấy tên thôi là đã cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ta và Bảo Ngọc ở lại chỗ Di Tiết ăn com chiều, Tuyệt Nhận cùng vài nha đầu cũng ăn com xong, tiến vào hầu hạ. Ta hỏi Bảo Ngọc: “Huynh muốn về hay chưa?”

Bảo Ngọc cũng có chút mệt mỏi, đáp: “Muội đi, ta cũng đi.”

“Chúng ta ở đây đã nửa ngày, bên kia không biết có đi tìm hay không?”

Liền hướng Di Tiết xin cáo từ.

Nha hoàn đội mũ cho Bảo Ngọc có điểm vụng về, làm hần không kiên nhẫn quát mắng. Ta tự nhiên không thích có người bên tai lớn tiếng tranh cãi âm ỉ, liền nói với Bảo Ngọc: “Ôn ào cái gì, lại đây, muội mang cho huynh là được.”

Giúp hần sửa sang lại y quan, còn mình thì để Tuyệt Nhận phủ cho cái áo choàng ngắn, liền rời đi.

Di Tiết nói: “Bà tử đi theo các con đã đến đâu, vội vã làm gì?”

Bảo Ngọc nói: “Không cần đợi các bà ấy, có nha hoàn đi theo là đủ rồi.”

Di Tiết rót cuộc lại sai hai bà tử đi theo chúng ta về tận chỗ lão thái thái.

Lão thái thái biết chúng ta là từ chỗ Di Tiết trở về, rất là cao hứng. Biết chúng ta uống rượu, bèn sai người đưa bọn ta đi nghỉ ngơi. Tình tiết đến đây ta không còn nhớ rõ, đại khái là Lý ma ma gây chuyện, Bảo Ngọc tính tình trẻ con gây ra âm ỷ. Ta không kiên nhẫn ngồi nghe, chỉ nói uống rượu vào có điểm uể oải, lão thái thái vội sai Từ Quyên đưa ta đi nghỉ.

Ta loáng thoáng nghe thái thái hỏi bà tử đi theo chúng ta lại không theo trở về, cũng lười để ý tới. Hôm nay uống không ít rượu gạo, rượu này ngâm lâu, bây giờ đầu mới thấy hơi choáng, nhưng trong ngực rất ấm áp thoải mái. Trở lại trong phòng, cho Từ Quyên trở về, nhìn qua cửa, thấy Bảo Ngọc đang nói cái gì với lão thái thái, ta nghe không rõ, cũng chẳng muốn nghe.

Bất quá, Lý ma ma kia quả thực rất đáng ghét, ý mình làm nhũ mẫu của Bảo Ngọc, thường xuyên khi dễ nha hoàn bên dưới, lại thường xuyên tham lam thứ này thứ kia trong phòng Bảo Ngọc. Bảo Ngọc lại không thể nhân nhượng bà ta, luôn cảm thấy khó chịu.

Mấy tỷ muội bên kia tuy rằng do Vương phu nhân quản lý, do Lý Hoàn dạy bảo, nhưng chúng ta thường cùng nhau đọc sách chơi cờ. Tích Xuân tuổi còn nhỏ, tính tình lại có chút cổ quái, ta cũng không cố gắng thân cận nàng. Nhưng Nghênh Xuân cùng Thám Xuân đều quan hệ tốt, Nghênh Xuân tuy rằng yếu đuối, nhưng hiền hậu, thấy nha hoàn bà tử lần lượt nàng, ta cùng Thám Xuân nhìn không được bèn nói giúp mấy câu, nàng đối với chúng ta càng thân cận. Tính cách là thứ khó thay đổi, ta cũng chỉ có thể nhân lúc nàng chưa xuất giá chiều cô nàng một chút. Thám Xuân xưa nay vẫn hợp ý ta nhất, trong

nhà này, ba chữ “nữ nhi trung”, chỉ có nàng xứng đáng.

Nghe được tin tức Khả Khanh lâm bệnh nặng, lòng ta rơi đánh bộp một cái. Ta nhớ không rõ lắm, hình như phụ thân bị bệnh nặng cũng là cùng mùa đông năm đó. Bởi vì không nhớ rõ tuổi của Đại Ngọc, cho nên chỉ biết phụ thân sẽ lâm bệnh mà qua đời, còn không biết năm nào.

Trong lòng lo lắng, y như rằng lại khiến chính bản thân lâm bệnh một thời gian.

Thực sự là cái bệnh mỹ nhân!

Đến cuối mùa đông, quả nhiên nhận được thư nhà, nói phụ thân bị bệnh nặng, giục ta trở về.

Lão thái thái biết tin, trong lòng cũng buồn phiền. Vội vàng cho người thu dọn hành lý, sai Giả Liên đưa ta về Dương Châu. Ta cùng Giả Liên từ biệt lão thái thái, mang theo tôi tớ, rất nhanh lên thuyền về nhà.

Ta một lòng lo lắng cho phụ thân, phong cảnh cũng không có hứng xem. Mà đang lúc đông tàn, cũng không có gì để xem.

Về đến nơi, đã thấy Lục di nương cùng mọi người chờ ở cửa từ trước. Nhìn thấy ta, hai vị di nương ánh mắt lập tức đỏ lên.

Trong lòng nặng trĩu như đeo đá, ta nhẹ nhàng hỏi: “Lục di nương, phụ thân bệnh thế nào?”

Lục di nương lắc đầu: “Đã mời nhiều đại phu đến, nhưng không có gì tiến triển, người càng ngày càng gầy. Cô nương có muốn đi gặp một chút không?”

Ta hơi hơi trầm ngâm, rồi giới thiệu với Lục di nương: “Vị này là biểu ca của ta, di nương thu thập một biệt viện cho huynh ấy ở, chúng ta còn mang theo ít tôi tớ, cũng chuẩn bị luôn một khu cho bọn họ ăn ở.”

Lại nhìn Giả Liên nói: “Liên nhị ca, an bài như vậy được rồi chứ? Muội cho gia nhân thu thập một khu, huynh mang người sang đó trước. Phụ thân bệnh nặng trong người, không thể đón tiếp chu đáo.”

Giả Liên vốn đến giúp lo liệu tang sự, tự nhiên có tâm lý chuẩn bị. Chỉ là không ngờ ta lúc này còn có thể nhớ đến an bài chỗ ở cho bọn họ, liền có chút giật mình gật gật đầu: “Lâm muội muội khách khí, bọn hạ nhân ta sẽ lo liệu chu đáo.”

Ta để Vương di nương cùng bà tử dẫn bọn họ đi, mới lại nói tiếp với Lục di nương: “Trong phủ chúng ta ít người, nhưng lần này, người bên kia đến không ít. Di lạng lẽ thu xếp, đem bọn họ đến một nơi độc lập trong viện, cửa có người giữ, ai vào ai ra, đều phải có sổ. Buổi tối nhất định phải khoá cửa viện. Nội viện cũng phải có người gác, đừng cho người lạ xông vào. Bọn họ ở đây, tiền tiêu vật hàng tháng cũng phát cho bọn họ một phần, bao nhiêu thì cứ dựa theo tiêu chuẩn trong phủ là được. Việc ăn uống của Liên nhị ca mỗi ngày phải một người phụ trách đem đến. Nhà chúng ta không có nam đinh, phụ thân lại bệnh, không cách nào cùng họ ăn cơm. Bên đó có xảy ra chuyện gì, mọi người đừng tự ý giải quyết, nói lại cho ta.”

Lục di nương nghe xong, gật đầu, mang một nhóm bà tử đi thu xếp.

Ta để nha hoàn, bà tử lại cửa phòng chờ, lại bảo Từ Quyên đứng canh bên ngoài, một mình đi vào phòng ngủ của phụ thân.

Ta thật không dám tin, người gầy yếu tái nhợt nằm trên giường kia lại là phụ thân ngọc thụ lâm phong của ta ngày nào. Bệnh tật tra tấn người thành cái dạng này sao?

Ta tại mép giường ngồi xuống, nắm lấy tay phụ thân. Tay phụ thân vừa gầy vừa lạnh, ta vận nội công, độ ra một chút Trường Sinh khí truyền sang, làm tay người ấm lên, sắc mặt xem ra cũng khá hơn một chút.

Có thể là cảm giác được có người, phụ thân mở mắt nhìn ra, nao nao nở nụ cười: “Ngọc nhi về rồi sao? Đã lớn như vậy rồi?”

Ta cũng cười: “Vâng, Ngọc nhi về rồi.”

“Ngọc nhi ở chỗ ngoại tổ mẫu có tốt không?”

Ta cười gật gật đầu: “Lão thái thái rất thương con, trong nhà trường bồi cũng tốt lắm. Tỷ muội trong nhà rất thân thiết. Ngọc nhi ở đó quả thật tốt lắm.”

Phụ thân mỉm cười nói: “Vậy là được rồi, ta thường xuyên lo lắng, sợ rằng Ngọc nhi ở đó sinh hoạt không quen. Không biết thế nào lại nhớ tới lời hoà thượng đạo trước, hẳn nói không được để con gần nhà bên ngoại, nếu không mệnh đoản.”

Ta rót cho phụ thân chén trà nóng, hầu hạ hần uống xong, mới chậm rãi mở miệng nói: “Lão hoà thượng kia, chẳng qua thấy con có chút tuệ căn, mới muốn con theo hần xuất gia. Hần nói mấy lời hàm hồ đó, đều là lừa gạt người cùng mẫu thân mà thôi. Mấy năm nay, bệnh của con có tiến triển rất nhiều, số lần phát bệnh cũng ngày càng ít. Phụ thân không cần đem những lời đó để trong lòng, an tâm dưỡng bệnh cho tốt, Ngọc nhi còn muốn hầu hạ phụ thân đến già đây.”

Vì trăn an phụ thân, đành phải có lỗi với lão hoà thượng người, trong lòng ta thành thật xin lỗi.

Phụ thân tựa hồ an tâm một chút, lại hỏi sinh hoạt trong Giả phủ. Ta liền lấy một chút chuyện thú vị nói cho người, còn nói tỷ muội trong nhà, Thám Xuân khôn khéo nhạy bén, Bảo Thoa thông minh biết cư xử. Chỉ không nhắc đến Bảo Ngọc, ta nghĩ nếu phụ thân biết lão thái thái vẫn đem bọn ta nuôi chung một chỗ, nhất định sẽ lo lắng. Phụ thân thấy làm bạn với ta toàn là nữ tử thanh tú nề nếp, tựa hồ vui mừng không ít. Như vậy mới không khiến phụ thân

hồi hận vì đã đưa ta đến Già phủ, tuy rằng ta muốn ở bên phụ thân, nhưng không thể khiến người lo lắng.

Phụ thân lại hỏi ai đưa ta trở về, sắp xếp thế nào. Ta đều trả lời, là lão thái thái an bài, dọc đường không có gì bất trắc, phụ thân mới yên tâm.

Gặp nhau hàn huyên một hồi, phụ thân có chút mệt mỏi, ta bèn ôn nhu nói: “Phụ thân nghỉ tiếp đi, Ngọc nhi ngồi bên người phụ thân đọc sách.”

Phụ thân gật gật đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Ta vẫn muốn học chút y thuật, ngày trước cũng đọc không ít sách thuốc. Nhưng đến Già phủ thì không gặp quyền nào đáng xem. Lúc đầu ta nghĩ, Già phủ hẳn là thi thư rất nhiều, kết quả phát hiện ra, bởi vì là nhà giàu, nên đối với cô nương gia quản rất nghiêm, sách có thể xem không nhiều lắm. Kết quả, hiện tại, đối với căn bệnh của phụ thân, ta lại hoàn toàn không giúp gì được.

Đang nghĩ ngợi, Lục di nương lặng lẽ vén màn đi vào, ta ra dấu bảo nàng ra ngoài nói chuyện. Lục di nương đi theo, ngồi xuống bên cạnh ta, Từ Quyên dâng trà xong, nàng mới nói: “Hai nơi đều theo lời cô nương phân phó, đã an bài ổn thoả.”

Ta mỉm cười gật gật đầu, nắm tay nàng nói: “Vất vả hai di chiếu cố phụ thân.”

Lục di nương đôi mắt ửng đỏ: “Sao cô nương lại nói lời này, đều là việc chúng tôi phải làm. Thấy cô nương trưởng thành, tôi và Vương di nương cũng yên tâm.”

Ta từ từ trấn an nàng, nghĩ hôm nay nhìn thấy gia nhân trong phủ, đều là những người quen thuộc.

Nhân hỏi: “Hôm nay sao chỉ thấy di và Vương di nương, Tôn di nương đâu?”

Lục di nương thở dài đáp: “Tôn di nương năm trước bị bệnh cấp tính mà qua đời, sau khi thái thái đi, chi phí trong nhà vốn do Tôn di nương quản lí. Sau khi lão gia lâm bệnh, cũng chỉ còn lại tôi cùng Vương di nương, chúng tôi lại là người vụng về. Bây giờ cô nương về thì tốt rồi, chúng tôi còn có người giúp đỡ.”

Ta gật gật đầu: “Vậy trong phủ bây giờ, ăn mặc các thứ là do ai quản?”

“Cũng không có ai chuyên môn quản, hoặc bẩm báo tôi, hoặc bẩm báo Vương di nương, để bọn họ theo lệ cũ mà làm.”

Tuy rằng Lâm phủ ít người, nhưng cũng phải đến hơn ba mươi mạng, chuyện này...

Lại nói: “Quản lí sổ sách từ nay do ta làm, về sau muốn làm gì đều phải tới tìm ta. Di và Vương di nương lo chiếu cố phụ thân cho tốt là được.”

Lục di nương tựa như nhẹ nhàng thở ra, lập tức gật đầu. Bèn nhanh chóng sai người mang sổ sách cùng chìa khoá khoá phòng đến. Ta xem qua sổ một lượt, rồi mang theo Từ Quyên đến kho phòng kiểm tra vật phẩm.

Phát hiện, phụ thân bệnh một năm, kho phòng lập tức lộn xộn, cái gì cũng không đúng.

Phụ thân xưa nay là mặc kệ việc này, Lục di nương cùng Vương di nương là người yếu đuối, bị hạ nhân lừa gạt không ít. Ta sớm đã có chuẩn bị, chỉ là không nghĩ là gan bọn họ lại lớn như vậy, kho phòng hao hụt phải hơn một nửa.

Nhìn quá, trong lòng hừ lạnh. Nô tài Lâm phủ cũng làm ra loại chuyện này sao?

May mà ngân phiếu của phụ thân đặt ở nơi khác, nếu không Lâm phủ còn không bị bọn lòng lang dạ sói đó bòn rút đến tận xương sao?

Đối chiếu vật phẩm xong rồi, ghi chép đầy đủ, trong lòng ta đã có tính toán. Quay về chỗ phụ thân, hầu hạ người ăn cơm uống thuốc, lại nhìn người ngồi an giấc, mới lặng lẽ rời đi.

Ta để Lục di nương ở lại chiếu cố phụ thân, còn mình đi ra đại sảnh, chỉ mặt điểm tên gọi tới vài ma ma có thể diện trong phủ.

Bọn họ đến, ta không mở miệng nói chuyện, không cho các nàng ngồi, cũng không ngẩng đầu nhìn đến các nàng một cái.

Chỉ chậm rãi cầm chén trà, xoay xoay, uống một ngụm.

Họ nguyên có chút chột dạ, nghe Lục di nương nói qua, từ nay làm gì phải đến hỏi tiểu thư, bây giờ càng đứng ngồi không yên.

Bọn họ vốn nghĩ, tiểu thư tuy thông minh lợi hại, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, lại chưa làm đương gia chủ mẫu bao giờ, lừa dối cũng không quá khó. Không ngờ, chưa được nửa ngày, đã bị gọi đến.

Còn coi thường, nhiều người cảm thấy này thứ kia như vậy, một tiểu cô nương, làm gì được chúng ta?

Nhưng vào đại sảnh, thấy tiểu thư ngồi chủ vị, tự nhiên lại cảm thấy, nàng đầy khí thế chủ tử.

Nàng càng không nói, bọn họ lại càng chột dạ.

...

Bà tử đi theo mẫu thân ngày trước, Lý ma ma, nhin không được, cười cầu hoà: “Cô nương gọi bọn lão nô đến có gì phân phó?”

Ta buông chén trà, cầm khăn tay trong tay Từ Quyên khẽ lau miệng, hỏi: “Lý ma ma, hiện tại tiền tiêu vật hàng tháng của bà là bao nhiêu?”

Lý ma ma trả lời: “Bẩm cô nương, hàng tháng là một lượng hai.”

Quả thực không ít!

“Như vậy, Lý ma ma, hiện tại trong phủ bà chủ yếu làm gì?”

Lý ma ma đẩy tự hào nói: “Không phải làm gì, đều là thái thái năm đó ban ơn, để tôi ở trong phủ dưỡng lão.”

“Trong phủ, bà không phải làm gì, còn cầm tiền tiêu vật hàng tháng cao như vậy. Lý ma ma, Lâm phủ như vậy có là bạc đãi bà không?”

Thấy bà ta không dám đáp lại, ta lại hỏi: “Nếu bà ở trong phủ không có trách nhiệm gì, tại sao một năm ba lần bảy lượt đến khổ phòng xin lĩnh chi phí gì đó, là mệnh lệnh của ai?”

“.....”

“Ta cho rằng, chỉ bằng ân nghĩa của lão gia và thái thái đối với bà, bà cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Lâm phủ, đúng không?”

Bà ta không dám nói một chữ, chỉ kích động quỳ xuống.

“Nếu đã không phải bà, thì theo ta được biết, bà cũng có một nhi tử không nên nét. Có phải hấn gây chuyện, bức bà tới lấy cái này cái kia? Phụ thân tuy rằng bị bệnh, nhưng chỉ cần một phong thư, tri phủ Dương Châu nhất định sẽ nể mặt. Có muốn ta báo cho ngài ấy, cho người tới Lâm gia điều tra kẻ trộm?”

Lý ma ma kêu khóc: “Cô nương, bỏ qua cho lão nô. Lão nô cũng là bị ma xui quỷ khiến, về sau không dám nữa. Mấy thứ kia đều còn ở nhà, lão nô sẽ lập tức hoàn lại. Chỉ xin cô nương bỏ qua cho lão nô cùng nhi tử một mạng.”

Những người khác đều quỳ trên đất, không dám lên tiếng.

Ta từ từ đứng dậy, Lý ma ma nhìn ta, thấy ta đột nhiên đứng lên, không kim được run rẩy.

Ta phân phó bà tử bên người: “Gọi người đem con trai Lý ma mà trói lại, nhốt vào chuồng ngựa. Canh giữ cho cẩn thận. Khi nào Lý ma ma đem hết vật phẩm trả lại, thì mới thả ra.”

Một bà tử lĩnh mệnh đi, Lý ma ma càng run rẩy dữ dội.

Ta đến đứng trước mặt Lý ma ma, cúi đầu nhìn xuống: “Lý ma ma, bà coi như là nhìn ta lớn lên, biết tính tình của ta. Ta nói được là làm được. Nghĩ đến bà ngày xưa từng đi theo mẫu thân không rời một bước, ta cho bà một đường lùi. Mười ngày sau, nếu khổ phòng không đúng như trong sổ sách, con trai bà cứ chờ đi làm phu dịch ở biên cương đi. Có hiểu không?”

Lý ma ma vội vã gật đầu rồi lui xuống.

Ta quay lại ghé ngồi xuống, thân nhiên mở miệng nói: “Các ngươi còn có điều gì muốn nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Các nàng thấy Lý ma ma bị chinh tới chinh lui, còn dám mở mồm nói câu nào, chỉ một mực đập đầu xin tha thứ.

Ta nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cha và nương trước kia là người hiền hậu, bao nhiêu năm các người hầu hạ, chưa từng ngược đãi một ai. Tuổi lớn không thể làm việc, còn phụng dưỡng các người. Nhưng lũ lòng lang dạ sói các người hồi báo Lâm gia như thế nào? Ta hiện tại nói rõ, trong vòng mười ngày, khổ phòng phải đúng như trong sổ. Đừng nghĩ chạy trốn, Lâm gia neo người, nhưng bằng hữu không thiếu, cha ta dù sao cũng từng là tuần muối ngự sử. Chạy hoà thượng không chạy được miếu. Các người đều có khế ước bán thân còn nằm trong tay ta, không cần đưa đến quan phủ, có dùng gia pháp đánh chết các người cũng không phải không có đạo lý. Hiểu cả chưa?”

Nói xong, mặc kệ bọn họ quỳ rạp ở đó, ta nắm tay Từ Quyên, quay về phòng ngủ của phụ thân. Người vẫn còn say giấc, Lục di nương vừa thấy ta liền cười yếu ớt đứng dậy, ta cho nàng ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Phụ thân tỉnh lại thì sai người báo ta một tiếng.”

Thấy nàng gật đầu mới yên tâm mang Từ Quyên về phòng.

Nhìn phòng ngủ quen thuộc, có vài phần cảm khái, đã nhiều năm không ở trong căn phòng này. Mọi thứ đều y nguyên như lúc trước.

Từ Quyên đỡ ta ngồi xuống, mới mở miệng nói: “Tôi vẫn biết cô nương là người có bản lĩnh, tính tình phóng khoáng. Nay mới biết cô nương lợi hại. Nhẹ nhàng nói mấy câu đã khiến bọn họ sợ hãi thành cái bộ dạng kia.”

Ta khẽ cười: “Chị cũng mệt rồi, buổi sáng theo ta về cũng chưa có nghỉ ngơi. Nhiều ngày đi đường, cũng đi nghỉ đi.”

Kỳ thật, đám bà tử này không phải sợ ta, mà sợ quyền lực vẫn nằm trong tay phụ thân. Nếu phụ thân mất đi rồi, về sau ta có thể trấn áp được các nàng hay không, cũng không có gì chắc chắn.

Những người này đã biến chất, một đám không thiếu tiền, nhưng vẫn tham lam. Hơn nữa, làm nô bộc lại khi dễ chủ tử, trừ bỏ phụ thân và ta, bọn họ ai cũng không để vào mắt. Chắc chắn Lục di nương cùng Vương di nương phải chịu đựng bọn họ rất nhiều. Nếu không, thời điểm đem sổ sách giao cho ta, sẽ không có biểu tình nhẹ nhõm như vậy.

Như vậy vẫn chưa xong đâu, ta còn muốn trị thêm mấy người nữa. Bọn họ bình thường chỉ làm ít việc vặt, tiền lĩnh hàng tháng cao hơn người khác thì không nói, nhưng cơ hội lấy cái này cái kia là không được. Lại nói, kiểu gì trong phủ cũng có kẻ từ trước không có cơ hội trộm này trộm nọ, tránh không được sẽ tị nạn với đám bà tử kia. Bây giờ người ta thất thế, chắc chắn sẽ không bỏ qua mà đá thêm cho một cước. Quả thật rất đáng khinh, ta cũng vừa mới nhận ra.

Ta hỏi vài ma ma kém vẻ trong nhà, kết quả muốn biết bao nhiêu sẽ biết bấy nhiêu. Người này người kia lấy cái gì, họ đều biết cả. Quả nhiên, thường ngày luôn nhìn chằm chằm vào miếng mồi không ăn được. Vài người còn xưng phong nhận việc đi giám thị mấy bà tử kia, ta gật đầu, họ đương nhiên vô cùng hứng khởi đi làm.

Chẳng có cái gì gọi là hết lòng vì chủ, chỉ là người khác gặp chuyện không hay ho thì cao hứng mà thôi.

Rất khó nói hết, dù sao cũng là một phương tiện giúp ta làm việc.

Nếu họ không làm quá đáng, ta đáng lý phải tra cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Nhưng bọn họ thực sự rất quá phận, trong kho phòng, có nhiều thứ do tổ tiên thừa kế tước vị nhiều đời để lại, đều là hoàng thượng ban cho, còn có chút hàng mỹ nghệ thượng hạng đều không còn. Lưu lại chưa lấy, chỉ còn chút tranh chữ mấy vị danh gia, đám bà tử xem không hiểu, cho nên mới bỏ qua.

Nếu không, kho phòng giờ chắc chỉ là căn phòng trống.

Kỳ thật, kho phòng ở chỗ này cũng không tính là nhiều, lúc chuyển nhà dạo trước, phần lớn vẫn để lại nhà cũ. Trong thư phòng cũ của phụ thân có một gian mật thất, đại khái do tổ tông kiến tạo, vô cùng an toàn. Vật phẩm có giá trị thật sự, phụ thân đều để lại đó, còn từng mang ta đi xem, chỉ cho ta cơ quan mở cửa.

Sự việc trong phủ, ta cũng không có kinh động Giả Liễn. Dù sao, cũng chỉ là thân thích bên ngoại, ta nếu có thể tự xử lý, tất yếu sẽ không cho hắn biết. Ngày thứ hai, thân thể phụ thân đã khá hơn một chút, có thể vì nhìn thấy ta, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, cũng có thể là nhờ Trường Sinh Khí ta truyền cho người.

Giả Liễn nghe tin, liền qua thăm.

Phụ thân đã bệnh thành như vậy, ta cũng không tránh mặt nữa, trực tiếp ngồi bên cạnh hầu hạ.

Nha hoàn dâng trà xong, Giả Liễn mới mở miệng nói: “Dượng nhìn qua tinh thần tốt lắm, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, thân thể nhất định sẽ kháng phục.”

Phụ thân mỉm cười gật đầu: “Ta gọi Ngọc nhi về thế này, lại phiền toái hiền chất lưu lại trong phủ vài ngày.”

Giả Liễn trong lòng biết phụ thân đã như đèn cạn dầu, còn gì không thể đáp ứng, lập tức gật đầu.

Thấy phụ thân nói được mấy câu, bộ dáng như một chết đi, hắn cũng không nhiều lời, nói thêm mấy câu rồi cáo từ đi ra.

Ta đưa hắn ra cửa, mở miệng nói: “Liễn nhị ca, trong phủ không có nam đinh, phụ thân lại bệnh nặng. Huynh đi đường xa đến, nhưng chúng ta không thể tiếp đãi chu đáo. Nếu chuyện ăn mặc, chi phí có gì không ổn, nhất định phải sai người nói cho muội biết.”

Giả Liễn nhìn ta cười: “Muội muội không cần khách khí, chúng ta vốn là thân thích. Nếu cần giúp gì, xin cứ nói. Hạ nhân trong phủ mang đến, cũng là theo lệnh của thái thái, đều rất tận tâm, muội cần cứ sai bảo họ, không ngại.”

Ta mỉm cười gật đầu, để nha hoàn đưa hắn ra khỏi viện.

Mỗi ngày, ta đều ngồi cùng phụ thân, vừa nói chuyện, vừa xử lý việc trong nhà, ngày ngày nhàn rỗi thoải mái. Sau sự vụ ta xử lý đám bà tử không thật thà,

bọn hạ nhân không dám lười biếng, đều cẩn thận mà làm việc.

Lục di nương và Vương di nương không phải lo chuyện phiên toái trong phủ, ngày ngày chuyên tâm chăm sóc phụ thân, khiến ta rất yên tâm. Thời gian rảnh, đều ở bên cạnh phụ thân đọc sách. Gần đây, ta đọc sách thuốc rất nhiều, tuy rằng hiện tại là vô dụng, nhưng vẫn muốn đọc.

Không cần đến mười ngày, ngày hôm sau, ngày thứ ba ta về phủ, toàn bộ những vật phẩm bị mất đều ngoan ngoãn quay lại chỗ phòng. Xem ra ta đoán đúng, bọn họ căn bản không thiếu tiền, chỉ là tham đồ quý giá mà thôi. Đến ngày thứ mười, chỗ phòng đã gần như hoàn toàn đầy đủ. Còn thiếu vài thứ nhỏ, có lẽ bị thất lạc đã lâu, bọn họ không tìm lại nổi. Dù sao cũng không phải trọng yếu, có thể bỏ qua.

Lần này, ta lại gọi bọn họ lên đại sảnh. Các nàng đều nhất loạt quỳ xuống, không ai dám mở miệng nói một câu.

Ta vẫn bưng một ly trà, thản nhiên lên tiếng: “Biết ta tìm các ngươi vì chuyện gì không?”

Các nàng nhìn lẫn nhau, sau đó có một người thưa: “Van xin tiểu thư, đừng đưa chúng tôi giao cho quan phủ, chúng tôi đều là nhất thời bị ma xui quỷ khiến, về sau không dám làm chuyện này nữa.”

Ta đặt chén trà lên bàn, bình thản nói: “Nếu đồ các ngươi lấy đi đều đã thu trở về, ta đương nhiên sẽ không truy cứu.”

Nhóm bà tử không ngừng dập đầu: “Đa tạ cô nương! Đa tạ cô nương!”

Ta khẽ háng giọng, lúc sau mới chậm rãi lên tiếng: “Các ngươi có thể đứng lên mà nói. Mọi người đều là lão nhân trong Lâm phủ, Lâm phủ sẽ bảo hộ các ngươi cả đời. Nhưng nếu đã làm chuyện như vậy, ta không có khả năng lưu các ngươi lại. Trước khi đưa các ngươi ra ngoài, ta gọi các ngươi đến, hỏi xem, các ngươi có nguyện vọng gì không?”

Các nàng lại nhìn nhau, vốn tưởng bị đuổi ra là không tránh khỏi, nay lại được hỏi có yêu cầu gì, đều là ngạc nhiên và hổ thẹn. Cuối cùng, một ma ma lớn tuổi bị đẩy lên trước, nói: “Lâm phủ đối với đám lão nô không hề tệ bạc, bọn lão nô lại làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy, không dám đòi hỏi gì cô nương. Cô nương lương thiện cho chúng tôi một con đường sống, chúng tôi đã vô cùng cảm kích.”

Ta gật gù đầu, lại suy nghĩ một lát, nói: “Các ngươi dù sao cũng từng vì Lâm phủ mà lao lực cả đời, không thể không có công, tuy lần này làm sai, ta cũng không quên công sức các ngươi trước kia. Nhưng nếu không xử phạt, sẽ khiến hạ nhân không phục. Thế này đi, đuổi các ngươi ra ngoài, nhưng vẫn sẽ cấp cho các ngươi bạc để dưỡng lão. Bình thường là một trăm lượng, nay gây chuyện, mỗi người lĩnh năm mươi lượng rồi bước đi đi. Những thứ chưa thu về được, thiếu cái gì ta đều biết, trong lòng các ngươi càng rõ, do ai lấy đi thì bây giờ đứng lại đây. Những người khác thì lui xuống đi.”

Vài bà tử hành lễ rồi rời đi, chỉ còn hai vị ma ma chưa nộp hết đồ lại chỗ phòng, đều khấn trương nhìn ta, lại muốn quỳ xuống nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ta thản nhiên nói: “Không cần quỳ. Cũng may mấy thứ bị mất không phải thứ gì quá lớn, ta biết các ngươi đã cố hết sức, quả thật lực bất tòng tâm. Nhưng, nếu các ngươi đã dùng những thứ đó đổi thành bạc, vậy năm mươi lượng gia sẽ không đến lượt các ngươi lĩnh. Có ý kiến gì không?”

Hai ma ma vội vàng dập đầu tạ ơn, ta phát tay cho họ lui xuống.

Chuyện này đến đây kết thúc. Đến cùng, Lâm gia cũng không làm ra chuyện gì tàn nhẫn, không chỉ thả cho họ một con đường sống, còn đưa bạc cho họ nghỉ hưu.

Mọi người đều nói Lâm gia khoan hậu, vài ma ma dính líu cũng không oán giận ghi hận gì, ta cho bọn họ bạc, ngược lại làm các bà vừa thẹn vừa ân hận.

Bọn hạ nhân trong phủ thấy ta chính mấy ma ma có vai vế trong phủ không sai, cũng không có bất phục.

Đuổi đi vài ma ma, cùng với đó là người thân của bọn họ, hạ nhân trong phủ thành ra thiếu hơn mười người. Bất quá, cũng không ảnh hưởng gì lớn, mấy người đó trước nay đều y mình có danh dự hơn người khác mà không làm việc. Chủ tử trong phủ, tổng lại chỉ có phụ thân, ta cùng hai vị di nương. Bốn người chỉ cần nhiều đó hạ nhân hầu hạ cũng đủ rồi.

Người của Giả phủ theo về đây, cũng hơn hai mươi người. Mà đều là người có chút mặt mũi ở Giả phủ, không thể so đo với người Lâm phủ, hơn một nửa là không phải làm gì.

Bọn người Giả phủ biết thái thái coi trọng ta, hơn nữa, ngoài tiền tiêu vật hàng tháng của Giả phủ, đến chỗ ta cũng được ta cấp thêm tiền tiêu hàng tháng,

lời ta nói không thể không nghe. Thấy phủ ta thiếu người, cũng xắn tay giúp đỡ, tuy rằng việc bọn hán có thể làm không nhiều.

Bởi vì phủ thân lâm bệnh, nên lễ năm mới cũng không có gì quá long trọng. Quan viên bản địa có cho người đưa bái thiếp đến, phủ thân không thể tiếp đón, ta bèn sai người trả về. Với bọn hạ nhân trong phủ cùng Giả phủ, đều phát hồng bao chu đáo. Cho nên, dù bệnh trong người phủ thân không mấy tiến triển, không khí trong phủ cũng không đến nỗi u ám.

Thời điểm phủ thân có tinh thần, ta liền đọc cho người một đoạn thơ, đánh một bản nhạc, hoặc kể mấy câu chuyện cười. Lúc phủ thân mệt nhọc, ta cầm sách thuốc ngồi bên cạnh người đọc đọc, có khi sẽ so sánh những chỗ bất đồng với phương thuốc đại phu kê, tìm những dược liệu không giống, lại nghiên cứu mấy vị dược này sẽ có được hiệu gì khác biệt.

Y học cổ truyền quả thật quá mức bác đại tinh thâm, ta chỉ dựa vào chút y lý gà mờ, đọc để tạm an ủi bản thân mà thôi.

Phủ thân khi khỏe khi ốm, đêm giao thừa, cũng không chuyển biến gì rõ ràng. Ta sai phòng bếp làm một bàn đồ ăn, đưa sang chỗ Giả Liễn. Bên phòng hán có mấy người hầu cận, hán là có thể bồi hán uống rượu mừng năm mới.

Trong phòng phủ thân cũng có bày một bàn tiệc nhỏ, ta cùng hai vị di nương, Từ Quyên, cùng nhau đón năm mới.

Lễ Tết cũng nhanh chóng qua đi.

Sang tháng, trong phủ bỗng xuất hiện một vị khách không ai ngờ đến, là Nam Uyển vương gia.

Từ lúc về phủ, ta đã phân phó. Nếu có nam khách đến, liền nói Lâm lão gia bệnh đã lâu, thứ không thể tiếp đãi.

Nhưng người đến lần này là vương gia, hạ nhân không dám tùy tiện, đành để vương gia chờ ở đại sảnh, sau đó đến bẩm báo ta.

Là vị vương gia trước đây ban cho ta khối ngọc bội kia?

Vậy thì không thể từ chối, mà quan hệ giữa hán cùng phủ thân tựa hồ cũng thân thiết.

Phủ thân vừa mới tỉnh, ta liền nói cho hán việc vương gia đến thăm.

Phủ thân nghe xong liền gật đầu: “Nhấn vương gia chờ ở phòng khách, ta hán là có thể ra gặp một lúc.”

Ta lấy tay giữ lại: “Bọn hạ nhân đã đưa vương gia vào phòng khách, hiện tại đã dâng trà chu đáo. Phủ thân không cần đứng lên, dù sao người cũng đang bệnh, để ngài ấy trực tiếp vào đây cũng không tính là thất lễ đi. Con nhớ rõ quan hệ giữa hai người cũng thân thiết.”

Phủ thân suy xét một lúc, cũng thật sự không thể ngồi dậy nổi, mới gật đầu đồng ý.

Ta để hai vị di nương quay lại viện của các nàng, sai gia nhân trong phủ mời vương gia đến, rồi mới ra ngoài đứng chờ.

Một lúc, lại mang theo Từ Quyên quay lại trong phòng phủ thân, đứng khuất phía trong, cũng là sợ phủ thân đột nhiên phát bệnh.

Cũng là muốn biết Vương gia có mục đích gì đối với Lâm gia, với phủ thân, hoặc giả... đối với ta.

Ngọc bội kia ta không có quên đâu, vốn chẳng phải lễ vật có thể tùy tiện nhận.

Trong phòng phủ thân, chỉ còn lại nha hoàn hầu hạ trà nước.

Lúc Nam Uyển vương gia đến, phủ thân vẫn còn muốn đứng dậy hành lễ, bị vương gia ngăn trở, điu phủ thân quay lại giường nằm, còn mình thì ngồi tại chiếc ghế cạnh đó.

“Như Hải, làm sao lại bệnh thành như vậy, nếu không có quan sai nói người mang bệnh, hiện tại công vụ đều do phó Ngự sử phụ trách, ta còn không biết đâu.”

Phủ thân cười nói: “Vương gia sao lại đến Dương Châu, vì công vụ sao?”

“Công vụ không quan trọng, chỉ là kiểm có đến Dương Châu thăm người thôi.”

“Đạ tạ vương gia quan tâm, từ lần gặp trước đến nay cũng đã vài năm không gặp ngài rồi.”

“Đúng vậy, ngày Lâm phu nhân qua đời ta cũng có nghe tin, nhưng không có cơ hội tới phúng viếng.”

“Vương gia công vụ bận rộn, sao có thể để việc này phiền đến vương gia.”

“Như Hải, người lúc nào cũng quy củ như vậy, chúng ta không phải bằng hữu sao?”

Phủ thân nói tiếp cái gì đó, ta nghe cũng không rõ ràng, vương gia lại hỏi: “Công tử Giả Liễn của Vinh quốc công quý phủ hiện đang ở trong phủ của người?”

“Đúng vậy. Từ ngày nương tử qua đời, nhạc mẫu liền đón tiểu nữ Đại Ngọc về Giả phủ chăm sóc, Liễn nhi vì hộ tống Đại Ngọc quay về mà ở đây.”

“Nguyên lai như vậy, hẳn là nữ nhi của người giờ cũng đang ở nhà đi.”

Phụ thân hình như có chút ngập ngừng, sau đó mở miệng nói: “Vương gia, thuộc hạ có một vấn đề, không biết có nên hỏi hay không?”

“Có gì mà ấp a ấp úng, Như Hải cứ nói xem.”

“Vương gia từng ban cho tiểu nữ một khối ngọc bội, ngọc bội đó là đại biểu thân phận hoàng gia. Thuộc hạ chưa hiểu vương gia có dụng ý gì, xin ngài nói rõ.”

Vương gia ha ha cười: “Còn có thể có dụng ý gì cơ chứ. Lúc trước nhìn thấy hải tử kia, liền cảm thấy yêu thích, Lâm cô nương hẳn không tầm thường, rất đặc biệt. Cũng là nhất thời cao hứng đưa cho nàng mà thôi, người còn không biết tính tình ta hay sao?”

“Nếu là nhất thời cao hứng, xin để thuộc hạ bảo tiểu nữ mang ngọc bội dâng lại cho vương gia?”

“Nếu đã ban tặng, nào có đạo lý thu về, cứ để cho nàng ngoạn đi. Nói không chừng, nàng về sau có việc gì cần đến, có thể dùng thứ đó đến tìm ta.”

Phụ thân không lên tiếng, ta cũng âm thầm suy tư, ta có thể có chuyện gì tìm tới vương gia cơ chứ?

Trước mắt, thứ ta cần duy nhất là người có thể tin được. Sau khi phụ thân mất, ta tất yếu phải trở lại Giả phủ, nhất định phải lưu lại tâm phúc giúp ta trông coi chỗ này. Nhưng nhìn đi nhìn lại, cũng không thấy ai dùng được.

Bên người vương gia quả thật nhân tài không thiếu, ta có thể dùng ngọc bội này xin về hai người. Nhưng, ta có thể tin cậy vị gia hỏa này được không? Có thể yên tâm đem Lâm phủ giao vào tay hắn?

Mặc dù trong mắt hắn, Lâm phủ có thể không có giá trị gì, nhưng lại là toàn bộ những gì ta có. Nếu hắn có ý đồ khác, giờ ta lại tự nguyện để hắn đem toàn bộ thân gia của ta nắm trong tay, quả thực là hành vi ngu xuẩn.

Đang nghĩ, bên kia chỗ vương gia đã hướng phụ thân cáo từ, nói là chỉ dừng ở Dương Châu mấy ngày, có cơ hội sẽ lại đến. Nói xong, tựa hồ hướng về phía rèm cửa ta đang đứng liếc mắt một cái, rồi theo nha hoàn ra ngoài.

Ta mang theo Từ Quyên đi ra, nhìn sắc mặt mệt mỏi của phụ thân: “Phụ thân, ngài đi nghỉ thôi. Có chuyện gì đợi ngài khỏe lại rồi nói tiếp.”

Phụ thân nghe xong lời ta nói, nhắm mắt lại dưỡng thần. Người hôm nay đã cố gắng hơn mọi ngày rồi, ta cầm tay phụ thân, truyền sang một ít Trường Sinh khí, đến khi phụ thân ngủ an ổn mới dừng lại.

Dù ta thường xuyên truyền khí sang, nhưng phụ thân vẫn không phát hiện cái gì khác thường. Cùng lắm chỉ cảm thấy tay ta ấm hơn tay người một chút, nắm lâu sẽ khiến người thư thái.

Mọi chuyện ta đều không tính gât Từ Quyên, hơn nữa ta cũng quyết định rồi, sau này sẽ mang nàng cùng rời đi, tất nhiên nếu nàng nguyện ý. Từ Quyên trung thành, lại có chút đầu óc, trong phạm vi quan hệ hạn hẹp của ta, không có nhiều người hiểu chuyện như nàng, cũng thật đáng tiếc. Ta hiện tại chính là đang cầu nhân tài a!

Phụ thân ngủ rồi, ta cho Từ Quyên lui xuống, còn mình ở lại trong phòng suy tính chuyện này. Vừa vận công, vừa luyện Lăng Ba vi bộ, ở trong phòng phụ thân đi tới đi lui, hoặc nói là, bay tới bay lui đi?

Bộ pháp này ta đã sớm thuộc lòng, ngày thường dù là đi bộ ta cũng dùng bộ pháp này, cũng không mất nhiều công phu. Hơn nữa, từ thời điểm Trường Sinh khí tăng mạnh, lại càng phát hiện được uy lực của nó.

Trong khoảng thời gian này, ở nhà tương đối rảnh rỗi, ta bèn luyện Độc Cô Cửu Kiếm trong đầu không biết bao nhiêu lần. Trong khoắc phòng cũng có một thanh kiếm cổ, ta luôn nhân lúc vắng người lôi ra thực hành.

Cứ như vậy, yên lặng chuẩn bị cho ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thỏ khôn đào ba hang, đạo lý này ta biết, cũng may hiện tại có điều kiện, ta tìm vài hạ nhân Giả phủ trung hậu, lấy cớ ra ngoài thành dâng hương, mang theo vài người xuất môn.

Trong thành Dương Châu không có ai biết mặt ta, cũng bởi ta chưa từng gặp qua ai. Bọn hạ nhân Lâm phủ tương lai hẳn là phải về Tô Châu, cho nên ở chỗ này an trí nhà cửa, là tối an toàn. Nơi bọn ta đang ở hiện tại là nhà triều đình cấp, tương lai sẽ trả về. Mấy thứ ở khổ phòng, ta cũng không muốn lại mang về Tô Châu.

Lúc sáng nói ý định tìm phủ đệ khác, bọn họ cũng không rõ đây là chủ ý của ta, còn tưởng đây là ý phụ thân muốn nhà chẳng?

Hôm nay, ta chính là đi xem nhà, chờ chủ cũ dọn dẹp sạch sẽ, Từ Quyên cùng ma ma đỡ tay ta đi nhìn một vòng. Thực phù hợp với yêu cầu, hoa viên không lớn, xem ra trước kia chỉ thuộc về phủ hộ bình thường. Bày trí không có gì sai, có thụ (cây), có thủy (nước), có đình, có kiều (cầu), còn có một toà giả sơn. Nội viện phòng ốc đầy đủ, thoáng mát.

Hơn nữa, vị trí cũng không phải ở phố phường náo nhiệt, sẽ không khiến người bên ngoài chú ý. Bên ngoài nhìn vào cũng chỉ là tiểu hộ bình thường, cũng sẽ không thu hút cường đạo ghé thăm.

Dương Châu giá cả khá rẻ, khu nhà này cũng không quá mới, cho nên chỉ cần bỏ ra một số bạc không lớn là mua được. Để cho vài hạ nhân thu dọn trong ngoài, ta mang theo Từ Quyên thông thả đến xem thư phòng. Người bình thường cũng sẽ không thiết kế cái gọi là mật thất gì cả, ta muốn cẩn thận nghĩ xem, phải tạo như thế nào.

Ngày thứ hai, cho mời thợ đến, đem hai phòng ngủ trong nội viện đã thông, cải tạo thành ba phòng, phòng giữa không có cửa sổ, chỉ có cửa thông với thư phòng.

Chờ bọn họ hoàn thành, lại cho người thiết kế cửa sắt, không nói rõ làm cho ai, sau đó mới cho hạ nhân trong nhà khiêng đến lắp ở tân phòng, bên ngoài chỉ để cửa như bình thường.

Lại tìm thợ rèn tốt nhất trong thành làm một cái khoá lớn.

Tân khổ phòng của ta xem như hoàn thành.

Sau đó vài ngày, im lặng chuyển toàn bộ khổ phòng hiện có của Lâm phủ qua đó.

Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ là hai gian phòng bình thường. Đi vào trong, cũng chỉ nghĩ là thông sang phòng bên kia hoặc là nội gian, phong nghi gì đó. Mỗi gian trong nhà ta đều lắp khoá giống hệt nhau. Chia khoá, đương nhiên do ta giữ. Chỉ cần ta nhớ số thứ tự, còn đâu toàn bộ chìa giống hệt nhau, muốn thử, cũng phải thử một.

Như vậy hẳn là đủ cẩn thận đi, lần này chuyển tài sản, ta đều để hạ nhân Giả phủ làm. Bọn hắn chỉ cho là phụ thân phân phó, cũng không thể dò xét này nọ. Hơn nữa, sau này đều trở lại Giả phủ, đến lúc đó ai còn lưu tâm, Lâm gia từng mua một tiểu viện khác ở Dương Châu đâu.

Kì thật, đều là thuật che mắt, trên thực tế, ta còn đặt làm một cái hộp sắt, chính lại thư phòng kia tạo một ám cách (ngăn bí mật). Từ lúc ta trở về, phụ thân giao quyền quản gia cho ta, toàn bộ ngân phiếu cùng chìa khoá kim khoá ở nhà cũ đều đưa ta giữ. Ngoại trừ chùm chìa khoá mang theo bên người, những thứ này ta đều bỏ vào hộp, để tại ám cách.

Ta tự mình làm những chuyện đó, tin tưởng sẽ không bị ai phát giác.

Nếu không cẩn thận có người để ý chỗ này, nhiều lắm là động đến khổ phòng kia thôi, tiểu kim khoá của ta sẽ an toàn.

Hết thấy đều sửa sang chu toàn mới quay về, ta khoá cửa tân viện, nếu để người ở lại, chỉ sợ càng khiến người khác chú ý.

Phủ cũ của Lâm gia vẫn là nơi ta ưa thích, không nghĩ sẽ bỏ đi. Hơn nữa, ám cách bên trong Lâm gia do tổ tiên thiết kế cũng tốt lắm, lại kín đáo hơn nhiều. Cũng may, nhà cũ không có nhiều người chú ý đến, cũng không ở nơi phồn hoa như thế này.

Mỗi ngày đều phải tính toán, thật sự là hại não a! Có nhiều tài sản như vậy, việc sinh tồn hẳn là không vấn đề. Nhưng là dùng thân phận gì mà sống? Nữ tử chưa gả ở chốn này rất phiền toái, cũng may, thời gian còn dài, từ từ nghĩ là được.

Lúc luyện Độc Cô Cửu Kiếm, phát hiện lúc vận Trường Sinh khí, sinh ra kiếm khí quá mức mạnh mẽ, cho nên lưu lại trên tường một vết chém dài. Vì thế, bèn thu lại khí công, chỉ luyện chiêu thức cho đến thuần thục.

Ta nhân lúc phụ thân nghỉ ngơi mà tập luyện, bởi vì có công lực, nên lúc đi đi lại lại không có phát ra tiếng, ngược lại, phụ thân có động tĩnh gì ta đều có thể nghe được.

Bất tri bất giác đã qua mấy tháng, một ngày, có bà tử đến báo, có Nam Uyển vương gia đến chơi. Hẳn vẫn chưa trở lại kinh sao? Phụ thân gần đây thường mê man không tỉnh, ta cũng không nghĩ lại đi làm phiền người, bèn báo Từ Quyên đáp lời, phụ thân nhiều ngày hôn mê không tỉnh, thử cho không thể gặp mặt.

Kết quả, Từ Quyên trở về nói, Nam Uyển vương gia truyền lời, gặp ta cũng được.

Ta có vài phần phiền não, biết rõ như vậy không hợp lễ giáo, sao còn gọi ta. Ta nghĩ nghĩ, nói với Từ Quyên: “Chỉ cho người đưa vương gia đến đây,

mời đến gian ngoài thôi. Cho người dưới lui hết xuống, trong phòng chỉ cần chị hầu hạ là được.”

Từ Quyên lĩnh mệnh ra ngoài, ta ngồi trên giường nhìn phụ thân, lúc này dù có người nói chuyện lớn tiếng bên tai, người cũng không nghe thấy.

Ta vào nội gian, mở hộp nhỏ vẫn mang theo bên người, lấy ngọc bội bỏ vào trong tay áo, nếu có cơ hội liền trả lại vương gia đi.

Đội vương gia tiến vào phòng, ta từ bên trong đi ra, thi lễ cười nói: “Vương gia, mời ngồi.”

Hắn mỉm cười ngồi xuống, ta cũng ngồi đối diện, tùy ý để Từ Quyên dâng trà, cũng không mở miệng nói chuyện. Cái này gọi là địch bất động ta bất động, bởi vì ngay cả ý định của hắn ta cũng không biết, chỉ có thể lấy tĩnh chế động.

Hơn nữa, ta là cô nương gia, làm như vậy cũng không tính là thất lễ, người ta còn nói đây là ta ngượng ngừng hàm súc!!! = _ =

Hắn thấy ta im lặng, bèn mở lời: “Lần trước đến quý phủ, nghe nói Lâm cô nương vừa về nhà, liền dùng gia phong trấn chỉnh từ trong ra ngoài. Hạ nhân Lâm phủ, kể cả những người bị cô nương đuổi ra ngoài, không ai nói một câu bất mãn, không dám oán hận cô nương không tốt. Quả thật hiếm có!”

Ta cười lạnh, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Vương gia làm sao lại biết đến việc nhỏ trong nội viện này chứ?”

“Lâm cô nương chớ trách, đều là hạ nhân của ta, đối với mỗi chỗ ta đến đều thăm dò một chút, hơn nữa, ta với Lâm ngự sử là bằng hữu, tin tức của Lâm phủ đương nhiên ta càng để tâm.”

Ta gật gù đầu: “Tạ vương gia quan tâm. Hạ nhân Lâm gia đều đã đi theo Lâm gia nhiều năm, nghe tiểu nữ an bài cũng là chuyện bình thường. Là người bên ngoài đồn đại phôi trương thôi.”

Hai mắt hắn loé loé: “Ta còn nghe nói, Lâm cô nương mấy tháng trước đã mua một tiểu viện, Lâm ngự sử bệnh nặng như vậy, còn định chuyển nhà sao?”

Ta khẽ cười nói: “Phụ thân vẫn muốn đến một nơi thanh u tĩnh lặng để nghỉ ngơi. Nhưng người trước giờ công vụ quán thân, cũng không để tâm. Lần này tiểu nữ về, bèn giúp phụ thân đi. Cũng là chuyện nhỏ mà thôi. Tương lai nếu người khá hơn một chút, tiểu nữ sẽ đưa phụ thân về đó tĩnh dưỡng tuổi già.”

“Thật không? Bất quá, Lâm cô nương thật sự dụng tâm kín đáo a, cải tạo phòng ốc, làm cửa sắt, đinh khoá, cũng không để hạ nhân trong phủ làm.”

Mặt ta hơi trầm xuống, hắn điều tra ta rốt cuộc có mục đích gì? Nếu đều nói rõ ra như vậy rồi, ta còn úp mở làm cái gì. Còn có chuyện gì hắn không biết sao?

“Vương gia nói những việc này, là có ý gì đây?”

Hắn ha ha cười: “Không có dụng ý gì, chẳng qua đều là chứng minh ta không nhìn lầm người. Lần trước gặp đã cảm thấy cô nương không tầm thường, hiện tại thấy cô nương tuổi còn nhỏ mà khôn khéo như vậy, nhất thời cảm khái thôi.”

Ta cũng khẽ cười: “Đáng tiếc, Đại Ngọc thân là nữ tử, khôn khéo hơn thế nữa cũng vô dụng.”

Hắn thế nhưng cũng gật gù đầu: “Đúng là đáng tiếc.”

Ta cười thầm, thời đại này, người có thể coi trọng tài năng của một nữ nhân như hắn thật sự là rất ít.

Lần trước gặp mặt hắn khoảng ba mươi tuổi, vài năm rồi, hắn vẫn là bộ dáng kia, giống như không già đi chút nào. Thế nhưng, phụ thân là tiêu tụy đi nhiều...

Ta lấy ngọc bội từ trong tay áo ra, đặt trước mặt hắn nói: “Vương gia, khối ngọc bội này quá giá trị, Đại Ngọc xin vương gia thu về.”

Hắn lại cười: “Ta nói rồi, cô nương có thể dùng ngọc bội tới tìm ta, tương lai có lúc cần đến, cô nương không muốn giữ lại sao?”

Cự tuyệt dụ hoặc, ta nói: “Nếu vương gia có lòng giúp đỡ, vậy ngọc bội có hay không có ảnh hưởng gì đâu.” Cổ nhân lúc nào cũng thích tín vật, hoàn toàn không cần thiết.

Hắn tán thưởng gật gù đầu: “Lâm cô nương nói không sai.”

Rồi cũng thật sự nhận lại ngọc bội. Ném ra được củ khoai lang nóng bỏng tay, ta cuối cùng cũng có thể thở ra.

Nam Uyển vương gia này không quá để ý lễ tiết, đối với thân tử có thể kết bằng hữu, ta thậm chí cảm thấy hắn có một chút hiệp khí giang hồ.

Trước mắt, ta chưa nhận thấy hắn đối với ta có ý đồ gì, giống như ngoạn một món đồ chơi thú vị thì giống hơn, hoặc có thể nói, hắn đối với ta, thuần túy là hiếu kỳ.

“Quý phủ hiện tại có bận rộn gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ là hạ nhân trong phủ thiếu không ít. Người trông coi phủ cũ bên Cô Tô cũng đã già. Tiểu nữ nghĩ tìm vài người đắc lực. Mua từ bên ngoài lại không yên tâm, hiện tại cũng đang tính toán.”

“Vậy sao? Nếu Lâm cô nương không chê, ta có người thích hợp, có thể đưa sang cho cô nương dùng.”

“Như vậy sao tiện, Lâm gia sao dám dùng người của Vương phủ đây.”

“Không có gì không tiện hết, cũng không phải hạ nhân vương phủ bình thường, là người ta tự mình thu. Hay cô nương không tin ta?”

Tự nhiên là không tin nổi. Nhưng vẫn duy trì nụ cười: “Nếu vương gia có lòng, tiểu nữ liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Vậy cô nương cần bao nhiêu người.”

“Một là đủ rồi, chủ yếu là giữ nhà hộ viện. Máy ma ma hay nha hoàn trong Lâm phủ cũng đã đủ.”

Tương lai phụ thân mất, Lâm phủ không quyền không thế, không tránh khỏi có người mượn gió bẻ măng.

“Giữ nhà hộ viện sao? Ta nơi này có một người phù hợp, là nam tử, Lâm cô nương có đồng ý gặp mặt không?”

Ta khẽ cười: “Có vương gia ở đây, tiểu nữ sợ gì không dám gặp. Thỉnh vương gia gọi hần đến đi.”

Nam Uyển vương gia lấy từ trong lòng ra một vật giống như cây tiêu nhỏ, ta chưa nghe thấy hần thổi cái gì, đã có một bóng người triển thân từ bên ngoài vào, quỳ một gối trước mặt. Nguyên lai cũng có võ công, hơn nữa còn không tồi. Hỏi sao ta biết? Cao thủ tự nhiên có thể nhận định đối thủ mạnh hay yếu. Dựa vào Trường Sinh khí trong người ta, có thể miễn cưỡng xem như cao thủ đi.

Từ Quyên kinh hãi kêu một tiếng, liền bị ta bịt miệng, ôn thanh nói: “Từ Quyên, chui vào trong trông coi lão gia đi, phụ thân có lẽ cũng sắp tỉnh.”

Từ Quyên rõ ràng không tình nguyện để ta lại một mình với vương gia và nam nhân kì quái kia, nhưng không thể cãi lời, bèn bất đắc dĩ đi vào.

Ta ngẩng đầu nhìn vương gia, chờ hần giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ta đương nhiên không tin nhiệm nổi Nam Uyển vương gia.

Nhưng ta cũng không nghĩ ra mình rốt cuộc có cái gì đáng giá để cho vương gia mưu đồ.

Nếu nói tham luyến mỹ sắc của Đại Ngọc, hần là một vương gia, cho dù ta có ở Giả phủ đi chăng nữa, chỉ cần hần đưa sính lễ đến cho phụ thân, ta đều chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi kiệu vào vương phủ. Cho nên, loại trừ.

Nếu nói quyền thế, Lâm gia đã suy thoái từ lâu, có gì hay mà ham. Giả phủ, ta chỉ là một tiểu thư bên ngoại đến ở nhờ, căn bản một chút ảnh hưởng cũng không có.

Nếu nói tiền tài, phụ thân cũng không phải tham quan, gia sản trong nhà đều là tổ tiên để lại qua mấy đời. Một ít đó, đối với vương gia như hần, đáng bao nhiêu đồng tiền.

Nghĩ đi nghĩ lại, không nghĩ ra hần rốt cuộc vì cái gì. Thôi thì tạm cho hần quan tâm đến tình bằng hữu với phụ thân đại nhân đi.

Dù sao, chuyện ta làm hần biết được không mười thì cũng được chín phần rồi, cũng không rõ hần còn muốn để ý điều tra ta bao lâu nữa. Để cho hần đặt người lên theo dõi, không bằng cứ để hần đưa người ra công khai luôn, hần nhìn được, ta cũng nhìn được, đỡ mất công lo lắng.

Hơn nữa, nếu hần với ta có hứng thú như vậy, cũng không phải không thể lợi dụng. Bị hần xem thấu cố nhiên là chuyện xấu, phải làm sao để chuyện xấu thành chuyện tốt, còn phải xem ta có đủ bản lĩnh hay không.

Wương gia đã không để ý gia tài của ta, vậy ta sẽ không ngại dùng người của hần đến giúp ta giữ nhà. Bởi vì dù là người Lâm phủ hay Giả phủ đều không thể dùng được, tương lai Lâm Đại Ngọc chết rồi, ta lại trở về Lâm gia ở Tô Châu, không phải đều sẽ bị vạch trần sao?

Cho nên, Lâm gia hạ nhân nhất định phải giải tán, có thể tìm được bên thứ ba tới giúp ta làm việc, cũng là một chuyện tốt, đỡ cho ta hao phí bao nhiêu tâm lực a.

Về chuyện tương lai bị Nam Uyển vương gia sẽ biết được chuyện ta già chết, về sau rồi tính cách giải thích vậy. Ta nghĩ, chuyện trong thiên hạ muốn ngăn chặn triệt để là vô phương, giống như gió lửa tường, kiểu gì cũng có người biết.

Để một Nam Uyển vương gia biết, so với nhiều người biết vẫn tốt hơn.

Mà có lẽ khi đó, không chừng ta còn có thể biết Nam Uyển vương gia muốn cái gì.

Liền đó biết đâu còn có thể cùng hần trao đổi điều kiện.

Có lẽ sẽ bảo hần tìm cho ta một thân phận hợp pháp.

Mấy thứ đó là việc sau này, ta cũng chỉ dựa vào trực giác mà tính, nếu như vương gia với ta không có ác ý.

Nam Uyển vương gia cho hần đứng lên, nhìn ta, tán thưởng: “Lâm cô nương quả nhiên có khí độ. Hần là hộ vệ bên người ta, ta và người Miêu từng có chút ân nghĩa, bọn họ liền phái hần bảo vệ ta, coi như báo ân.”

Người Miêu? Ánh mắt quả thật có chút sâu, ngũ quan cân xứng, phù hợp với mỹ quan hiện đại, hơn nữa còn là một hảo soái ca. Chỉ là, nếu hần có nhiệm vụ báo ân, đương nhiên sẽ tuyệt đối trung thành đối với vương gia. Đã như vậy, còn ném cho ta làm chi, kể cả ta có sử dụng hần, không phải vương gia vẫn là chủ nhân đích thực sao?

Ta mỉm cười: “Tiểu nữ chỉ muốn tìm người giữ nhà hộ viện, vương gia đưa hần cho tiểu nữ có phải có chút lãng phí nhân tài không? Không kể, hần đi, hộ vệ bên vương gia thì sao?”

Vương gia lắc đầu, hơi cười khổ nói: “Hần không phải người trong vương phủ, không thể nhập biên chế, bởi vì hần là người Miêu, nếu để hoàng thượng biết, còn cho rằng ta có tâm tư gì, cấu kết với người Miêu, đối với ta quả thật không tốt. Trong triều vốn đã có nhiều quan viên cho rằng ta và người Miêu quá mức gần gũi. Cho nên, Lâm cô nương thu lưu hần, ngược lại đang cho ta một cái ân.”

Làm sao mà chuyện trong triều cũng bàn bạc với ta vậy? Bất quá, nếu như hần nói thật, ta đây chính là nhật được bảo bối.

“Nguyên lai là như vậy. Vậy vương gia tương lai có muốn gọi hần về không?”

Vương gia nở nụ cười: “Đương nhiên là không.”

Ta gật gù đầu, hỏi nam tử kia: “Huynh tên là gì? Về sau có bằng lòng làm việc cho ta không?”

Hần trả lời: “Thuộc hạ nguyện ý nghe theo phân phó của vương gia, đi theo cô nương, tên thuộc hạ là do chủ tử tương lai quyết định.”

Tiếng Hán nói khá tốt. “Vậy huynh trước đây tên gì?”

Hần phát ra một âm vực kì quái, giọng mũi khá nặng, giống như tiếng “Bảo” gì đó, có điểm không nhận rõ.

Ta quay đầu hỏi vương gia: “Ngài không đặt tên cho hần sao?”

Nam Uyển vương gia gật đầu: “Ta không có ý định giữ hần lâu dài, đối với ta không phải chuyện tốt. Nhưng ta không tìm được nơi nào cho hần đi, người Miêu trọng tín nghĩa, cũng không thể bảo hần trở về. Hần đi theo ta cũng vài năm rồi. Ta không cho hần tên, là vì không muốn hần coi ta là chủ. Lâm cô nương ban tên cho hần, để hần nhận chủ là được.”

Ta không nói được gì, phương thức này quả thật kì quái. Có điểm giống như nuôi... chó vậy. Đặt tên là nhận chủ.

Vì thế mở miệng hỏi nam tử kia: “Tộc nhân của huynh cho huynh đi theo vương gia để báo ân, huynh đi theo ta cũng được sao?”

Nam tử gật đầu: “Nghe theo vương gia phân phó chính là báo ân.”

Ta mỉm cười: “Nhưng sau khi đi theo ta, chỉ có thể nghe lời ta, như vậy cũng được sao?”

Thuận tiện nhìn Nam Uyển vương gia một cái. Hần nghe được lời của ta, ngược lại nở nụ cười.

Nam tử kia nhìn Nam Uyển vương gia, thấy vương gia gật đầu, mới gật đầu với ta.

“Được rồi, về sau huynh kêu Tĩnh Ngôn đi, Tĩnh trong tĩnh lặng, Ngôn trong ngôn ngữ. Ta là Lâm tiểu thư, huynh chỉ nghe mệnh lệnh của ta, làm chuyện ta muốn huynh làm. Hiểu chưa?”

Hần gật gù đầu, đáp: “Tĩnh Ngôn rõ ràng.”

Ta mỉm cười, quay vào phòng gọi: “Từ Quyên?”

Từ Quyên có lẽ vẫn đứng sau rèm canh chừng, ta vừa gọi, nàng liền xốc rèm đi ra, đi đến bên người ta hỏi: “Cô nương, có chuyện gì?”

“Chỉ cho người đưa Tĩnh Ngôn xuống nghỉ ngơi, hết thấy đều đối xử như hạ nhân bình thường mới vào phủ, sắp xếp cho hắn làm một ít tạp vụ, không cần để người ta chú ý đến.”

Lại nói với Tĩnh Ngôn: “Huynh trước mắt cứ ở nơi này làm việc trong nhà, về sau ta sẽ có an bài khác.”

Tĩnh Ngôn gật gật đầu, đối với việc ta để hắn làm tạp vụ không có gì bất mãn. Tốt lắm, chứng tỏ không có tâm khí cao ngạo. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không nóng nảy là tốt nhất. Ta nguyên bản có chút lo lắng, cao thủ võ lâm sẽ không dễ dàng nghe lời như vậy, giờ cũng coi như tạm yên tâm đi.

Trước khi hắn đi, lại đưa cho ta một cây tiêu giống hệt cây tiêu của Nam Uyển vương gia, thấy ta sáng khoái nhận lấy, trong ánh mắt có nét vui mừng. Sau đó, xoay người theo Từ Quyên rời đi.

Bọn họ đi rồi, ta mới nói với Nam Uyển vương gia: “Vương gia lần này cho tiểu nữ một cái ơn, Đại Ngọc thật không biết làm sao để cảm tạ ngài. Nếu có việc gì Đại Ngọc có thể làm, xin vương gia cứ việc phân phó.”

Hắn lắc đầu: “Người tìm người giữ nhà hộ viện không khó, ta tìm cho Tĩnh Ngôn một nơi để đi mới là thật sự nan giải, chỉ sợ nhân gia biết được thân thế của hắn. Hiện tại giao cho người, ta cũng an tâm. Kì thật, ngược lại là người đã giúp ta một việc.”

Ta gật đầu nói: “Vương gia yên tâm, Tĩnh Ngôn đã ở tại Lâm phủ, vĩnh viễn là người của Lâm phủ, cùng vương gia không có nửa phần quan hệ. Cho dù ai hỏi cũng là như vậy.”

Nam Uyển vương gia mỉm cười gật gật đầu: “Lâm cô nương sau này có về kinh thành không?”

Ta gật đầu đáp: “Chờ phụ thân hết bệnh tiểu nữ sẽ quay về, ngoại tử mẫu thực sự không muốn xa tiểu nữ.”

“Như vậy, có lẽ còn cơ hội tái kiến cô nương. Làm phiền đã lâu, bổn vương cáo từ.”

Ta gật đầu: “Thứ cho Đại Ngọc không thể tiễn xa. Vương gia đi thông thả.”

Hắn cũng gật đầu rồi rời đi. Đi đến ngoại viện sẽ có bà tử đưa hắn ra cửa, không cần đến ta lo lắng.

Ta vào trong phòng, phụ thân vẫn chưa tỉnh. Ta đến bên giường yên lặng ngồi xuống, nắm lấy tay phụ thân tựa vào. Ta thật mong người có thể khoẻ mạnh, lại biết rõ là phụ thân Đại Ngọc, không thể tránh khỏi kiếp này. Cũng là vận mệnh cả rồi, ta đều đã biết cả, cho nên một chút hi vọng ta cũng không dám. Vô luận là phụ thân hay mẫu thân, trong Hồng Lô Mộng chỉ là những nhân vật phụ qua vài nét bút mà thôi, nhưng đối với ta, lại chính là người thật ngay trước mắt, là người ta quan tâm.

Từ Quyên đã trở lại, thấy ta như thế, liền đứng bên cạnh nhẹ giọng khuyên giải. Ta mỉm cười gật đầu, bảo nàng không cần lo lắng. Tiếp đó nhớ ra một chuyện, liền bảo Từ Quyên cầm giấy bút, ta viết một danh sách, đưa cho nàng, bảo dẫn theo bà tử và hạ nhân ra ngoài mua cho ta mấy quyển sách ghi trong này. Từ Quyên theo ta vài năm, cũng nhận biết được vài chữ, đọc vài quyển sách. Mua sách hắn là không làm khó nàng đi.

Sách trong nhà không thiếu, nhưng không có nhiều sách thuốc, cho nên ta muốn mua một vài quyển. Có thể học chút gì thì học đi, ta cũng không muốn tìm sự phụ lúc này.

Nửa năm đầu qua nhanh, phụ thân thoát nhìn có chút khôi sắc. Hai vị di nương đều hoan hỉ, nhưng lòng ta nặng trĩu, âm thầm biết, đây chỉ là hồi quang phản chiếu. Bởi vì ta biết, trong Hồng Lô Mộng, phụ thân Đại Ngọc, đại khái đến mùa đông là không còn. Cho nên, sang tháng chín, ta càng thêm lo lắng. Có lẽ ông trời biết ta còn có chuyện phải làm, cho nên không có để ta phát bệnh thêm lần nào, thực khiến ta cảm kích.

Một ngày, phụ thân đột nhiên nói muốn đứng lên đi một chút. Lục di nương thay xiêm y cho phụ thân, ta đỡ người đi chậm rãi trong vườn.

Phụ thân nhắc lại rất nhiều chuyện trước đây, ta bồi phụ thân nói chuyện rất lâu.

Đi người về phòng nghỉ ngơi, phụ thân nằm xuống, bỗng nhiên nói: “Ngọc nhi tính tình kiên cường, lại chu đáo, ôn hoà, biết săn sóc người khác. Mệnh ta không có con trai, may mắn có được con, cũng là an ủi lớn nhất của ta.”

Ta miễn cưỡng cười nói: “Phụ thân nói đi nơi nào rồi, về sau Ngọc nhi vẫn sẽ ở cạnh phụ thân, hiếu thuận với phụ thân, so với nhi tử còn tốt hơn.”

Phụ thân cười gật gật đầu, rồi ngủ.

Đó là lần cuối cùng ta được cùng người nói chuyện, phụ thân nằm xuống lần đó, rồi không dậy nữa.

...

Toàn bộ gia cụ chuyển đến tân trạch bên kia, phủ đệ được niêm phong, giao lại cho quan phủ tiếp quản. Ta cùng Già Liễn, hai vị di nương và hạ nhân trong phủ đưa thi thể phụ thân về Tô Châu an táng. Tô Châu tuy là gia hương, nhưng tộc nhân cũng không còn nhiều. Người đến phúng viếng, đều là Già Liễn ở bên ngoài tiếp đãi. Ta cũng không xen vào việc này, quan viên bản địa cũng không nhiều.

Chỉ yên lặng quỳ gối bên linh đường, yên lặng khóc.

Ta tiến bước cha mẹ ta, về sau thật sự chỉ còn lại một mình...

Đang lúc thất thần, lão hoà thượng kia lại đột nhiên xuất hiện. Đã mấy năm không thấy tăm hơi, hay là lại có gì muốn ta làm?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đã nhiều năm không gặp lão hoà thượng, hẳn là người duy nhất biết rõ thân thế của ta. Hơn nữa, cha mẹ lại vừa qua đời, nhất thời thấy hắn trong lòng lại âm ỉ không ngờ.

Ta ngừng đầu hỏi hắn: “Sao ông lại tới đây? Lại có việc gì dặn dò sao?”

Hoà thượng cười hi hi, lắc đầu nói: “Ta chỉ là lâu không gặp ngươi, cho nên muốn đi xem thế nào. Bọn họ dù sao cũng không phải cha mẹ thật của ngươi, số mệnh của họ ngươi cũng biết trước rồi, còn thương tâm như vậy sao?”

Ta yên lặng lắc đầu, hỏi lại hắn: “Có phải ông từ nhỏ đã đi tu không, không biết tình cảm con người sao? Nhập tâm “tứ đại giai không” lắm nhỉ?”

**Tứ đại giai không: Khái niệm thuộc Phật giáo, đại khái là nhắc đến bốn yếu tố: Đất, Nước, Lửa, Gió, giải nghĩa vòng vo một hồi, ý chính là: bám vào đây nếu có lòng mộ Phật (thật xin lỗi, ta cũng muốn tóm tắt lắm, nhưng không nói @.@~)*

Hoà thượng cau mày: “Ngươi thật là...”

Cùng hắn nói cái này có ích lợi gì chứ? Ta bèn mỉm cười chuyển chủ đề: “Ông thật chỉ tới thăm ta?”

Hoà thượng gật gù: “Phải, xem ngươi thế nào rồi, có cái gì cần hỗ trợ hay không?”

À, trước mắt thật sự là cũng có chuyện, ta sờ sờ mép bàn: “Lão hoà thượng này, năm đó ta và ông có ba hiệp ước, còn nhớ không?”

Hắn gật gù, cười nói: “Đương nhiên là nhớ, ngươi gian xảo đòi này đòi nọ còn không phải sao?”

Ta nhìn hắn: “Ta có thể đổi điều kiện thứ ba được không?”

Lão hoà thượng nhíu mày: “Còn phải xem là cái gì đã?”

“Ta muốn biết y thuật.”

“Y thuật?”

“Đúng, không phải chỉ có đem sách thuốc nhét vào đầu ta. Nếu chỉ cần thế, ta tự mình tìm đọc là được. Ta là muốn nhìn thấy thao tác.”

“Chuyện này có vẻ không tốt lắm.”

“Là trao đổi không cân xứng sao? Cơ hội được cứu mạng không đáng giá bằng cơ hội học y?”

“Không phải nguyên nhân này. Mà là thân phận của người, cho ngươi học tập thao tác hơi khó.”

“Sao có thể? Ông chỉ việc đem hình ảnh nhét vào đầu ta, như vậy cũng được rồi.”

Hắn gật đầu: “Vậy thì còn được. Ngươi chắc chắn là muốn đổi?”

Ta gật đầu khẳng định: “Đúng, nhưng ông phải tìm cho ta y thuật người nào đáng tin một chút. Đừng có tìm lang băm lại hại chết ta.”

Hắn cười hi hi, xem ra thật không có chuyện gì tìm ta làm, chỉ là đến thăm mà thôi.

Ha ha, đối với ta có hứng thú sao?

Lâm gia tuy rằng suy thoái, nhưng bà con thân thích vẫn còn. Cho nên, có người nhiều chuyện, nói cha ta không có nhi tử thừa tự, gia sản hẳn phải do bọn hắn thừa hưởng. Ta không cần ra mặt, Giả Liễn làm tốt hơn ta nhiều, đem bọn họ đuổi đi hết. Bọn họ thấy Giả gia xử lý gia vụ, có chút bất mãn. Nam Uyển vương gia gửi thư an ủi, bọn họ liền xám xịt đi, thật đúng là đáng ghê tởm.

Ta âm thầm cười lạnh, kể cả không có Giả Liễn và Nam Uyển vương gia, sản nghiệp Lâm phủ cũng không đến tay bọn chúng. Muốn đấu với ta sao?

Tang sự xử lý xong xuôi, ta mời hai vị di nương đến, đợi hai người ngồi xuống, mới hỏi: “Hai vị di nương, về sau hai người có tính toán gì không? Mấy năm nay ta không ở bên cạnh phụ thân, hai người đã rất vất vả, ta rất cảm kích, nhất định sẽ không để hai người chịu khổ nữa đời còn lại. Nhưng ta phải trở lại Giả phủ, sợ rằng hai người còn ở đây, sẽ bị ác nô lừa gạt, ngược đãi. Cho nên, gọi hai người đến đây, muốn hỏi xem, còn bà con thân thích gì không. Nếu là có, hai người ai muốn đi, ta liền đưa bạc đường lão, cho trở về với gia đình. nếu không có, hoặc không muốn đi, ta vẫn có biện pháp an bài thoả đáng.”

Hai vị di nương quay đầu nhìn nhau, dường như chưa quyết định được.

Ta cười nói: “Không sao, cứ trở về nghĩ cho kĩ, thương lượng một chút. Bao giờ có quyết định thì báo lại cho ta.”

Các nàng gật đầu đi.

Bọn họ đều quá mức yếu đuối, ta không ở nhà, khẳng định là hai nàng không quản nổi hạ nhân. Không đến mấy năm, tiền sẽ bị người ta lừa hết. Cứ nhìn lúc ta mới về thì biết, khổ phòng còn lại bao nhiêu?

Hôm sau, các nàng cùng nhau lại đây, ta bảo Từ Quyên dâng trà, Lục di nương lên tiếng: “Cô nương, chúng tôi đã nghĩ kĩ rồi. Cha mẹ chúng tôi đều còn sống, đang ở quê, chúng tôi muốn trở về nhà.”

Ta hài lòng gật đầu: “Đã như vậy, ta cho mỗi người một ngàn lượng bạc, chắc sinh hoạt phí là đủ rồi chứ? Còn yêu cầu gì khác, các di cứ việc nói. Chỉ cần trong khuôn khổ, ta tuyệt đối không từ chối.”

Hai vị di nương đều đỏ hoe mắt, Lục di nương lại nói: “Cô nương đối với chúng tôi quá rộng lượng, đừng nói là một ngàn, chỉ cần một trăm lượng, cũng đủ cho chúng ta sống thư thả. Một ngàn lượng thật sự là rất nhiều.”

Ta cười nói: “Hai di tuy tiếng là di nương, nhưng cũng là trưởng bối, mẫu thân qua đời nhiều năm, phụ thân đều do hai người chăm sóc. Ta chỉ muốn, dù về nhà, hai người vẫn được duy trì cuộc sống như ở trong phủ. Ta không thể để hai người sống kham khổ. Ngoại trừ chi tiêu hàng ngày, chi phí cho hạ nhân cũng cần thiết. Ta không ở Tô Châu, đương nhiên phải để lại ngân lượng cho hai người.”

Các nàng rất đã long lanh nước, liên tục gật đầu, nói: “Chúng ta đều nghe cô nương sắp xếp.”

Ta cười gật đầu: “Hai di nương, đã nói là trưởng bối, thì đương nhiên có một số việc không đến lượt ta mở miệng nói với hai người. Nhưng ta cũng không xem ai là người ngoài, cho nên mới nói thẳng.”

Lục di nương vội đỡ lời: “Cô nương có chuyện gì xin cứ nói, chúng ta biết cô nương chỉ muốn tốt cho chúng ta, đều nghe cô nương cả.”

Ta gật đầu: “Hai người đều là tâm địa Bồ Tát, người ta nói gì thì tin cái đấy. Có những hạ nhân đạo đức không tốt, biết các di có tiền sẽ tìm cách lừa gạt chiếm đoạt. Còn có, thân thích, cũng không phải ai cũng có tính người, các di là nữ lưu, không thể tranh chấp với người khác, sợ rằng có thể bị chiếm đoạt tiền tài. Ta nói đúng không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cúi đầu nói: “Cô nương nói phải.”

Ta tiếp tục: “Nay ta muốn đem bạc gửi vào một ngân hàng tư nhân. Có hai khối lệnh bài, các di mỗi người một cái, ngân hàng mỗi tháng sẽ đưa tiền cho các di một lần, bằng với số tiền tiêu vật hàng tháng trước kia của hai người cùng với hạ nhân hầu hạ. Đương nhiên, các di muốn thêm cũng có thể, đều do các người tự quyết định, như vậy được không?”

Hai nàng đều gật đầu nói: “Như vậy thì tốt quá, đều nhờ cô nương suy nghĩ chu đáo.”

Ta mỉm cười: “Ta sẽ sai người đi làm. Hai người tự trở về sửa soạn một chút. Trong phủ ưng cái gì, quen ai hầu hạ, cứ nói cho ta biết.”

Lại mấy ngày sau, ta đem hai lệnh bài phát cho mỗi người một cái, cũng dặn dò: “Lần lĩnh tiền đầu tiên, nên tự mình đi, nói cho bọn họ biết phải đưa tiền đến nơi nào, vào ngày nào thì đưa đến.”

Sau đó, đồ đạc, quần áo, trang sức, nha hoàn trong viện của hai nàng đều cho đi cùng, coi như chuyển nhà đi. Mỗi người một cỗ xe, ta đều tiễn chân chu đáo.

Sau đó, hạ nhân còn lại trong phủ, cũng phát cho bọn họ một phần tiền tháng, trả lại giấy bán mình. Bọn họ đều kí từ khế (khế ước bán mình làm nô tài đến chết), nay được lấy lại thân phận, còn có tiền ra đi, đều hoan hỉ vô cùng.

Giả Liễn chỉ ngồi yên, có thể thấy cách ta an bài hạ nhân, hẳn cũng không hỏi đến sản nghiệp Lâm gia làm thế nào, có lẽ cam chịu để cho ta làm đồ cưới.

Buổi tối, ta bí mật gọi Tĩnh Ngôn đến, đợi hán ngồi xuống, mới hỏi: “Tĩnh Ngôn, huynh theo vương gia được bao nhiêu năm rồi?”

“Năm năm.” Quả nhiên, tích chữ như vàng.

Xem ra, cách làm người cũng học được không ít thủ đoạn, ta âm thầm nghĩ.

“Tình Ngôn, về sau có ai hỏi, nói huynh họ Vu, được chứ?”

Đó là họ của ta kiếp trước, sau khi tự do, ta cũng sẽ dùng tên thật.

Tình Ngôn gật gật đầu: “Thuộc hạ hiểu.”

“Một thời gian nữa, ta muốn huynh giả làm người đến mua Lâm trạch, làm tân chủ nhân, làm được không?”

“Thuộc hạ làm được, chủ tử.”

Ta dẫn hấn vào kho phòng, mở mật thất dẫn hấn vào. Tình ngôn theo vương gia đã lâu, vàng bạc nhìn không ít, cho nên thấy kho phòng xa hoa gì đó, trên mặt vẫn không biểu tình gì, ta thăm vừa lòng.

Ta nhẹ nhàng nói: “Những thứ này, huynh hàng năm đem ra chợ lớn bán một vài thứ, để người ta nghĩ huynh là thương nhân buôn đồ cổ. Tiền bán được, để duy trì cuộc sống của huynh, còn lại để dành, tìm mua một căn nhà khác ở Tô Châu. Bên trong, cũng lập mật thất cho ta, rồi chuyển những đồ còn lại qua đó.”

Tình Ngôn nghe đến đó có chút giật mình: “Chủ tử tin ta?”

Ta gật đầu: “Chỉ cần huynh chưa phản bội, ta có lí do gì không tin huynh? Nhưng nếu huynh làm ta thất vọng, dù chỉ một lần, cũng đừng mong quay đầu lại, hiểu không? Trước kia huynh là ai, ta không quan tâm. Bây giờ, ta là chủ tử, ta không nghi ngờ huynh vô căn cứ, nhưng cũng không tha thứ cho việc phản bội.”

Tình Ngôn gật gật đầu, quỳ một gối xuống trước mặt ta, cảm tay ta đặt lên trán của hấn, lẩm bầm cái gì, ta nghe không hiểu. Sau đó, không biết từ chỗ nào lòi ra một chủy thủ, hời ta về cây tiêu hôm nọ, dùng chủy thủ đâm vào một huyệt đạo trên tay, cho máu nhỏ xuống cây tiêu, kì quái là giọt máu biến mất rất nhanh, thấm vào hoa văn cây tiêu giống như thấm vào miếng bọt biển.

Tình Ngôn dùng hai tay dâng cây tiêu lên cho ta: “Từ nay về sau, Tình Ngôn chỉ có một mình cô nương là chủ tử.”

Ta có chút giật mình, hấn đến lúc này mới thừa nhận ta sao? Cắt cây tiêu vào ngực áo, ta mới đưa tay nâng hấn dậy. Người Miêu không quá quy củ, cho nên hấn đối với việc ta diu lên cũng không quá bài xích.

Ta nói tiếp: “Đồ chuyển xong rồi, huynh vẫn ở tại Lâm phủ như thường. Hằng năm cứ lòi một hai món đồ ra bán. Ta sau này sẽ gặp một vài chuyện, cho dù huynh có nghe được tin tức gì cũng không cần đề tâm, chỉ cần ở Lâm phủ chờ ta, kể cả Giả phủ có thông báo chuyện ta chết, cũng không cần để ý.”

Tình Ngôn gật đầu, mở miệng nói: “Cây tiêu kia, cô nương có thể triệu hồi ta, vô luận cô nương có ở đâu, ta cũng tìm được.”

Ta gật đầu, cho hấn một ngàn lượng ngân phiếu: “Ta đi rồi, huynh lập tức lấy thân phận tân chủ nhân chuyển vào đây. Đi mua một ít đồ đạc, đáng về dù sao cũng phải đằng hoàng một chút.”

Tình Ngôn nhận ngân phiếu rồi xoay người đi. Ta khoá kho phòng, Từ Quyên chỉ đứng ngoài cửa canh, cũng không nghe được lời bọn ta nói. Chỉ thấy ta mang Tình Ngôn vào kho phòng, liền có chút lo lắng: “Cô nương, người kia có thể tin không?”

Ta mỉm cười nói: “Không việc gì, ta tin hấn.”

Hơn nữa, ta vẫn để cho mình một đường lui.

Vạn nhất, Tình Ngôn không đáng tin, coi như kho phòng này giúp ta thử lòng người cũng tốt lắm.

Địa khế Lâm gia ta vẫn nắm trong tay, kim khó chân chính ta vẫn chưa nói cho bất kì kẻ nào, mà ta vẫn còn một kho phòng nữa, chỉ không nhiều bằng ở đây thôi. Máy thứ này vẫn chưa phải cái hang duy nhất của ta đâu.

Mấy ngày sau, ta bận rộn thu dọn đồ đạc, chủ yếu là sắp xếp đồ phụ thân để lại cùng chỗ sách thuốc ta mua. Cũng cần chuẩn bị quà cho trưởng bối ở Giả phủ cùng đám ti muội, lại còn phần thưởng cho bọn hạ nhân đã theo về đây.

Đến ngày lên đường, vẫn như trước, lên thuyền xa nhà. Lần này, là xa mãi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đi được nửa đường, nhận được tin Nguyên Xuân được phong làm Hiên Đức phi, coi giữ cung Phụng Tảo. Giả Liễn nghe tin, vô cùng hoan hỉ, sai gia nhân cấp tốc quay về. Ta không để ý lắm, chỉ tranh thủ xem sách thuốc trên đường.

Sau khi rời nhà, đã phát bệnh một lần, cũng may không còn việc gì cần làm, cho nên bệnh phát thì tình duyên mà thôi.

Trở lại Giả phủ, lão thái thái thương ta còn nhỏ đã mồ côi, lại ôm ta khóc một hồi.

Sau mọi người có nói đến việc Nguyên Xuân được phong phi, ta cũng một bộ vui mừng, mọi người đều hoan hỉ.

Ta mang những thứ đem từ Tô Châu, lấy ra từng món, thân thiết tặng cho từng người.

Lại đem bút nghiên, lễ vật tặng cho Bảo Thoa, Bảo Ngọc, mấy chị em Thâm Xuân.

Hai cuộn gấm nhất đẳng Tô Châu, màu trắng đem tặng cho Lý Hoàn, màu đỏ tươi đưa cho Phụng tỷ.

Mấy đại a đầu bên người bọn họ cũng có quà.

Lão thái thái thấy ta chu đáo, cũng rất vừa lòng.

Hàn huyên một hồi, mọi người đều tự tản đi, để ta nghỉ ngơi.

Chỉ còn Bảo Ngọc lưu lại, cẩn trọng lấy ra một chuỗi vòng xuyên, nói là Bắc Tĩnh vương ban cho hần, giờ tặng lại ta.

Ta tiếp nhận chuỗi ngọc, nhìn có vẻ quen mắt, liền tìm trong hộp đồ trang sức, quả nhiên, chuỗi hạt Nam Uyển vương gia đưa cho ta trước đây cũng giống chuỗi hạt này y hệt. Ta mỉm cười, lôi vòng của mình ra, nói: “Muội cũng có một chuỗi giống hệt, là của Nam Uyển vương gia tặng cho muội khi còn ở Tô Châu.”

Bảo Ngọc cầm chuỗi ngọc của ta, ngắm nghía, chắc chắn ngạc nhiên: “Quả thật là y hệt.”

“Không cần tặng muội nữa, chúng ta mỗi người đều có một chuỗi. “

Bảo Ngọc nghe xong cũng vui vẻ nhận lại vòng xuyên, bỏ vào ngực áo, lại xem mấy thứ trang sức khác trong hộp. Hần yêu thích mấy thứ này, vậy tùy ý hần đi, ta chỉ để ý sắp xếp mấy bộ sách.

Bỗng nhiên, nhớ tới, sau khi Bảo Ngọc được gặp mặt Bắc Tĩnh vương, là đến sự việc Tàn Khả Khanh qua đời, trong nội tâm lại không được thoải mái.

Mấy tháng sau, Giả phủ bắt đầu việc khảo sát cải tạo biệt viện, có lẽ việc Nguyên Xuân về thăm nhà cũng sắp đến. Bất quá, việc này không quan hệ tới ta, ta cũng không nghe không hỏi. Mỗi ngày chỉ cùng đám Bảo Thoa và mấy tỷ muội Thâm Xuân đọc sách, nói chuyện. Lúc một mình thì đọc sách thuốc, cũng may, đầu óc Đại Ngọc tốt, tuy chưa đến mức đọc một lần là nhớ, nhưng dụng tâm học thuộc thì đọc hai ba bận là không quên. Ta đã đọc không ít sách, cho nên về lý thuyết y thuật hần là có.

Mấy chuyện thao tác thực hành gì đó, ta nghĩ hoà thượng chắc sẽ không quên việc này, cho nên không cần sốt ruột.

Ngược lại, bản thân ta cần chuẩn bị tốt một chút, có thể đọc bao nhiêu sách thì đọc đi, để cho tương lai đến lúc nhìn thao tác lại không hiểu gì cả. Ta không dám nhận có thiên phú, nhưng quả thật trí nhớ của Đại Ngọc không giống người thường, học cái mới rất nhanh.

Một ngày, có tin truyền đến, Tàn Chung qua đời, khiến Bảo Ngọc ngẩn ngơ một hồi.

Lão thái thái thấy Bảo Ngọc khổ sở, liền bỏ ra mấy chục lượng bạc, gọi là lo thêm hậu sự cho Tàn Chung.

Thấy Bảo Ngọc ngày càng sầu não, bọn tỷ muội bèn hết lời khuyên nhủ, cũng chỉ khiến hần cười được một chốc.

Ta biết hần trời sinh tính tình đã như thế, cũng không nhiều lời, chỉ chuyên tâm đọc sách.

Hần thấy ta không lải nhải bên tai, thành ra lại xem ta là tri kỷ, thật khiến ta kinh ngạc.

Ngày Nguyên phi về thăm nhà được ấn định vào mười lăm tháng giêng, người người trong Giả phủ đều rất mong ngóng.

Ta và bên di Tiết là họ hàng bên ngoại, không phải đi, bèn cùng Bảo Thoa ngồi một chỗ.

Bảo Thoa trước cũng được phụ thân dạy dỗ đọc không ít thi thư, nhưng sau khi cha mất, huynh trưởng không nên nề, nên càng thêm hiếu thuận với mẫu thân, chỉ chuyên tâm học nữ hồng. Lúc ta đến tìm, nàng đang ngồi thêu mấy thứ thủ công linh tinh.

Mấy chuyện này ta cũng không ghét, coi như để thư giãn tinh thần và thể xác thôi.

Nói chuyện một lúc, có nha đầu đến báo, Nguyên phi gọi đến gấp mặt.

Cũng may cả ba đều đã mặc trang phục nghiêm chỉnh, liền theo sau đi Tiệt đến ra mắt.

Nguyên Xuân quả nhiên có dung mạo phú quý, diện mạo cũng có vài phần giống mẫu thân, khiến ta cảm thấy có chút thân thiết.

Nàng cũng lặng lẽ đánh giá ta và Bảo Thoa, trong mắt có chút yêu thích.

Không được bao lâu, Bảo Ngọc cũng được tuyên vào, Nguyên phi ôm lấy mà rơi lệ. Lúc nàng chưa vào cung, cũng được thái thái nuôi nấng, từ lúc Bảo Ngọc sinh ra, đối với hân yêu thương vô cùng, lại tự mình dạy hân đọc sách, viết chữ. Giờ phút này gặp tại em trai yêu quý đã lâu không được nhìn thấy, có thể nào không thôn thức.

Sau đó, theo sau một đám người đi thăm viếng xung quanh biệt viện, tới từng nơi cũng cho hạ biển đặt tên, tứ danh cho các viện. Ta và Bảo Thoa theo sau, đây là lần đầu tiên ta được bước chân vào biệt viện này, các kiểu kiến trúc, các sản vật phong phú của từng địa phương đều tập trung tại chỗ này, phẳng phát như tiên cảnh nhân gian.

Tốt thì tốt thật, nhưng quá xa xỉ, Giả gia lun bại cũng vì nguyên nhân này. Lúc hưng thịnh không biết thu liễm, gây đổ kị, thù hận với không biết bao nhiêu người, kết cục như vậy không có gì đáng ngạc nhiên.

Một lúc sau, Nguyên Xuân lại lệnh cho chúng ta thi làm thơ, tối hôm qua phong nguyệt bảo giám cũng hiện ra mấy bài, ta đã nhớ kĩ. Lại chỉ rõ ta phải giúp Bảo Ngọc một tay, ta tuy rằng không muốn làm, nhưng vẫn làm theo. Từ trước đến giờ được hoà thượng kia giúp đỡ không ít, một thoả thuận với hân, cũng nên thực hiện cho tốt. Với lại thỉnh thoảng gương thần kia mới đưa ra yêu cầu, chữ tín vẫn phải giữ a.

Bọn tỷ muội chúng ta cùng Lý Hoàn đều tự mình làm một bài thơ, dâng lên cho Nguyên phi xem, nàng nhìn qua, nói: “Tiệt, Lâm hai vị muội muội tài cao, đám muội muội trong nhà quả thật không theo kịp.”

Bảo Ngọc phải làm bốn bài thơ vịnh, lúc này đang ngồi cắn bút, ta vừa yên lặng nghe Bảo Thoa gợi ý cho hân, vừa viết bài thơ học thuộc từ trước ra giấy, đi đến bên cạnh hân nói: “Thơ của huynh xong chưa?”

Bảo Ngọc nói: “Mới được có ba bài.”

Ta cúi đầu xem, thấy thiếu “Hạnh liên tại vọng”, quả nhiên. . .bèn đưa bài thơ cầm trong tay cho hân, bảo: “Huynh xem bài này dùng được không?”

Bảo Ngọc nhìn, mừng rỡ: “Bài thơ này so với ba bài ta làm còn cao minh hơn nhiều, đương nhiên dùng được.”

Dứt lời liền chép lại, đưa cho Nguyên Xuân.

Sau lại một hồi khen chê, mỗi người được ban thưởng mấy thứ, đều là vàng bạc linh tinh.

Đến canh ba, có thái giám đến thỉnh Nguyên Xuân hồi cung. Nguyên Xuân luyến tiếc, nhưng không còn cách nào khác, chỉ đành cáo biệt rồi đi.

*Đoạn truyện kể việc Nguyên phi về thăm nhà thuộc chương 17 – 18 trong Hồng Lâu Mộng, mọi người có thể đọc thêm để nắm rõ chi tiết.

Việc Nguyên phi về thăm phủ đã xong, đêm đó ta bỗng nhiên nằm mộng, trong mộng là một vị đại phu đang chuẩn bệnh, là bệnh ta mới đọc thấy trong sách vài ngày trước. Trong mộng, các bước “vọng, văn, vấn, thiết” đều nhìn rất rõ ràng, kể cả mạch tượng ta cũng có cảm giác rất rõ ràng. Thật là kì diệu. Xem xong cho một người, lại có một người khác thế vào, cả đêm trong mộng được hướng dẫn đến hơn mười loại bệnh. Dù không phải tự mình bắt mạch nhưng cảm giác vẫn không sai.

*Vọng, văn, vấn, thiết: nghe quen không, chính là các bước trong việc khám chữa bệnh trong Đông y. Vọng: nhìn sắc mặt người bệnh, văn: nghe tiếng nói, vấn: hỏi thêm bệnh căn, thiết: bắt mạch. Có gì thắc mắc, mời hỏi GG ca ca ~

Sáng tỉnh lại, có chút đau đầu. Xem ra hoà thượng đã giữ lời hứa. Học như vậy tuy tiện lợi, nhưng vất vả, nếu không có Trường Sinh khí hộ thể, ta chắc chắn sẽ mệt chết.

Buổi trưa, vừa ăn xong muốn đi nghỉ, lại thấy Bảo Ngọc xốc rèm cửa tiến vào: “Muội muội, mới ăn xong đã muốn nằm?”

Bảo Ngọc rất quan tâm đến thân thể ta, ta biết hân lúc này nhất định sẽ không cho ta ngủ tiếp, tranh cãi cũng không lại với “hồn thể ma vương”, thôi thì cứ đứng lên, ngồi xuống bàn trà, uống một chén cho tỉnh táo còn tiếp chuyện hân.

Thấy trên mặt có một vệt son, liền đưa tay lau cho, nói: “Huynh vẫn còn tật xấu này sao, cẩn thận kéo cạp biết sẽ lộ da huynh.”

Bảo Ngọc cười, hỏi ta chuyện Dương Châu, còn có phong cảnh bên đường thế nào. Lúc đó ta nào có tâm trạng gì ngắm cảnh để giờ trả lời hân, bắt quá cũng biết là Bảo Ngọc sợ ta buồn ngủ mới cố tìm cách gợi chuyện để nói, cho nên cũng tìm một vài chuyện thú vị kể cho hân nghe, cũng chọc hân cười một hồi.

Hai bọn ta ngồi nói chuyện một lúc, Bảo Thoa cũng vào, cười nói: “Hai người nói chuyện thú vị gì vậy? Kể lại cho ta với!”

Vừa muốn lên tiếng, liền nghe thấy tiếng tranh cãi âm ỉ từ phòng Bảo Ngọc phát ra. Lắng tai nghe, là tiếng Lý ma ma, không biết vì cái gì đang mắng Tập

Nhân. Tập Nhân năm trước đã về nhà một chuyến, quay lại thì bị bệnh, lúc này vẫn còn nằm trên giường chưa khỏi.

Ta ghét nhất là có người tranh cãi ầm ĩ bên cạnh, Bảo Ngọc vừa muốn đi xem, lại bị Bảo Thoa cản: “Đệ đừng cùng bà vú mình nháo loạn làm gì, bà ta già rồi hồ đồ, đệ nhường một chút.”

Bảo Ngọc nói: “Đệ biết.” liền cất bước rời đi.

Ta cùng Bảo Thoa cũng theo sau, gặp Lý ma ma đang chống tay nắn Tập Nhân, muốn bao nhiêu khó nghe thì có bấy nhiêu. Tập Nhân vốn đang sinh bệnh, giờ phút này đang khóc nức nở.

Bảo Ngọc đến khuyên nhủ, ma ma kia càng nằng hắng.

Thật không biết bốn phận, ta trong lòng chán ghét, nhưng trên mặt vẫn không lộ thanh sắc gì, chỉ cùng Bảo Thoa khuyên can, bà ta lôi kéo chúng ta, kêu là uỷ khuất, lải nhải lắm bầm một hồi.

Vừa lúc đó Phụng tỷ đi tới, liền lôi Lý ma ma ra ngoài. Ta thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Bảo Thoa cười.

Lại đến khuyên giải an ủi Tập Nhân, nàng ngày thường ôn hoà, hôm nay thật sự là tai bay vạ gió, đụng phải Lý ma ma đang bức bối, có lẽ là thua bạc chỗ nào rồi.

Buổi tối lại tiếp tục nằm mộng, vẫn là mười loại bệnh như cũ. Bởi vì có kinh nghiệm, ta nằm mộng cũng khởi động Trường Sinh khí, nên không bị một mồi. Trong mộng, người bệnh biến hoá, không ai giống ai, già trẻ nam nữ đều có, đại phu cũng không giống nhau, ai cũng có sở trường, sở đoản, phương thuốc cũng có khác biệt, ta lập tức cố gắng ghi nhớ, đợi tỉnh lại sẽ nghiên cứu.

Có người đến báo, tiểu thư Sử gia đã đến, từ lúc ta vào Giả phủ, lão thái thái thỉnh thoảng cũng đón nàng lại chơi, cũng đã quen thuộc. Tình tình nàng hoạt bát trong sáng, lại hơi bướng bỉnh thẳng thắn, ta cũng thích ở cùng.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Bảo Ngọc và Bảo Thoa tiến vào, ta cười hỏi: “Hai người đi đâu vậy? Biết Sử muội muội hôm nay sẽ đến không?”

Bảo Ngọc cười: “Ta đến chỗ Bảo tỷ tỷ, đã nghe tin rồi, liền chạy đến tìm muội. Sử muội muội mỗi lần đến đây, đều tìm Lâm muội muội đầu tiên, sau đó ở rịt chỗ này. Muốn tìm nàng không bằng cứ ngồi đây chờ.”

Đang nói, Trương Vân đã ulla vào như một cơn gió: “Lâm tỷ tỷ, Bảo tỷ tỷ, “ái” ca ca, ta đến, sao mọi người không ở chỗ lão thái thái đón ta!”

Ta nghe nàng nói ngọng, “nhị ca ca” lại phát âm thành “ái ca ca”, nhìn không được bật cười. Mọi người truy hỏi, ta bèn nói nguyên do, nghe xong đều cười rộ, chỉ có Trương Vân bất mãn rượt đuổi ta khắp phòng.

*Trong tiếng Trung, “ái” đọc giống chữ “nhị” (hai)

Cười đến đau cả bụng, sức để chạy cũng không có, chỉ đành hét: “Muội muội tốt của ta, tha cho ta lần này đi!”

Bảo Thoa và Bảo Ngọc cũng ngăn một bên, khuyên nhủ: “Tạm tha cho nàng một lần vậy.”

Bốn người còn đang giằng co, nhà trên đã gọi đi ăn cơm, Trương Vân mới chịu bỏ qua một lần.

Buổi tối, Trương Vân vẫn theo lệ cũ ngủ tại chỗ của ta, dù có nàng, nhưng ta vẫn có giấc mộng “học vấn”, lại mười căn bệnh mới, một chết ta thôi...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ban đêm nằm mơ học mười loại bệnh đã thành lệ, ta biết muốn làm một đại phu giỏi, học từ thực tế dù bao nhiêu cũng không đủ. Bởi vậy, cho dù mạch tượng hay phương thuốc của một loại bệnh ta đã thuộc nằm lòng, vẫn muốn ở trong mộng nghiên cứu thật cẩn thận. Bởi vì mỗi lứa tuổi, mỗi thể chất, mỗi hoàn cảnh đều có thể gây nên những bệnh chứng khác nhau, dùng thuốc cũng phải khác biệt.

Lúc tỉnh lại, cảm giác người bị đè nặng, vừa mở mắt, hoá ra là Trương Vân đang ôm ta ngủ. Nàng từ nhỏ đã quen ngủ cùng nha hoàn, bởi vậy sinh ra thói quen ôm người ngủ chung, ngay cả ta lúc trước cũng vậy. Thời đại này không có gối ôm, quả thật bất tiện.

Bởi vì đã biết vận dụng Trường Sinh khí, cho nên cơ thể không thấy mệt mỏi. Hơn nữa, vận khí cả đêm còn khiến công lực tăng thêm một bậc. Nằm một lúc, ta lại nhắm mắt ngủ tiếp, mấy ngày nay giấc ngủ cũng được tận dụng để học tập, chưa được ngủ đúng nghĩa.

Trời sáng, Trương Vân vẫn đang say giấc, ta nửa tỉnh nửa mơ cảm giác được Bảo Ngọc vào phòng, thấy cánh tay Trương Vân rơi ra bên ngoài chăn, liền thở dài: “Ngủ mà cũng hiếu động như vậy.” vừa nói vừa nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng.

Ta xoay người hỏi hần: “Sao tới sớm vậy?”

Bảo Ngọc cười nói: “Còn sớm gì nữa, còn không mau ngồi dậy mà xem?”

Bên ngoài quả nhiên đã sáng từ lâu, liền nói với Bảo Ngọc: “Huynh ra ngoài trước đã, để bọn muội thay quần áo xong hãy vào.”

Bảo Ngọc nghe xong, liền xoay người ra ngoài.

Ta đánh thức Trương Vân, Tử Quyên, Tuyết Nhạn cùng mấy nha hoàn cũng vào hầu hạ bọn ta rửa mặt chải đầu, thay y phục. Bảo Ngọc chả hiểu sao lại trở vào.

Thấy chúng ta đang chải đầu, hần lại quần lấy Trương Vân đòi được nàng chải đầu cho. Trương Vân bị hần làm phiền, chỉ đành chiều theo. Ta cười thầm, cảm thấy đứa nhỏ Bảo Ngọc này, có mới nói cũ, nhìn thấy ai ưng ý là quần ngay lấy. Đối với Đại Ngọc vẫn duy trì tình cảm thân thiết lâu như vậy, đã là đặc biệt rồi.

Ta khoác thêm áo choàng, đi ra ngoài hít thở không khí trong lành. Bảo Ngọc vừa giúp Trương Vân soi gương, vừa nói với ta: “Lâm muội muội, mặc thêm áo đi, buổi sáng còn lạnh.”

Ta mỉm cười gật đầu, chân vẫn bước ra ngoài. Đi lại một chút, đang định quay về, chợt nghe thấy Tập Nhân đang nói chuyện với Bảo Thoa, trách Bảo Ngọc đối với bọn tỷ muội không có chừng mực lễ tiết. Lời này hợp với suy nghĩ của Bảo Thoa, hai người còn nói chuyện thêm vài câu. Ta xoay người tránh ra, phong nguyệt bảo giám trong tay áo chợt nóng lên. Lấy ra xem, thấy hiện một bài thơ thất ngôn (bảy từ) liền nhớ tới bài thơ Đại Ngọc trào phúng chê cười Bảo Ngọc. Phong nguyệt bảo giám quả thật là vật tốt, ta nhìn thì thấy chỉ thị và thị từ, người khác nhìn vào lại chỉ là mặt gương bình thường.

Tập Nhân khó chịu với thói quen của Bảo Ngọc, ta coi như không biết, cũng không rảnh mà để ý. Trương Vân là cô gái thẳng thắn, không hay nghĩ ngợi sâu xa, hoàn toàn không biết có người nghĩ này nghĩ kia về mình. Chẳng mấy khi nàng đến chơi, cứ dẫn đến đám tỷ muội giải buồn vẫn hơn.

Ngày thứ hai, lúc đến phòng Bảo Ngọc, quả nhiên thấy bài thơ ai vần của hần:

“Đốt hoa, tán xạ, trong khuê các mới hết lời khuyên can lời thôi;

Hủy sắc đẹp của Bảo Thoa, lấp khiêu thông minh của Đại Ngọc, dứt hết tình ý,

Trong khuê các mới không có kẻ xấu người đẹp chênh lệch nhau;

Thôi sự khuyên can, sẽ không lo nỗi thâm thương xích xích;

Hủy hết sắc đẹp, sẽ không còn mối luyến ái vẫn vương;

Lấp khiêu thông minh, mới không còn vẻ tài tình quuyến rũ.

Kia bọn Thoa, Ngọc, Hoa, Xạ đều là những kẻ chẳng lưới, đào bẫy để cám dỗ hãm hại người vậy.”

Vì thế cầm bút chép lại bài thơ thất ngôn kia:

“Bỗng dưng múa bút ấy kia ai

Tập tọng Nam Hoa học mấy lời

Chẳng biết tự mình không kiến thức

Lại đem lời xấu vội chê người!”

Xong bỏ bút lại, đi thỉnh an lão thái thái.

Đang nói chuyện sinh nhật Bảo Thoa, Trương Vân mang theo một ít đồ nữ hồng nàng làm ở Sứ gia, tính đem tặng làm lễ vật mừng sinh nhật Bảo Thoa. Lão thái thái cũng thích nàng ôn trọng chín chắn, bỏ ra hai mươi lượng bạc để Phụng tử làm lễ sinh nhật cho nàng.

Đến ngày hai mươi mốt, trong nhà tổ chức một buổi xem kịch, cũng không có khách lạ, chỉ có di Tiết, Bảo Thoa, Trương Vân.

Lão thái thái để Bảo Thoa chọn vở trước, Bảo Thoa dựa theo sở thích của lão thái thái, chọn một vở trong Tây Du Ký. Sau đó mới đến mọi người chọn. Các vở cứ lần lượt mà diễn. Đến khi tiệc rượu bắt đầu, lão thái thái lại bảo Bảo Thoa chọn kịch, nàng châm “Lỗ Trí Thâm say rượu làm nhện ở núi Ngũ Đài.”

Bảo Ngọc ghét nhất nghe những vở hát ảm ỉ, thấy nàng chọn vở này có vẻ không vui, liền oán trách mấy câu.

Bảo Thoa bèn chỉ cho hẳn chỗ hay của vở kịch, lại đọc bài văn “Kí sinh thảo”, nguyên là lời hát của vở diễn, hẳn mới cảm thấy hay, ta ở cạnh nghe cũng cảm thấy thú vị.

“Anh hùng lau nước mắt,

Từ sĩ tiếc chi nhà.

Lạy di đà, cắt tóc dưới toà sen Phật.

Hết duyên pháp, chớp mắt thành ly biệt,

Trần trụi trụi, đi về không vương vướng.

Tìm đâu tá, nón mưa áo khói một mình đi?

Mặc kệ ta, giày rom bát vỡ theo duyên đến!”

Tan diễn, Giả mẫu thích hai đứa bé đóng vai nữ và vai hề, liền sai người gọi vào, một đứa mới chín tuổi, một đứa mười một. Mọi người đều bảo đáng thương, Giả mẫu thờ dài, bảo người đem đồ ăn và hai quan tiền thưởng cho chúng.

Phượng tỷ đến bên cạnh người đứa bé đóng vai nữ, cười nói: “Đứa nhỏ này hoá trang rất giống một người, mọi người biết là ai không?”

Ta biết Phượng tỷ lại lòi ta ra trêu chọc, hải tử này quả thật cùng Đại Ngọc có vài phần tương tự. Người khác biết ý không nói, chỉ có Trương Văn thiếu tâm nhãn, không nghĩ ngợi nhiều thốt ra: “Là giống Lâm tỷ tỷ.”

Mọi người nghe xong cười rộ, ta cũng mỉm cười: “Thật không? Ta đến nhìn xem!”, rồi gọi đứa trẻ đến bên cạnh, nắm tay nó ngắm nghía. Đứa trẻ này xem ra số mệnh cũng vất vả, ta thăm thờ dài, cười nói với lão thái thái: “Lão thái thái, nếu thật sự giống như vậy, con cũng phải thưởng cho nàng một chút!”

Lão thái thái vui vẻ đáp: “Thưởng thế nào tùy ý con.”

Lão thái thái vừa dứt lời, Từ Quyên liền cầm một phong bao đưa lại, ta đưa cho nó. Đứa bé định đập đầu tạ, bị ta kéo lại: “Ta không lớn hơn người bao nhiêu, lễ này không nhận nổi, người đi ra khấu đầu với lão thái thái là được.”

Lão tổ tông thấy vậy càng hài lòng, tiệc rượu kết thúc vui vẻ.

Vốn dĩ nghĩ ta cùng Bảo Thoa ngày thường cũng thân thiết, muốn cùng nàng mừng sinh nhật riêng. Không ngờ hôm nay lại kết thúc muộn thế này, đành phải thôi, chỉ tặng cho nàng một túi hương ta mới làm gần đây. Ta bình thường chỉ hay đọc sách, ít khi làm mấy thứ này. Đồ nữ hồng làm rất mất thời gian, rèn luyện kiên nhẫn là chính, mấy món đồ này làm ta tốn không ít công sức. Bảo Thoa biết tính ta, hiểu rõ để có túi hương này đưa cho nàng là muôn vàn khó khăn, cho nên cũng rất hoan hỉ.

Tối đó, không biết Bảo Ngọc cùng Trương Văn lại cãi nhau cái gì, Trương Văn đòi về nhà, bị ta giữ lại, cấm giận trốn trong phòng ta. Một lúc sau, Bảo Ngọc đến, Trương Văn không thèm nhìn đến hẳn. Muốn nói chuyện với ta, ta lại thấy đã khuya, bèn ngăn: “Có chuyện gì để mai nói.”

Bảo Ngọc có chút mất hứng, ta cũng không để tâm. Hải tử cũng lớn rồi, không nên quá dung túng như trước đây.

Hôm sau, Tập Nhân đến tìm ta, đưa cho ta tờ giấy Bảo Ngọc viết gì đó, còn nói Bảo Ngọc ở trong phòng không nghe ai nói chuyện. Hoá ra là vài câu kệ, ta cầm lấy đưa cho Trương Văn, lúc đó Bảo Thoa cũng đến, chúng ta cùng nhau xem

“Người chúng, ta chúng, lòng chúng, ý chúng.

Đã không có chúng, mới gọi là chúng,

Không có gì chúng, mới là chỗ đứng.”

Bên dưới còn có một khúc “Kí sinh thảo”:

Không phải ta không phải người,

Theo ai nhưng chẳng biết ai?

Tha hồ đi lại không vương vướng,

Vui vẻ hão huyền thôi cũng mặc.

Thân sơ ai có kẻ làm chi!

Trước đây lận đận bởi duyên gì?

Bây giờ nghĩ lại thật vô vị!”

Bảo Thoa vừa thấy, nói ngay: “Hồng rồi, hấn lại nghĩ ra cái gì rồi. Đầu tại ta hôm qua đọc Kí sinh thảo cho hấn mà gây hoạ. Sáng mai gia hoà này ăn nói khùng điên, lại thành ta đầu sỏ mất thôi.” Nói xong cho người đốt tờ giấy này đi.

Ta không can, còn nhớ Đại Ngọc cũng vì chuyện này mà châm chọc Bảo Ngọc mấy câu, liền dất tay các nàng nói: “Đi theo muội, muội có biện pháp.”

Nói rồi cùng đến phòng của Bảo Ngọc, lấy vài câu hỏi hấn: “Bảo Ngọc, muội hỏi huynh, quý nhất là ‘bảo’, bèn nhất là ‘ngọc’, huynh có gì quý, có gì bên?”

Hấn chẳng qua giận dữ chúng ta không có để ý đến hấn, nay thấy chúng ta đều đến nói chuyện, trong lòng cũng hoan hỉ. Bị ta nói mấy câu càng không thốt lên lời, liền hồ đồ nói mấy câu đó là hấn đùa giỡn mà thôi. Nói xong, bốn người lại hoà hảo thân mật như cũ.

Chợt có người đến báo, nói nương nương làm một câu đố đèn, lão gia cho gọi chúng ta đến đoán. Còn nói mỗi người làm một câu đố đưa vào trong cung. Chúng ta nghe xong, đều đi đến phòng lão thái thái. Câu đố viết ở một cái đèn lụa trắng, tiểu thái giám còn nói: “Các vị tiểu thư đoán xong không cần nói ra, chỉ viết trên giấy, đồng loạt đưa vào cung, nương nương muốn tự xem.”

Bọn ta nhìn kĩ, là bốn câu thơ bảy chữ, không có cái gì mới lạ. Đoán xong, viết lên giấy, mấy kiểu đố đèn này ta không thạo, may có phong nguyệt bảo giám, việc đạo văn cũng suôn sẻ.

Mọi người đều viết ra giấy, gấp lại để lên khay cho thái giám mang vào cung.

Buổi chiều, đã thấy thái giám quay lại truyền khẩu dụ, nói trừ Nghênh Xuân và Giả Hoàn, mọi người đều đoán đúng. Lại đem đáp án Nguyên phi đoán câu đố của mọi người, có đúng có sai. Còn nói Giả Hoàn làm câu đố không có nghĩa, cho nên không đoán. Giả Hoàn hậm hực, bắt quả ta vốn không ưa mẹ con Triệu Di nương, cho nên cũng không buồn quan tâm.

Lão thái thái thấy Nguyên Xuân có hứng, liền sai người làm một cái đèn lớn, viết hết những câu đố của mọi người lên đó để cùng đoán.

Giả Chính tan triều, thấy lão thái thái vui vẻ, cũng liền tới góp vui. Bọn tỷ muội cùng Bảo Ngọc thấy Giả Chính, bèn cẩn thận lễ nghi. Rượu uống được ba tuần, Giả mẫu liền giục hấn về nghỉ.

Giả Chính muốn dỗ mẫu thân vui vẻ, cũng đi qua đoán mấy câu đố ghi trên đèn. Giả Chính đoán hết một lượt, rồi trầm mặc không nói. Ta biết, hấn cảm thấy chúng ta ra câu đố không bình thường, cho nên trong lòng buồn bực không vui. Lão thái thái lại khuyên hấn đi nghỉ, hấn liền đi. Kì thật, Giả Chính là người linh mẫn, đã dự cảm được một hồi phong ba sắp đến. Chỉ là hấn cứ mặc kệ như vậy, nếu hấn quan tâm một chút, Giả phủ cũng không đến mức mục nát nhanh như vậy.

Mấy ngày sau, Nguyên Xuân hạ chỉ, cho tỷ muội cùng Bảo Ngọc đến ở trong Đại Hoa viên. Chúng ta có thể tự chọn vườn, đương nhiên ta phải ở Tiêu Tương quán, khung cảnh cũng rất hợp, thanh u yên tĩnh, đằng sau có một vườn trúc, ta muốn luyện kiếm cũng tiện.

Ngày qua ngày, mỗi đêm đều chăm chỉ học tập trong mộng, các dạng bệnh lí cũng tăng lên. Từng căn bệnh ngày càng phức tạp, bệnh chứng ngày một nhiều, đôi lúc bị loạn. Ta chỉ có thể đọc càng nhiều sách càng tốt.

Một ngày, phong nguyệt bảo giám chỉ thị ta ra vườn táng hoa, ta đọc dòng chữ trên mặt gương mà đen mặt. Nhưng đây là việc làm tiêu biểu của Lâm Đại Ngọc, không đi không được. Cầm túi the, vai vác cuốc, cầm chổi đi lại quét được không ít hoa rơi trên nền đất, đến bên dòng suối nhỏ, thấy Bảo Ngọc tay cầm sách, tay thả hoa vào trong nước. Ta biết, hấn là đọc “Tây sương kí”, nhưng cũng không phá, càng không hứng thú. Một người hiện đại kiến thức rộng rãi, sao có thể để ý một quyển sách bị coi là sách bất chính cổ đại.

Bảo Ngọc thấy ta táng hoa cũng rất cao hứng, liền cùng ta thu thập hoa chôn xuống đất.

Ta diễn xong một màn này, thuận lợi đi về.

Lúc ta ở hiện đại, cảnh táng hoa này cũng thấy rất lãng mạn duy mỹ.

Chỉ là hiện tại, y thuật chưa học xong, võ công cũng dang dở, tương lai còn phải tính toán nhiều. Hơn nữa, cũng không lấy đầu ra làm tâm tư như Đại Ngọc, cho nên hoa rơi hoa rụng gì cũng không nhìn ra thương cảm hay tội phạm gì hết. Được chỉ thị làm việc này, khiến ta cảm thấy giống hài kịch nhiều hơn.

Đang cười một mình, liền thấy Hương Lăng đến tìm, nói Phụng ty đến, Từ Quyên cũng đang tìm, liền vội trở về.

*Những tình tiết trong truyện nguyên bản thuộc chương 18 – 23 trong Hồng Lâu Mộng, mọi người nên đọc để hiểu thêm, nhất là chương 22, viết về những câu đố đèn, sẽ hiểu vì sao Giả Chính không vui. Mình có link ở [đây](#). Mấy bản dịch thơ mình chỉ dùng lại thôi. Đạo này truyện bắt đầu nói về cuộc sống của Đại Ngọc ở Giả phủ, thơ cũng nhiều lên, lại phải ngồi đọc nguyên bản để tìm mấy bài thơ dịch cho đúng, thật mệt chết người ta mà.

Chương 17

Bảo Ngọc đi dự sinh nhật bà Vương Từ Đăng về, ở phòng Vương phu nhân bị Giả Hoàn giờ trò xấu, cố ý hắt dầu đốt vào mặt hấn. Giả Hoàn tưởng có thể làm Bảo Ngọc bị loà, may mà Bảo Ngọc tránh được. Ta vốn đã quên sẽ có việc này, hôm đó vào phòng thấy mặt hấn xoa đầy thuốc mỡ, mới nhớ ra.

Liên đó cũng nhớ tới sau đó, di Triệu sẽ bày mưu cùng Mã đạo bà hãm hại Bảo Ngọc và Phụng tử. Dù sao thì lão hoà thượng kia cũng sẽ đến cứu giúp, không đến lượt ta lo lắng.

Chỉ là di Triệu cùng Mã đạo bà kia, nhon nhon làm điều tà ác khiến ta khó chịu. Ta thật vô cùng ghét di Triệu này, bà ta cũng không phải nhân vật chính của Hồng Lâu Mộng, vậy chắc ta nhúng tay sửa một hai tình tiết cũng không sao, đúng không?

Di Triệu giờ phút này không chỉ âm mưu hãm hại hai mạng người, tương lai còn khiến Thám Xuân chịu không ít uỷ khuất. Hơn nữa, Giả Hoàn do mụ dạy dỗ cũng xấu xa không kém.

Trở về cẩn thận suy tính, phải làm sao vô thanh vô tức loại được bà ta? Ta nhớ rõ, lúc di Triệu cùng Mã đạo bà bàn việc mờ ám xong, thì có nha hoàn bên người của Vương phu nhân đến tìm.

Nếu để Bảo Ngọc và Phụng tử biết trước việc này, hai người bọn họ nói ra, sợ là không ai tin, vì dù sao họ cũng là người bị hại.

Vậy thì để Vương phu nhân hoặc lão thái thái phát hiện ra là được.

Cho nên, hôm Mã đạo bà đến tìm, ta bèn bám chặt lấy lão thái thái.

Đạo đạo bà kia đi rồi, ta mới nói: “Lão tổ tông, con muốn nhờ đạo bà đó cúng cho phụ thân mẫu thân một lần.”

Lão tổ tông gật đầu: “Được, chuyện cúng bái là nên làm. Uyên Ương, người đi mời đạo bà kia lại đây, có lẽ bà ấy còn ở viện nào đấy nói chuyện chẳng?”

Ta lại cười, nói: “Cũng không cần gọi bà ấy làm gì, con có vài lượng bạc ở đây, nhờ Uyên Ương đưa cho bà ấy là được.”

“Vậy cũng được, Uyên Ương, đi làm đi.”

Uyên Ương gật đầu, rồi nhận bạc trong tay ta.

Vương phu nhân lúc đó cũng có việc cần tìm Triệu di nương, bèn bảo nha hoàn bên người đi theo Uyên Ương tìm di Triệu.

Việc này, ta không muốn liên quan gì đến mình, cho nên không thể thiết kế quá tinh vi, Uyên Ương có nghe được lời bọn họ nói hay không thì còn chờ ý trời thôi. Dù sao nếu lần này không được, ta lại làm lần nữa, kiểu gì cũng có cơ hội trừng trị di Triệu một lần.

Ôm lão thái thái một lát, đã thấy Uyên Ương và nha hoàn của Vương phu nhân dẫn Triệu di nương lại đây. Thất bại sao? Ta thăm đoán, không sao, thời gian còn dài.

Ta nói một, lão thái thái vội cho người đưa về phòng. Về phòng cũng chỉ ngồi đọc sách thuốc, chuyện vừa rồi rất nhanh ném qua một bên.

Nhưng đến tối, lão thái thái truyền lời nói chúng ta tự mình ăn cơm, cũng không ai biết xảy ra chuyện gì, đám hậu bối đều thắc mắc. Ta hoài nghi, có phải Uyên Ương đã nghe được hay không? Dù sao việc lớn như thế, rất nhanh sẽ lan khắp phủ, ta sẽ sớm biết thôi.

Ngày hôm sau, sáng sớm Triệu di nương còn giả bộ đến thăm Bảo Ngọc, mụ vừa đi khỏi, Bảo Ngọc liền lên con mê sáng. Nhưng ta không ngờ là sự tình lại đột ngột chuyển biến, phòng ở Triệu di nương bị lục soát, hai hình nộm êm bùa Phụng tử và Bảo Ngọc đều phát hiện, không chờ lão hoà thượng kia xuất hiện, bệnh điên của Bảo Ngọc tự động chấm dứt.

Giả phũ nào loạn một trận, Lý Hoàn giữ chặt bọn tử muội chúng ta ở trong Đại Hoa Viên, không hề cho lộ mặt ra.

Bảo Ngọc cũng được đưa về bên người lão tổ tông.

Chuyện xảy ra đã hơn một tháng, người hầu của di Triệu đều bị bán ra ngoài, còn di Triệu không biết chịu hình phạt gì, không hề xuất hiện trước mặt chúng ta nữa, khắp nơi đều là người của lão thái thái hoặc Phụng tử.

Giả Hoàn bây giờ hoàn toàn do Vương phu nhân trông coi.

Sau nghe Từ Quyên dò hỏi mới biết, Uyên Ương và một nha hoàn nữa thấy đi Triệu lên lút ở cửa, cảm thấy khả nghi, mới lên lại gần, không ngờ lại nghe thấy bọn họ thương lượng chuyện xấu, nhưng lúc ấy không dám lộ ra, chỉ chờ họ thương lượng xong mới đánh động. Cũng may, hai người đều có bản lĩnh, trên mặt không hề lộ ra bất thường.

Bởi vì sự việc có liên quan đến Bảo Ngọc và Phụng tử, cho nên tối qua hai người mới bàn bạc rồi cùng quỳ trước mặt lão thái thái và Vương phu nhân bẩm báo chuyện này.

Lúc ấy, lão thái thái giận đến phát run, định lập tức cho người đi bắt đi Triệu, nhưng Vương phu nhân can lại, nói chờ Giả Chính trở về thương lượng một chút. Không có chứng cứ cũng không tiện bắt người.

Giả Chính hạ triều, đến thỉnh an lão thái thái cũng biết chuyện này. Đi Triệu dù sao cũng là mẹ của Thám Xuân và Giả Hoàn, cũng không muốn khiến mẹ không còn mặt mũi, liền quyết định đợi đi Triệu ra ngoài, lặng lẽ cho người vào lục soát xem sao. Không ngờ tới, bên này vừa tiến vào lục soát, bên kia Mã đạo bà đã làm phép, khiến Bảo Ngọc và Phụng tử phát bệnh.

Vốn Giả Chính và Vương phu nhân không tin việc này lắm, hiện tại sự thật sờ sờ trước mắt, còn có cái gì nghi vấn nữa. Lập tức cho người tới bắt Mã đạo bà, không có mẹ làm phép, đám Bảo Ngọc tự nhiên khỏi bệnh.

Mã đạo bà bị giải đi quan phủ, trị theo vương pháp.

Giả Chính luôn có chút thiên vị đi Triệu, lúc này chứng cứ rành rành, hẳn cũng không thể nói gì hơn. Tuy rằng hẳn không thích Bảo Ngọc, nhưng dù sao vẫn là con ruột. Huống hồ, lão thái thái và Vương phu nhân khóc nháo âm ỉ, đành phải phạt đi Triệu không được xuất môn, việc giáo dục Giả Hoàn không được nhúng tay vào.

Sau khi xảy ra chuyện này, Thám Xuân vô cùng suy sụp. Ta cũng có chút áy náy, lúc làm chuyện này chưa nghĩ đến cảm nhận của nàng. Vì thế thường xuất hiện an ủi khuyên nhủ, nàng cũng là người lạc quan, dần dần không để ở trong lòng. Bởi vì Triệu đi nương không thể dạy con, cho nên Vương phu nhân có thể danh chính ngôn thuận nhận Thám Xuân về bên mình. Nàng vẫn yêu thích Thám Xuân, nhưng ngại đi Triệu, cho nên trước giờ ngoài mặt chỉ lạnh tanh. Thám Xuân cũng sớm muốn gần gũi Vương phu nhân, chỉ là sợ mang tiếng ghét bỏ mẹ đẻ, đối với nàng hiện tại có thể nói là trong họa có phúc.

Đi Triệu trong Hồng Lâu Mộng, là một kẻ hồ đồ nhưng lại ngoan tâm. Đối với Thám Xuân là nữ nhi do chính mình đẻ ra, yêu thương còn không bằng một nửa Vương phu nhân, cho nên kết cục như vậy, ta thấy cũng ổn thỏa.

Qua việc này, Uyên Ương và nha hoàn kia đương nhiên càng được tín nhiệm. Kế hoạch lần này của ta hoàn toàn là nhờ may mắn mà thành không, việc có thể vừa vặn nghe thấy kế hoạch của bọn họ hay không ta không thể quyết định được. Ta như vậy, không tính là nghịch thiên ý đi?

Một hôm, có người hầu đến báo Giả Chính cho gọi, Bảo Ngọc run rẩy rồi đi. Sau đó đến tối cũng không có tin tức gì về, ta bèn khoác áo đi đến Di Hồng viện. Thấy cửa đóng, liền gọi, nghe thấy Tinh Văn buồn bực trả lời: “Ngủ cả rồi, mai lại đến đi.”

Ta ngần ra, buồn cười, đã đến một màn này rồi sao? Tinh Văn không kiên nhẫn, Đại Ngọc nhìn thấy Bảo Thoa từ Di Hồng viện bước ra, liền suy nghĩ lung tung, tổn không ít nước mắt đâu.

Nhưng ông trời không buông tha ta, hôm sau phong nguyệt bảo giám chỉ thị ta phải đi táng hoa, chưa hết, còn phải ngâm một đoạn “Táng hoa từ”, may mà không có nói phải lưu lại nước mắt khóc than gì cả. Nguyên văn là Đại Ngọc vì Tinh Văn mà đau lòng, nhưng ta là gì có, hiện tại lấy đâu ra nước mắt? Phiền phức...

Bất quá, nhiệm vụ thì vẫn phải làm, mấy tỷ muội thì tụ một chỗ chơi đùa, ta lại phải tránh đi, trốn một chỗ làm trò lãng mạn này, thậm chí mau mau làm cho xong, đi tìm mọi người vui về mới tốt.

Nhưng đoạn thơ này thật sự rất hay, đến lúc đọc, bất tri bất giác lại nhập tâm, giống như diễn viên hoá thân vào nhân vật của mình vậy.

“Hoa bay hoa rụng ngập trời

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa

Đài xuân tơ rù la đà,

Rèm thêu bông khê đập qua bên ngoài.

Kia trong khuê các có người,

Tiểu xuân lòng những ngâm ngùi vẫn vơ.

Vác vai rào bước bước ra,

Lòng nào nở dãi lên hoa thế này?

Vô du tư liễu đẹp thay,

Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.

Sang năm đào lý trở hoa,

Sang năm buồn gấm biết là còn ai?

Tháng ba tổ đã xây rồi,

Trên xà hỏi én quen người hay không?

Sang năm hoa lại đâm bông,

Biết đâu người vắng lầu hồng, còn tro?

Ba trăm sáu chục thoi đưa,

Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.

Tốt tươi xuân được mấy ngày,

Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sâu.

Nở rồi lại rụng đi đâu,

Người chôn hoa những rầu rầu đòi con.

Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,

Dây trên cành trĩu hắt còn máu roi.

Chiều hôm quyên lặng tiếng rồi,

Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.

Ngã người trước ngọn đèn xanh,

Ngoài song mưa tạt, bên mình chấn đôn.

Mình sao vợ vẫn từng con?

Thương xuân chi nữa, lại hờn xuân chi?

Thương khi đến, hờn khi đi,

Đến lừ lừ đến, đi lữ lữ đi.

Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,

Chẳng hồn hoa đấy, cũng là hồn chim.

Hồn kia lảng vảng khôn tìm,

Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng.

Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,

Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!

Nào đâu là chỗ chân trời,

Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?

Sấn túi gấm ta đành nhặt lấy,

Chọn nơi cao che đậy hương tàn.

Thân kia trong sạch muôn vàn,

Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.

Giờ hoa rụng có ta chôn cất,

Chôn thân ta chưa biết bao giờ.

Chôn hoa người bảo ngăn ngo,

Sau này ta chết ai là người chôn?

Ngắm khi xuân muộn hoa tàn,

Cũng là khi khách hồng nhan về già.

Hồng nhan thắm thoát xuân qua,

Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!”

(bản dịch của nhóm dịch Vũ Bội Hoàng)

Đọc xong cũng tự cảm thán một phen, trong lòng lại thấy may mắn vì không chạm mặt người nào, xoay người tính rời đi, lại nghe thấy tiếng Bảo Ngọc từ sau sườn núi giả: “Lâm muội muội, sao tự nhiên muội lại đọc ra câu thơ bi thương như thế? Có chuyện gì sao?” Nói xong, người cũng xuất hiện. “Thơ rất hay, nhưng quá mức bi thương.”

Ta cười lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là thấy hoa rụng mà cảm thán thôi. Huynh sao lại ở chỗ này?”

Hắn rút cuộc vẫn là hải tử, lại biết bản tính ta không phải loại hay ai oán, lập tức không nghi ngờ gì tin ngay.

“Sáng hôm nay không thấy muội, dám chị em đều ở trong vườn chơi đấy, chúng ta cũng đi đi.”

Gật đầu, liền cùng hắn bước đi.

Mấy hôm sau, Nguyên Xuân ở trong cung ban cho nữ quyến ở nhà một ít đồ, lần này, Bảo Ngọc và Bảo Thoa được giống nhau, ta và đám tỷ muội so với bọn hắn kém một phần.

Mấy thứ này ta vốn không để trong lòng, nhưng Bảo Ngọc thấy phần của ta và hắn bất đồng, lại sinh chuyện, đem mấy đồ được ban đến bảo ta chọn mấy thứ. Nguyên bản Đại Ngọc vì thế càng thêm giận, ta lúc này lại chỉ thấy hắn trẻ con, ai để mấy thứ này vào mắt chứ? Ta liền biết điều chọn một cây trầm phượng, còn lại đều sai người đưa lại cho hắn, nói ta cảm ơn. Nếu ta không cần, không biết Bảo Ngọc còn muốn ăm ỉ bao lâu.

Hắn thấy ta lấy một món, liền tin rằng ta chưa từng đa tâm, cũng bỏ qua việc này.

Từ chỗ lão thái thái trở về, liền gặp một màn Bảo Ngọc say mê nhìn cổ tay Bảo Thoa.

Bảo Thoa trời sinh da thịt nõn nà, lại sống trong nhung lụa, cổ tay rất đẹp, Bảo Ngọc nhìn đến ngây ngốc, quên không cầm chuỗi hạt nàng đưa

Đại Ngọc cũng vì thế mà có có châm chọc một chút.

Ta thì lại ngại phiền toái, bọn họ giờ mà thấy ta, lại xấu hổ, đành phải lui xuống, trở lại tiền viện đứng tạm một lát.

Dạo này cuộc sống chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Phiền toái!

*Nội dung chương này dựa vào nguyên bản Hồng Lâu Mộng từ chương 25 đến chương 28. Bạn nếu cảm thấy tình tiết quá nhanh hoặc khó hiểu có thể đọc các chương trên trong nguyên tác để nắm được mạch truyện.

*Mã đạo bà là một thầy cúng, xúi giục di Triệu dùng hình nộm để trừ ểm Bảo Ngọc và Vương Hy Phượng phát điên (chương 25)

*Bài thơ ”Táng hoa tử” rất hay, mỗi tội ngồi gõ thơ rất mệt.~~~~~(@”@)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Đội được một chốc, Phụng tử không biết từ đâu lại đây, lôi kéo tay ta vào trong nhà, nói là có việc muốn bàn. Đi vào thì thấy Bảo Ngọc đang cầm chuỗi hạt ngắm nghía, mà Bảo Thoa cũng khôi phục bộ dáng thường ngày. Phụng tử kéo ta ngồi xuống bên cạnh, liền nói chuyện mừng một này sẽ làm lễ chay ở quán Thanh Hư, mời đám Bảo Thoa, Bảo Ngọc và ta đi xem hát.

Lão thái thái rất hứng thú, lập tức quyết định đưa tất cả chúng ta cùng đi. Ta kì thật không có hứng thú, mặc dù mấy năm nay đều ở lý trong phủ trong ra ngoài, nhưng một đạo quan thì có gì hay mà xem, còn phải nghe mấy lão đạo sĩ nói đồng dài. Xem hí khúc ta cũng không hiểu, chẳng bằng ở nhà đọc sách cho xong, không thì đánh đàn, luyện võ vẫn vui hơn.

Bất quá, thấy lão thái thái cao hứng như vậy, ta tự nhiên sẽ không cưỡng lại, chỉ dụi đầu vào lòng bà gật đầu. Bởi vì Vương phu nhân phải tiếp người trong cung do Nguyên Xuân phái ra, cho nên ở nhà, còn lại nữ quyến trong nhà đều tham gia, khiến cho đoàn xe của Giả phủ náo nhiệt vô cùng. Ta và Bảo Thoa ngồi chung một cái xe ngựa, qua rèm cửa có thể thấy được một chút cảnh sắc bên đường, quả thật người đứng xem đông nghịt, so với ngày thường càng thêm phồn hoa, ồn ã.

Đến quán Thanh Hư, liền có một vị Trương lão đạo sĩ, ngày trước là “thế thân” của Vinh quốc công, tiến lại thỉnh an, nói một đồng cát tường này nọ, còn khen Bảo Ngọc giống hệt Đức quốc công ngày trước. Ta chỉ cười thầm, năm đó nếu Vinh quốc công cũng có tính tình giống Bảo Ngọc, đừng nói là công danh lợi lộc gì, ngay cả gia nghiệp chưa chắc đã giữ nổi.

*Thế thân: ngày trước nhà quyền quý muốn tu đạo nhưng vướng thân phận, có thể tìm người tu thay, gọi là thế thân.

Lão đạo sĩ mượn miếng ngọc thiềm của Bảo Ngọc ra ngoài cho đám đạo sĩ xem, lát sau quay lại mang theo một khay đầy đồ hạ lễ đưa cho Bảo Ngọc. Trong đó có một con ki lân vàng, con ki lân này nếu đặt cạnh con ki lân của Sư Trương Văn thì xứng là một đôi. Bảo Ngọc nhìn quen mắt, nhất thời không nhớ ra được, đang hoang mang. Ta tuy biết nhưng không mở miệng, ngược lại là Bảo Thoa nhớ ra, nói: “Cái này Sư muội muội cũng có một con, chỉ là nhỏ hơn thế này một chút.”

Ta gật gật đầu, lão thái thái cũng nói: “Quả thật Trương Văn cũng có một con.”

Bảo Ngọc nghe vậy liền lặng lẽ cất vào ngực áo, có lẽ muốn tìm thời gian đem khoe với Trương Văn đi. Tuổi cũng lớn rồi, mà chỉ biết để tâm mấy việc trẻ con. Không trách Giả Chính không hài lòng. Ta thật không cần hắn phải có tư tưởng ham cầu danh lợi, nhưng nam tử phải biết tự lập mới được. Không biết lo cho ngày sau, chỉ lo phóng túng hưởng thụ, cả ngày vui đùa bên người đám tỷ muội, thật khiến ta thất vọng. Ngay cả người hồ nháo như Tiết Bàn còn có công việc buôn bán, Bảo Ngọc thì cái gì cũng không biết, chỉ phong hoa tuyết nguyệt là giới.

Nếu nói là vì giáo dục, thì ai chả chịu giáo dục như thế. Giả Liên cũng vậy, thậm chí ngay cả nữ tử như Phụng tử hay Thâm Xuân, các nàng là khuê nữ, còn được giữ gìn hơn nhiều, cũng không giống hắn, yếu đuối như vậy.

Đang nghĩ, Trương đạo sĩ bắt đầu mai mối cho Bảo Ngọc. Bảo Ngọc rất tức giận, lại lên nhìn thái độ của ta. Ô hay! Nhìn ta làm gì? Ta bình thường đều rõ ràng, giữ gìn, không làm gì khiến hắn hiểu lầm nọ kia, đối xử với hắn như huynh muội bình thường, so với đám Thâm Xuân là như nhau, không nhiều một phần, cũng không ít một phần. Hắn nhìn ta, trong mắt hắn không phải lo sợ ta sẽ sinh khí, mà như là... chờ đợi? Chờ đợi cái gì? Chờ đợi ta sẽ để tâm hôn sự của hắn sao? Đương nhiên không thể, ta biết hắn ở thế giới này chỉ là lịch kiếp của một vị tiên, kết cục của hắn, của Đại Ngọc ta đều đã thấy. Thậm chí, là kết cục của cả Giả phủ...

Ở Giả gia nhiều năm, cùng bọn họ sinh hoạt, bọn họ quan tâm chăm sóc ta rất nhiều, ta cũng luôn tận lực mà đền đáp. Nhưng ta vẫn hiểu được, ta không thể quấy nhiễu vận mệnh của bọn họ, ta chỉ là người ngoài, một ngày nào đó sẽ rời đi, bởi vậy luôn giữ khoảng cách. Đối xử với ai cũng như nhau, sau này đỡ nhiều phiền phức.

Dù có mang tiếng là lạnh lùng đi nữa, ta cũng sẽ không để mình sa lầy. Nếu đã biết kết cục, ai lại tự nguyện để mình trầm luân. Ngoại trừ lão thái thái là người ta không nở nhất, cùng với vài tỷ muội, những người khác, đều là kẻ qua đường thôi.

Lạnh lùng cũng được, ích kỉ cũng chẳng sao, ta nếu đã là người như thế, thì cứ thế mà sống nốt kiếp này. Ta biết, mình không thể thay đổi vận mệnh của Giả phủ, hơn nữa ngay từ đầu đã có giao hẹn với lão hoà thượng, chuyện này đã là chuyện ta không quản nổi từ lâu rồi.

Mà cái lão đạo sĩ kia thật không thức thời. Có nhiều cô nương ở đây như vậy, lại động đến việc hôn nhân của Bảo Ngọc, lão thái thái đương nhiên sẽ từ chối. Nếu kén đảo nói riêng với lão thái thái, bà có thể cho người đi hỏi thăm cô nương kia tốt xấu ra làm sao, việc còn có cơ hội thành công. Ngay tại chỗ này công khai nói như vậy, lão thái thái sao đồng ý được, dù sao cũng không phải thú thiếp mà ai tiến cử cũng nhận.

Nếu nghiêm túc mà nói, nguyên nhân khiến Giả phủ sụp đổ chính là bắt đầu từ việc đầu tư chính trị thất bại. [mà Nguyên Xuân thông qua bán đứng Tần Khả Khanh đạt được quang vinh, giờ làm Hiền Đức phi, Giả gia trong một thời gian ngắn phong quang vô hạn. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, nghĩa trung thân vương lão thiên tuổi âm thầm người ủng hộ vẫn tồn tại, hơn nữa nháo đứng lên Hoàng thượng cũng muốn nhường bọn họ ba phần. Trận này giắc trực kết quả, là Hoàng thượng thoái nhượng, này tạo nên Nguyên Xuân từ hoà Giả phủ suy tan]*

*[...] đoạn này hơi khó hiểu một chút, mình không biết vì sao tác giả lại nói Nguyên Xuân bán đứng Tần Khả Khanh, trong nguyên tác không tìm thấy đoạn nào nói về việc này, càng không luận ra nổi ông “nghĩa trung thân vương lão thiên tuổi” là vì thân vương nào, cho nên, nguyên đoạn này, mọi người cứ hiểu là tác giả phân tích nguyên nhân Giả gia lụn bại, kết luận cuối cùng chỉ là do “đầu tư chính trị thất bại”. Dù sao cũng chả quan trọng lắm...^^

Kể cả ta có không muốn như thế, thì có tác dụng gì đâu?

Hơn nữa, đám người Già già dung túng hạ nhân, cậy quyền cậy thế ức hiếp không ít người, trong Hồng Lô Mộng đều nói rõ ràng, ta vẫn còn nhớ, không phải là chỉ năm ba mạng người.

Trong phủ cũng có bao nhiêu nữ tử chết không minh bạch, như hai chị em họ Vu (cô chị là thiếp của Già Liễu, bị Phụng Thư dùng kế ép tự tử), Tình Văn, Kim Xuyên, còn bao nhiêu nha hoàn đầy tớ nữa...

Đồng tình? Ta rốt cuộc nên đồng tình với ai?

Chính mình gây họa thì chính mình gánh vác đi thôi.

Ta chỉ là một nữ nhân nho nhỏ, hiện tại giống như một người làm công mà thôi, cái mà ta có thể thay đổi, may ra chỉ có mệnh của ta.

Quay lại lúc này, Bảo Ngọc nghe thấy Trương đạo sĩ nói việc cầu thân, trong lòng không thoải mái, không muốn đi xem kịch nữa. Ta cũng từ chối tham gia, chỉ nói do thời tiết nóng bức. Lão thái thái thấy cả hai chúng ta đều không đi, cũng mất hứng.

Nhưng Bảo Ngọc chính là một người không biết an phận, luôn luôn gây ra chuyện.

Một lần đòi ăn son trên miệng của Kim Xuyên, không may bị Vương phu nhân bắt được, liền đuổi Kim Xuyên về nhà, đây là một chuyện.

Một hôm khác trời mưa to, hần bị mắc mưa, Tập Nhân ra mở cửa chậm một chút, liền bị hần đá cho một cước, suýt thì gãy xương sườn, còn thổ ra huyết, đây là chuyện thứ hai.

Hùa với Tình Văn hồ nháo, xé quạt mua cười, chính là chuyện thứ ba.

Ta mặc kệ, chỉ cảm thấy Bảo Ngọc càng lớn càng hư hỏng, trong lòng có chút giận. Dù sao, cũng không thể giống như trước đây suốt ngày ở cùng nhau, chỉ tránh ở quán Tiêu Tương đọc sách.

Nhớ tới Kim Xuyên vì chuyện này mà tự tử, nhưng đây là việc của Vương phu nhân, ta không tiện tham gia. Chỉ dẫn dò Từ Quyên: “Chị và Kim Xuyên từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, sau khi được phân về các viện mới phải chia cách. Nay xảy ra chuyện này, Kim Xuyên đương nhiên phải chịu phạt, nhưng theo ta hơn phân nửa là lỗi của Bảo Ngọc. Chị ngầm đi khuyên nhủ Kim Xuyên, bảo nó không được nghĩ quẩn, đợi mọi hết giận, ta nhất định sẽ khuyên mọi gọi nó về, bảo nó nghĩ thoáng một chút.”

Từ Quyên vàng dạ rồi đi.

Khi trở về, trên mặt nàng cho vết nước mắt, kể lại: “Lúc nô tỳ đến chỗ Kim Xuyên, Ngọc Xuyên đã ở cạnh khuyên nhủ rồi, nô tỳ nói hết những gì cô nương dặn, Kim Xuyên, Ngọc Xuyên đều nói cảm ơn cô nương. Chỉ là Kim Xuyên là đứa ngang bướng, nô tỳ nói một hồi mà nó không nghe được câu nào, lại khiến nô tỳ ngồi khóc cùng nó một lúc. Cha mẹ nó cũng là người không hiểu biết, con gái về không biết an ủi, ngược lại nói toàn những câu khó nghe.”

Ta nghe xong chỉ yên lặng, có lẽ kết cục là không đổi được rồi.

Trương Vân lại đến Già phủ chơi, khiến ta có vài phần cao hứng. Ban ngày, nàng đi loanh quanh trong viện chơi với bọn chị em, tối về lại tìm đến chỗ ta ngủ lại. Bà vú đi theo Trương Vân oán giận nói với ta, cô nương này quá mức ương bướng, nhờ ta quản giáo nàng một chút, khiến ta cười thầm trong lòng. Ta thích nàng là ở tính cách này, chẳng lẽ lại muốn ta biến nàng thành một Nghênh Xuân thứ hai hay sao?

Buổi chiều, có bà tử truyền tin tức, nói Kim Xuyên đã nhảy xuống giếng tự tử, ta và Từ Quyên bốn mắt nhìn nhau, vẫn không thể can được nàng a! Cảm thấy trong lòng âm ảm, liền sai Từ Quyên đóng cửa viện không tiếp khách, chỉ nói thân thể ta không thoải mái, cần nghỉ ngơi.

Hôm nay, đương nhiên Già Chính sẽ vì sự tình của Kim Xuyên và Kỳ Quan mà đánh Bảo Ngọc, ta không để ý, thứ nhất vì biết hần sẽ không việc gì, thứ hai cũng thầm thấy hần bị như thế là xứng đáng, phải chịu giáo huấn một chút, nếu không hần không nhận ra mình đã khiến người khác gặp tai ương thế nào.

Đến khi Bảo Ngọc bị khiêng về Di Hồng viện, Từ Quyên mới biết tin, đến báo cho ta biết. Cũng không thể quá mức vô tình, liền đứng dậy đi thăm hần, đến đó thấy lão thái thái khóc đến đỏ cả mắt, vội vàng lại gần hết lòng an ủi bà. Đợi mọi người về hết, ta cũng không nán lại làm gì.

Sau đó một ngày, ta đang ở chỗ Vương phu nhân nói chuyện với mẹ con di Tiết, Phụng tỳ đến, Vương phu nhân liền dặn nàng mỗi tháng lấy hai lượng bạc từ tiền tiêu vặt của Vương phu nhân phát cho Tập Nhân, xem như cho Tập Nhân chút mặt mũi.

Trương Vân biết chuyện, bèn rủ ta đến Di Hồng Viện chúc mừng Tập Nhân. Đến nơi, thấy trong viện im ắng, Trương Vân liền tiến vào sương phòng tìm cách mở cửa sổ bọn ta thấy Bảo Ngọc đang ngủ trên giường, bên cạnh là Bảo Thoa đang ngồi thêu, bèn lặng lẽ kéo Trương Vân rồi đi. “Đợi lát nữa hăng quay lại.”

Trương Vân cũng hiểu ý, liền gật đầu bước theo.

Lại có một ngày, đang nói chuyện với Tập Nhân, không biết Bảo Ngọc từ nơi nào chạy về, lại sinh chuyện, miệng nói: “Tôi hôm qua nói sai rồi, chẳng trách lão gia mắng tôi ‘lấy ống nhôm trời, lấy bầu đồng biển’. Đêm qua tôi đòi nước mắt của các chị em chỉ để chôn một mình tôi, thật là làm to. Nước mắt của các chị em không phải chỉ dành cho một mình tôi đâu. Từ giờ về sau, mỗi người chỉ được hưởng một phần nước mắt thuộc về mình thôi.”

Chắc là Bảo Ngọc thấy tình cảm của Giả Tường và Linh Quan, cho nên mới hiểu nữ hài tử trên đời này không phải chỉ nhìn vào hấn mà sống.

Ta thăm cười nhạo, hấn cho rằng đàn bà con gái trên đời này đều si ngốc như hấn hay sao?

Cũng không để ý mấy lời nói quàng xiên ấy nữa, chỉ bàn bạc chuyện làm sinh nhật cho dì Tiết

Mấy ngày sau người nhà Trương Văn đến đón, không còn cách nào khác đành phải đi, ta và Bảo Thoa tiễn nàng ra cửa trước, trước khi đi nàng kể tai nói nhỏ: “Nếu lão thái thái quên muối, nhờ tỷ ở bên nhắc nhở bà một chút, để bà sai người đến đón muối sang đây.”

Thấy ta gật đầu đồng ý, mới lưu luyến rồi đi

Đạo này, cuộc sống có thể dùng một chữ để hình dung, đó là —— loạn!

*Chương này không có thơ thần gì hết, phong nguyệt bảo giám à, đừng bắt “Đại Ngọc” làm nhiều quá, nặng nề, ta cũng mệt a...

*Nội dung chương này dựa vào nguyên tác Hồng Lâu Mộng hồi 33 – 36

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Gần đây đã xảy ra một chuyện, một chuyện lệch khỏi quỹ đạo Hồng Lâu Mộng vô cùng nghiêm trọng, ta cũng không hiểu vì sao, nhưng ta, Lâm Đại Ngọc, được Thái hậu tuyên chỉ gọi tiến cung trò chuyện.

Đây rốt cuộc là làm sao? Lão hoà thượng kia không quản sao? Kịch bản sai khác nghiêm trọng như vậy, sau này không thể đổ cho ta được a, ta không làm gì đến Thái hậu nha!

Từ cao xuống thấp Giả phủ loạn thành một đoàn, ai cũng không thể trấn định, không kịp hỏi ta chuyện gì, chỉ nhanh nhanh chóng chóng thay y phục cho ta, rồi tổng vào cổ kiệu.

Kiệu vào cửa cung, đôi người khiêng hai lần, nhưng ta không phải lộ mặt ra lần nào. Đợi cổ kiệu dừng lại, một lão ma ma vén rèm, vươn tay đỡ ta hạ kiệu.

Tuy rằng vào kinh đã vài năm, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp cận hoàng cung. Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, phòng ở có cao hơn một ít, xa hoa hơn một ít, số lượng cũng nhiều hơn, màu sắc chủ yếu là đỏ và vàng.

Nha hoàn đi trước dẫn đường chỉ một mực cúi đầu, bên cạnh có ma ma điu tay, phía sau còn có vài thái giám cầm đèn lồng, đây là kiểu gì?

Ta vốn mơ mơ màng màng bị lôi đến đây, càng lúc càng ngạc nhiên. Dọc đường không người nào mở miệng nói một câu, ta cũng nín thinh, chỉ biết xem xét tình hình rồi tính tiếp.

Vào trong phòng, thấy chính vị có một vị trung niên nhìn rất uy nghiêm, bên cạnh là một lão phụ nhân, ăn mặc sang quý, một bên khác đương nhiên là Nam Uyển vương gia. Chẳng lẽ do hấn nói cái gì, cho nên Thái hậu mới gọi ta tiến cung? Trong lòng thấp thỏm, ngoài mặt vẫn không dám để lộ cái gì.

Thái giám bên cạnh mở lời thông tri, gọi bọn họ là Hoàng thượng, Thái hậu, Vương gia, ta liền quỳ xuống trước hô vạn tuế, sau hô thiên tuế.

Thái hậu cho người hầu lui xuống, mới bảo ta bình thân.

Ta vừa đứng lên, đã bị Thái hậu gọi lại bên người. Tự nhiên kéo tay ta, quan sát một lượt, mới hỏi tên tuổi, xuất thân.

Ta toát mồ hôi... Lại một lão bà bà thích nữ tử trẻ tuổi như lão thái thái ở nhà sao?

Ta cười, chậm rãi trả lời vị lão bà bà quyền thế nhất nước từng vấn đề một.

Bất quá, nếu đã gọi ta đến, làm sao lại không biết xuất thân của ta được.

Khiến ta thật bồn chồn.

Khoé mắt liếc qua, Hoàng đế vẫn không có biểu tình gì, mà thần sắc Nam Uyển vương gia thì càng lúc càng quái dị.

Rốt cuộc là làm sao vậy?

Đang nghe Thái hậu khen ta tuổi nhỏ tài cao, liền có một nha hoàn cúi đầu tiến vào dâng trà. Đầu tiên đương nhiên là dâng Hoàng đế, nhưng nha hoàn này lại cho ta cảm giác kì quái, đang cố nghĩ xem có chỗ nào không đúng, liền nghe Hoàng đế hỏi: “Người là người Từ Ninh cung? Sao chưa gặp qua?”

Bất ngờ, nha hoàn kia lúi từ dưới khay ra một thanh chủy thủ đâm tới.

Ta chưa bao giờ biết mình lại có phản xạ nhanh như vậy, dùng Lăng Ba Vi Bộ phi qua, cho nha hoàn kia một kích nội lực vào cánh tay, khiến nàng không, là hấn mới đứng, buông rơi con dao. Tay kia của ta tiếp được nó, lúc này ám vệ nội cung đã xông ra giao đấu. Không hiểu ám vệ quá kém, hay tên kia võ công cao, cứ nhiên giao tranh một hồi không ngã ngũ.

Ta chỉ đứng trước mặt Hoàng đế và Thái hậu, nhất thời có chút mờ mịt, không biết đây là chuyện gì, cũng không thể tin mình lại nhất thời hiển lộ võ công. Vừa rồi, thích khách hành động, ám vệ khẳng định là phản ứng không kịp, cho nên hẳn là ta không có làm sai. Thái hậu và Hoàng đế cũng không truy hỏi.

Hai ám vệ càng đánh càng dồn thích khách ra cửa, như vậy không phải càng cho hấn cơ hội tẩu thoát hay sao? Nếu đã làm thì làm cho trót vậy. Ta cầm chủy thủ của hấn bay qua, Nam Uyển vương gia tựa hồ muốn can, không hiểu sao lại thôi.

Hấn sợ ta gặp nguy hiểm sao? Còn đối với ta tốt như vậy nữa?

Lần đầu tiên dùng đến Độc Cô Cửu Kiếm, tuy trong tay là một thanh dao nhỏ, nhưng vẫn không hổ là võ học cao thâm, không uổng công ta luyện vài năm, rất nhanh chóng thích khách kia đã bị ta chế trụ.

Nhưng đột nhiên thế cục đại biến, hai gã ám vệ quay sang công kích ta, ta giật mình lui lại mấy bước.

Liền nghe thấy Hoàng đế hét lên, có vẻ phẫn nộ, hoá ra là làm phản sao?

Mới đầu ta không muốn đã thương ai, nhưng bọn họ ba người xông vào khiến ta không thể không xuống tay, cũng chỉ là dùng chủy thủ chém qua cánh tay và đùi mà thôi. Sau đó, sắc mặt bọn họ đột nhiên xanh mét, rồi hộc máu mà chết.

Ta giết người sao? Cuồng quýt ném thanh chủy thủ xuống đất, ta ngây ngốc đứng chết trân.

Một thanh âm quen thuộc gọi thần trí ta quay trở lại, nhìn thấy Nam Uyển vương gia đang đứng bên cạnh, nhẹ nhàng an ủi, lúc đó mới phát hiện cánh tay cầm dao vừa rồi đang run dữ dội.

Ta từ từ bình tĩnh lại, không phải ta vô ý chém trúng tử huyết của họ, mà là thanh chủy thủ có tâm kích độc.

“Đa tạ Nam Uyển vương gia, Đại Ngọc tốt hơn nhiều rồi.”

“Hai người quen nhau sao?” Hoàng thượng hỏi.

Nam Uyển vương gia đáp: “Thần đệ và phụ thân Lâm cô nương quan hệ rất tốt, lúc trước từng gặp nhau hai lần ở Tô Châu. Chỉ là thần không biết quý nhân trong mộng của mẫu hậu lại là Lâm cô nương.”

Đây là chuyện gì? Quý nhân?

Ta chưa kịp nghĩ ra, đã nhớ tới vừa rồi trước mặt Hoàng đế dụng binh khí là tử tộ, vôi vàng quý xuống nhận lỗi.

“Lâm cô nương là nữ nhi dưỡng nơi khuê phòng, phụ thân là quan văn, vì sao lại biết võ công?”

“Dân nữ từ nhỏ thân thể đau yếu, lúc ba tuổi có một hoà thượng đến nói, số mệnh của dân nữ sao này có một kiếp nạn, muốn dân nữ học võ để độ kiếp. Võ thuật của dân nữ là do hấn dạy, đến khi mẫu thân qua đời, dân nữ đến sống cùng ngoại tổ mẫu mới thôi. Hoà thượng đó còn dặn việc này nhất định không để người ngoài biết, cho nên dân nữ chỉ bí mật luyện tập, cũng không có ai biết chuyện dân nữ học võ.”

Đó đương nhiên là trợn mắt nói dối, làm sao ta dám nói thật đây?

Thái hậu đột nhiên vỗ tay nói: “Thật như vậy sao? Trong mơ ta cũng thấy một lão hoà thượng, nói ta hôm nay nhất định phải đón vị tiểu thư họ Lâm trong phủ Vinh Quốc công vào cung, nói đây là quý nhân sẽ giúp Hoàng thượng tránh tai nạn. Ta vốn không tin, chỉ thử một lần, nói không chừng trong Vinh quốc phủ không có ai tên như vậy. Không ngờ là không chỉ có, lại là một cô nương mảnh mai như vậy, còn có thể cứu nạn Hoàng thượng thật, a di đà phật, là Phật tổ phù hộ Hoàng thượng a.”

Lại là lão hoà thượng!!!!

Ta với ông thầy không đội trời chung!!!!!!

Khuôn mặt Hoàng thượng lúc này mới hơi hoà hoãn lại, sai thị vệ đem mấy thi thể xuống kiểm tra.

Thấy ta có vẻ bồn chồn, Hoàng đế lại cười: “Lâm cô nương còn gì nghi vấn?”

Đã hỏi, thì ta cũng thẳng thắn: “Hoá ra thị vệ đều ở bên ngoài, vừa rồi sao ngài không gọi bọn họ cứu giá?”

Hoàng đế đáp: “Thích khách kia võ công không tồi, thị vệ trong cung võ nghệ chỉ thường thường, cho nên chỉ để ám vệ đối phó, không ngờ hai kẻ đó lại làm phản.”

Hoá ra Hoàng đế này cũng biết quý trọng mạng người nha!

Thái hậu cầm tay ta, đeo vào cổ tay ta một cái vòng mã não, ôn nhu nói: “Trong mộng, hoà thượng nói, ngươi vốn không phải người ở thế giới chúng ta, không cần dùng nghi lễ thế tục đối đãi với ngươi. Ta chỉ có thể coi ngươi như ngang hàng mà đối đãi. Ta thật lòng cảm kích ngươi đã cứu hoàng nhi của ta một mạng, vòng xuyên này cũng không phải quá quý giá, nhưng biểu đạt lòng thành của ta, hy vọng tiên tử nhận cho.”

Xem ra lão hoà thượng lại khiến Thái hậu hiểu lầm, ta quả thực không phải người ở thế giới này, nhưng cũng tuyệt đối không phải tiên tử linh tinh gì đó. Những lời này không thể nói rõ, thôi thì đành để Thái hậu hiểu sai thôi.

Ta đáp: “Thái hậu cứ gọi dân nữ là Đại Ngọc, dân nữ cảm tạ Thái hậu ban cho.” Nói xong liền hành lễ tạ ơn.

Thái hậu gật đầu cười nói: “Hoàng nhi, ai gia mệt rồi, ta đi trước, các ngươi không được làm tiên tử khó xử. Lão hoà thượng nói, bắt đắc dĩ mới làm lộ thân phận của nàng, phải cho nàng trở về thoải mái.”

Vì thế, ba người chúng ta liền tiễn Thái hậu về sau viện nghỉ ngơi, rồi đến một cung khác nói chuyện.

Hoàng đế ban ngồi, Nam Uyển vương gia rất tự nhiên ngồi xuống, ta cũng thuận thế ngồi theo.

Có thể cùng Hoàng đế cùng ngồi cùng ăn, cái này người ta vẫn bảo cầu còn không được.

Thái độ Hoàng thượng rất ôn hoà, không hề lãnh đạm uy nghiêm như lúc trước. Cẩn thận hỏi tướng mạo lão hoà thượng, lại hỏi cuộc sống của ta ở Già phủ linh tinh...

Được đại boss hỏi thăm sinh hoạt bình thường, cảm giác...ừ, cũng không tệ. Chỉ là vừa rồi còn đao kiếm giao tranh, giờ phút này đã an nhiên ngồi nói chuyện phiếm, có vẻ khiến ta theo không kịp.

Thái độ của Nam Uyển vương gia với Hoàng đế cũng rất tùy tiện, dù sao cũng là thân huynh đệ.

Dần dần ta cũng trầm tĩnh lại, bản chất không bị trôi buột bởi tôn ti trật tự của thế giới này, cho nên dù trước mặt là Hoàng đế, nhưng biết rõ không có nguy hiểm, bèn đỡ đề phòng hơn một chút.

Nói chuyện một hồi, Nam Uyển vương gia nhắc nhở Hoàng đế đã đến lúc đưa ta về, Hoàng đế mới hỏi ta: “Lâm cô nương có muốn ban thưởng gì không?”

Cũng chẳng có gì cần, tiền ta không thiếu, một nữ tử có thể muốn cái gì chứ, cũng không thể làm quan.

Vì thế bèn trả lời: “Dân nữ chỉ xin Hoàng thượng giữ bí mật chuyện dân nữ biết võ công, lão hoà thượng đã dặn tuyệt đối không được để lộ. Hôm nay dân nữ dưới tình thế cấp bách mà sử dụng đao kiếm, xem ra là thiên ý, nhưng dân nữ vẫn muốn giữ kín chuyện này.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Được. Nhưng có thể cho trăm biết, kiếp nạn của ngươi là gì?”

“Dân nữ cũng không biết, chỉ biết là vài năm nữa sẽ xảy ra. Lúc đó, nếu có thể bình an độ kiếp thì sẽ được tự do, nếu không, chỉ có cái chết. Đây đều là lão hoà thượng nói.”

“Là như thế sao? Vậy, ngọc bội này ngươi cầm đi, nếu có việc cần trăm giúp, trăm nhất định sẽ hỗ trợ.”

Lại ngọc bội sao? Ta và ngọc bội hoàng thất thật là có duyên nha!

Cung kính nhận lấy, cúi đầu tạ ơn, Hoàng đế bèn cho người đưa ta về Già phủ.

....

Đương kim thiên tử và Nam Uyển vương gia nhìn theo bóng lưng Đại Ngọc, Nam Uyển vương gia chậm rãi kể lại hai lần gặp Đại Ngọc cho Hoàng thượng nghe, chỉ che giấu chuyện Tĩnh Gôn.

“Đệ đối với nàng có ý sao?” Hoàng đế hỏi thẳng.

“Thần đệ chỉ cho rằng nàng là một nữ tử đặc biệt, muốn kết giao. Nếu nàng là một nam tử, khẳng định là một nhân tài hữu dụng.” Nam Uyển vương gia khéo léo né tránh.

Hoàng thượng cũng không cố chấp. “Nàng quả thực có điểm đặc biệt, chỉ tiếc là sinh làm thân xác.”

Nam Uyển vương gia nói: “Thần đệ còn cho rằng Hoàng thượng sẽ cho nàng tiến vào hậu cung.”

Hoàng thượng gật đầu: “Quả thực là muốn, bất kể dung mạo hay phẩm chất đều tốt lắm. Lại là ân nhân cứu mạng. Nhưng trẫm thấy tâm tính nàng không tham vinh hoa phú quý, hơn nữa trẫm cũng không muốn cưỡng ép nàng. Mẫu hậu đã dặn phải đưa nàng trở về.”

Nam Uyển vương gia cũng gật đầu: “Khi nàng còn bé, đệ cũng từng ban ngọc bội hoàng gia cho nàng, nhưng đến lần thứ hai gặp mặt, nàng tìm mọi cách trả lại cho đệ, có thể thấy tâm tính cao thượng.”

“Trẫm sẽ cho người để mắt đến nàng, không biết cái gọi là kiếp nạn là gì đây? Có thể giúp thì giúp đi. Bây giờ theo trẫm đi giải quyết tên thích khách vừa rồi, xem ra ám vệ cũng phải thanh tẩy một lượt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Lại ngồi kiệu quay về Giả phủ, xem ra sự tình trong cung, Hoàng thượng và Thái hậu không để lộ ra ngoài. Cũng phải thôi, lão thái hậu gặp giấc mộng, vì đề phòng bất trắc mới triệu ta vào cung. Lúc ta đến, hạ nhân đều không có một ai. Nếu không có việc gì, nói chuyện vài câu xong sẽ đuổi ta về Giả phủ, nếu có chuyện, cũng không để quá nhiều người biết.

Trở lại phủ, ta lập tức bị lão thái thái, Hình phu nhân, Vương phu nhân bao vây, hỏi nguyên nhân Thái hậu gọi ta tiến cung. Ta giản lược nói: “Nam Uyển vương gia ngày trước có giao tình rất tốt với cha con, khi con còn bé đã từng gặp vương gia một lần. Vương gia vô ý nhắc tới con với Thái hậu, người nhất thời cao hứng mới gọi con vào cung nhìn một lần. Chỉ nói chuyện bình thường, cũng không có gì đặc biệt, hỏi xong thì giữ con lại ăn điểm tâm, rồi mới cho người đưa về.”

Lão thái thái vội vàng cho người đi báo lại với Giả Chính, bảo hấn yên tâm, không có việc gì.

Xong lại tỉ mỉ hỏi Thái hậu hỏi ta những gì, ta trả lời ra sao, biết chuối vòng xuyên kia là được Thái hậu ban cho, mọi người đều hoan hỉ.

Lão thái thái thấy ta có vẻ mệt, bèn sai người đưa ta về quán Tiêu Tương nghỉ ngơi.

Trở lại quán Tiêu Tương, Từ Quyên cũng đang nôn nóng đi đi lại lại. Ta và Nam Uyển vương gia kết giao, nàng cũng biết một chút, cho nên đoán lần này ta tiến cung chắc có quan hệ đến vị vương gia kia. Thấy ta bình an trở về, chỉ nói không có việc gì, nàng cũng liền an tâm, nói: “Bảo nhị gia vài lần sai người đến hỏi cô nương, có cần đến báo một tiếng không?”

Ta gật đầu, nói với Tuyết Nhạn: “Đi Di Hồng viện, nói ta đã về, không xảy ra việc gì. Hôm nay ta mệt, đã ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Tuyết Nhạn gật đầu rồi đi. Từ Quyên giúp ta rửa mặt, thay quần áo xong cũng ra ngoài. Lúc ta muốn đọc sách luyện võ, không thích bên cạnh có người, đám nha hoàn bà tử đều cho chờ bên ngoài.

Theo thói quen, lấy ra một quyển sách thuốc, hoa đèn có chút yếu, đang muốn dùng kéo khơi to, thì lão hoà thượng đột nhiên xuất hiện.

Đến đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm ông đây. Ta cười nhạt nhìn hấn, lão lại ngượng ngừng xoa xoa cái đầu trọc lóc mà cười. Khiến ta tròn mắt, thần tiên cũng có biểu hiện này sao?

Ta ngồi trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, tà ngễ nhìn hấn, thần nhiên nói: “Giải thích đi?”

Lão hoà thượng ha ha cười, cũng ngồi xuống đối diện. “Là do ta nhất thời sơ sót, cứu mạng người vốn nên tuyệt mệnh. Mệnh người này sửa, đương nhiên sẽ liên lụy đến nhiều người khác, bao gồm cả chuyện ám sát Hoàng đế, như vậy sẽ thành đại họa. Ta không tiện ra tay, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến người, người biết võ trên thế gian không thiếu, nhưng ta chỉ quen người.”

Vậy vận khí của ông cũng tốt thật đó, có thể quen biết bốn tiểu thư đây.

Ta gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu, lại nói: “Về sau còn phát sinh những chuyện như vậy, phải trả thù lao cho ta đó.”

Lão hoà thượng cười: “Cô nương rất rộng lượng, không có tức giận, ta còn tưởng phải đáp ứng yêu cầu gì của cô nương cơ.”

Ta cười, có vẻ lần gặp mặt đầu tiên đã dọa hấn sợ mất rồi.

Bất quá, lão hoà thượng cũng thật đơn thuần, hấn đã nói như vậy, lão nhân gia ta đương nhiên không thể lãng phí.

“Gần đây cũng không có sự tình gì cần ông, ta bỏ qua lần này. Chỉ là sau này còn có những chuyện như vậy, phải nói trước cho ta biết, đừng để ta ù ù các các hành sự. Hôn nữa, hôm nay thích khách cũng dọa ta một trận, lần đầu tiên có người chết trước mặt mình.”

Lão hoà thượng nghiêm mặt nói: “Việc hôm nay quả thật không thể lộ ra ngoài, về sau sẽ không có nữa. Cô nương lòng dạ lương thiện, không có tham lam, về sau sẽ hạnh phúc cả đời. Cô nương tuy không có yêu cầu gì, nhưng lần tương trợ này ta sẽ nhớ kĩ.”

Nói xong lại đột nhiên biến mất, lợi hại a!

Ta lại cúi đầu xem thêm vài trang sách, rồi cũng đi nghỉ. Ngày hôm sau, lại tua lại bài trả lời với đám chị em. Bảo Thoa lúc này còn muốn tiến cung, bài từ đều có. Nhìn sắc mặt của nàng, có vài phần trầm tư.

Đại Ngọc yêu thương Bảo Ngọc, day dứt cả đời không thể bên nhau, cuối cùng đau buồn mà chết.

Bảo Thoa không nặng tình yêu, chỉ có khát vọng, nhưng không có cơ hội thi triển, chỉ đành gả cho người vốn không yêu nàng, Bảo Ngọc.

Ta cũng không cảm thấy Bảo Thoa có gì không tốt, mỗi người có một suy nghĩ riêng, theo đuổi ước vọng của mình, cho nên, Bảo Thoa yêu công danh quyết không phải là nàng sai. Chỉ tiếc nàng là thân nữ tử, không thể tham gia thi cử, làm quan, về sau cũng vì anh trai mà mất đi cơ hội vào cung làm phi tần, đời nàng, quả thật không được thoải lòng thoải chí.

Bởi vì lần này ta nhận được hoàng ân, thái độ Giả phủ đối với ta thay đổi rất nhiều. Ta vẫn cứ bình thường như trước, nên đáp thì đáp, nên cười thì cười, chỗ cần im lặng tuyệt đối sẽ không nói. Lão thái thái khen ngợi: “Ta vẫn bảo từ trước, Ngọc nhi tính tình rộng rãi độ lượng, sẽ hạnh phúc đến cuối đời”. Bà vẫn thương ta từ trước tới giờ, bất luận lúc ta chỉ là một đứa bé mồ côi hay là lúc được Thái hậu chú ý.

Bất quá, có vẻ Giả phủ đều trong cây ta sẽ tiến cung làm phi, ta cười thầm.

Giả Chính được bổ làm học quan, ngày hai mươi tháng tám phải rời kinh. Bảo Ngọc không người quản chế, đến cả đi học cũng bỏ, ngày ngày chỉ ở Đại Quan Viên chơi đùa cùng bọn chị em.

Một ngày, ta đang đọc sách, Thuý Mặc bỗng đi vào, cầm cho ta một mảnh giấy hoa tiên. Thám Xuân gần đây bị bệnh, ta liền hỏi: “Cô nương nhà các người hôm nay thế nào?”

Thuý Mặc nói: “Cô nương đã tốt lắm, hôm nay không cần uống thuốc, chỉ là hay bị lạnh.”

Ta mở tờ giấy hoa tiên, thấy viết:

“Thám Xuân xin nói;

Đêm trước, vừa tanh mưa, mặt trăng trong suốt, tiếu cảnh đẹp không mấy khi được gặp, cho nên tôi không dám đi ngủ ngay. Đêm đã canh ba, nhưng vẫn thơ thẩn dưới giàn ngô đồng, gặp phải gió sương trên cột, cho nên hơi cảm nhẹ. Giờ đang lúc nằm trên giường yên tĩnh, chợt nghĩ đến người xa dù trong trường danh lợi, cũng còn tìm nơi sông núi, mồi mọc xa gần để qua lại vui chơi, tìm hỏi bầu bạn, kết thân với vài ba người cùng chí hướng, hoặc dựng văn đàn, hoặc mở thi xã, tuy là hứng thú nhất thời, nhưng cũng nghìn năm có tiếng. Tôi không có tài, nhưng được ở gần nơi suối khe vòm đá, làm thêm mển cô Tiệt, cô Lâm là những người phong nhã. Thèm trăng sân gió, tiếc là chưa được sum họp thi nhân, rèm hạnh khe đào, may có thể say sưa ngâm vịnh. Ai bảo đưa tài nơi Liên xã chỉ dành cho đám mây râu, mà họp mặt núi Đông Sơn, lại không nhường bọn sơn phấn? Nếu được cô đáp tuyệt mà đến, tôi xin quét hoa chờ đợi.

Kính thư.”

Đến lúc lập thi xã rồi sao? Đây là đoạn ta thích nhất trong nguyên tác. Khó trách hôm nay phong nguyệt bảo giám từ sáng sớm đã hiện bài thơ. Lập tức gạt đầu, cho Thuý Mặc đi trước, còn mình sửa sang quần áo xong xuôi mới sang.

Đến viện của Thám Xuân, mọi người đã tề tựu đông đủ, ai cũng vui vẻ, cao hứng nhất đương nhiên là Bảo Ngọc. Hắn vốn thích cùng chị em ở một chỗ, làm những việc phong nhã, hưởng hồ, suốt ngày ở trong vườn dạo chơi, cũng có chút nhàm chán.

Mọi người ngồi xuống thương nghị, mỗi người tự nhận một biệt hiệu.

Ta—Tiêu Tương phi tử, ấy là đương nhiên.

Bảo Thoa —Hành Vu quân, đơn giản vì nàng ở Hành Vu uyển

Thám Xuân—Tiêu Hạ khách, vì nàng thích nhất cây ba tiêu.

Lý Hoàn—Đạo Hương lão nông, vì nàng ở Đạo Hương thôn.

Nghênh Xuân—Lăng Châu.

Tích Xuân—Ngẫu Tạ.

Bảo Ngọc—phú quý nhàn nhân, Bảo Thoa nói “thiên hạ khó được phú quý, lại càng khó được nhàn tản, anh thì có cả hai” đặt cho hắn là “Di Hồng

công tử”.

Lý Hoàn nói nàng và Nghênh Xuân, Tích Xuân không biết làm thơ, vậy để các nàng làm chủ, Lý Hoàn làm xã trưởng, hai người còn lại làm phó, một người ra đề mục, một người chịu trách nhiệm sao chép. Cũng không quy định các nàng không được tham gia, nếu có hạng mục dễ dàng, các nàng cũng sẽ tùy tiện làm một bài.

Nghênh Xuân, Tích Xuân vốn lười làm thi từ, nghe xong thấy hợp ý, mọi người cũng không phản đối. Lập tức, ngay tại Thu Sảng trai thành lập thi xã, Đạo hương lão nông ra đề mục, Lăng Châu hạ vãn, Ngẫu Tạ giám trường.

Lý Hoàn vừa rồi thấy hai chậu hải đường trắng, liền ra đề vịnh ngay hoa đấy

Nghênh Xuân tùy ý rút ra một quyển sách, mở trúng một bài thơ thất ngôn, liền chọn đó làm thể loại, câu thơ mở đầu phải có chữ “môn”, dùng bốn chữ “bôn, hôn, ngôn, hôn” gieo vần.

Thị Thư xếp sẵn bốn phần giấy bút, mọi người đều lặng lẽ ngồi nghĩ, chỉ có Bảo Ngọc là nhìn ngó xung quanh, một chút cũng không ngồi yên.

Thơ ta vốn không phải làm, chỉ là chép lại mà thôi, cũng không thể làm xong quá sớm, đành đứng bên cửa sổ giả vờ nghĩ một lúc. Ta không ham mấy thứ danh hão, nhưng thích nhìn nữ tử tài hoa mỹ mạo, cho nên cũng thích thi xã. Hương chuẩn bị tàn, ta mới chép bài thơ đã học thuộc lòng ra giấy.

Bốn người viết xong, Bảo Ngọc nói Đạo Hương lão nông xem là công bằng nhất, nên để nàng chấm. Mọi người cũng đồng ý, trước tiên xem bài của Thám Xuân:

“VỊNH HOA HẢI ĐƯỜNG TRẮNG

Cỏ lút bên ngoài lúc xế chiều

Tạnh mưa xanh ngắt chậu đầy rêu.

Ngọc pha vẽ quý người khôn đo,

Tuyết trắng màu da bụng đã xiêu

Nhị ngắt hoa khoe chiều ẽo ợt,

Canh khuya trắng gọn bóng treo leo.

Cảo tiên này bảo đừng bay vội,

Vịnh cảnh hoàng hôn dài tám yêu.”

Rồi đến bài của Bảo Thoa:

“Cửa khép vì hoa khép suốt ngày,

Tưới hoa bình nước sẵn cầm tay.

Phấn son rửa sạch thêm thu nọ,

Băng tuyết vùi về bụi mốc đây.

Lạt thếch hoa càng thêm được vẽ,

Buồn tênh ngọc cũng phải chau mày.

Muốn dâng Bạch đế màu trong trắng,

Lẳng lẳng chờ đây lúc xế tây.”

Bảo Ngọc viết:

“Lặng lẽ trời thu dọi cửa lâu,

Bầy càn chặm lại tuyết pha màu.

Thái Chân ra tắm làn băng nuốt,

Tây tử ngồi nhẩn nét ngọc sầu.

Gió sớm khôn tan ngàn mối hận

Mưa đêm lại động mấy dòng châu.

Lan can đứng dựa lòng man mác,

Sáo thổi chầy deo khéo cột nhau.”

“Đại Ngọc” là:

“Lơ lửng rèm tương cửa khép hờ,

Đất băng chậu ngọc, khéo xinh chưa.

Lê đầy nhị trắng đành vay ngọt,

Mai sẵn hồn thơm cứ mượn bùa.

Cõi nguyệt tiên may tay áo trắng,

Buồng thu khách gặt hạt châu sa.

Ngượng ngừng biết ngỏ cùng ai nhỉ?

Gió lạnh đêm mờ đứng ngẩn ngơ.”

Mọi người xem xong, đều nói bài này hay hơn cả, Lý Hoàn nói: “Về tình tứ phong lưu thì bài này hơn, nhưng về hàm súc hồn hậu thì vẫn phải nhường cho Hành Vu quân.” Thám Xuân nói: “Lời bình rất đúng, Tiêu Tương phi tử phải đứng thứ hai.” Lý Hoàn lại nói: “Di Hồng công tử phải chịu cuối bảng, có phục hay không?” Bảo Ngọc đáp: “Thơ tôi vốn không tốt, đương nhiên chịu.”

Thơ dù sao cũng không phải của ta, cho nên các nàng muốn luận thế nào thì luận, ta không để ý lắm.

Mọi người bàn bạc ngày họp mặt kế tiếp, rồi đặt tên thi xã là “Hải đường xã”, xong mới tan hội.

Ta chỉ thấy, nữ tử nơi này quả nhiên phong lưu tài hoa, cư nhiên trong một nén nhang liền xuất khẩu thành thơ, khiến ta thán phục không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Bảo Ngọc chính là loại người không náo nhiệt không chịu được, thấy bọn chị em mở thi xã, vẫn thiếu Tương Vân, lập tức liền không thoải mái, hôm sau quần quýt lấy lão thái thái, đòi đón nàng đến chơi. Lão thái thái đương nhiên không còn cách nào khác, đành sai người hôm sau đến đón Tương Vân. Ta cũng cao hứng, nàng biết chuyện thi xã, lập tức đòi xem những bài thơ làm lần trước.

Mọi người bắt nàng cũng phải làm một bài, nếu hay, sẽ cho vào, còn không, sẽ phạt nàng mời một bữa rượu rồi mới nói chuyện. Tương Vân nói: “Các người đã quên mời tôi, tôi chưa trách các người đâu, lấy văn hạn ra đây, tôi tuy không tài cán gì, nhưng cũng tình nguyện làm xấu mặt một phen. Nếu cho tôi vào hội, thì dù là quét nhà hay thấp hương tôi cũng làm.”

Mọi người cười ầm, Tương Vân cũng không nghĩ nhiều, lập tức viết ra hai bài:

I

“Hôm nọ thần tiên xuống cửa thành,

Lam điền trồng ngọc chậu xinh xinh

Sương Nga tính vẫn hay ưa lạnh,

Thiếu nữ lòng đâu nỡ dứt tình.

Tuyết ở nơi nào thu kéo lại,
Mưa từ đêm trước ngấn in rãnh,
Nhà thơ vui nhỏ, ngâm tràn mãi,
Nỡ để chiều hôm cảnh vắng tanh.”

II

“Thêm cô thông sang cửa tiết la
Này tường này chấu đẹp bao là.
Hoa vì thích sạch thành tro bụi,
Người những thương thu dễ ngẩn ngơ.
Giọt lệ khô theo cây đuốc ngọc,
Rèm tình soi suốt bóng gương nga.
Nỗi riêng muốn ngò cùng đi Nguyệt,
Thêm vắng đêm mờ đã chán chưa!”

Mọi người đọc xong, mỗi người một câu, khen ngợi không thôi. “Thơ này mới đáng là thơ vịnh hải đường chứ! Thực đúng với tên hội là “Hải Đường xã”.

Tương Vân muốn hôm sau sẽ làm chủ nhà mời tiệc rượu, mọi người đồng ý, lại cùng nàng bàn luận một hồi những bài thơ hôm trước. Buổi tối, bệnh của ta đã tái phát nhiều ngày, liền bảo Tương Vân sang Hành Vụ Uyển của Bảo Thoa nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Tương Vân mời lão thái thái đến thưởng hoa, lão thái thái thấy nàng cao hứng, liền dẫn Vương phu nhân và Phụng tử đến vui cùng. Yến hội mở tại Ngẫu Hương tạ, Bảo Thoa đã chuẩn bị rượu và điểm tâm, còn có rất nhiều cua lớn. Hoá ra đến mùa cua rồi hay sao? Kiếp trước ta thích nhất là ăn cua, từ lúc đến đây ít có dịp ăn. Vì dù ở Lâm gia hay Giả phủ, đều rất chú ý ẩm thực dưỡng sinh, cho nên những đồ ăn có tính lạnh như tôm, cua ít được dùng.

Ăn một chốc, lão thái thái thấy mệt, liền về trước. Trước khi đi còn không quên dặn Tương Vân: “Đừng để Bảo ca ca và Lâm tỷ tỷ ăn nhiều, sẽ bị đau bụng.” Tương Vân dạ một tiếng, còn quay sang lè lưỡi với ta, ta chỉ cười cười tiễn lão thái thái.

Chờ chúng ta trở về, Tương Vân liền lấy ra thi đề, dùng kim ghim lên tường.

“Thứ nhất là ức cúc (*nhớ cúc*)

Thứ hai là phỏng cúc (*tìm cúc*)

Thứ ba là chủng cúc (*trông cúc*)

Thứ tư là đôi cúc (*ngắm cúc*)

Thứ năm là cung cúc (*hải cúc*)

Thứ sáu là vịnh cúc

Thứ bảy là họa cúc

Thứ tám là vấn cúc (*hỏi cúc*)

Thứ chín là trầm cúc (*nghe cúc*)

Thứ mười là cúc ảnh

Thứ mười một là cúc mộng

Thứ mười hai là tàn cúc”

Tương Vân còn nói không có hạn vắn, mọi người đều nói như vậy thật hay, nếu không sẽ rất khó. Mọi người tản ra, người ăn uống, người ngồi chơi, ai cũng thần người nghĩ thơ.

Trong nhà ngoài sân có mấy nha hoàn bà tử đang ngồi ăn, các vị tiểu thư trong viện, người ngồi câu cá, người ngắm liễu bay, lại có Nghênh Xuân nhàn rỗi dùng kim châm hoa mặt ly.

Ta uống một ngụm rượu, Bảo Thoa cũng đi tới, ta rót cho nàng một chén, Bảo Thoa không khách khí nhận lấy uống một hớp.

Xong, liền cầm bút đánh dấu lên đề “ức cúc” bên dưới viết một chữ “Hành”.

Ta cũng cầm bút, đến đánh dấu mục “vấn cúc” và “cúc mộng”, dưới viết một chữ “Tiêu”. Đề là thơ có sẵn, cứ việc dùng mà thôi.

Bảo Ngọc cũng cầm bút đi đến, nhận đề mục “phông cúc”, bên cạnh ghi chữ “Giáng”.

Thám Xuân nhận “trâm cúc”

Tương Vân đi tới, ghi chữ “Tương” bên cạnh đề “đôi cúc” và “cung cúc”.

Mọi người thương nghị, bởi vì ở Sử gia có Châm Hà các, cho nên đặt biệt hiệu “Châm Hà cự hữu” cho Tương Vân.

Ăn chưa xong bữa cơm, thơ đã hoàn chỉnh đâu vào đấy. Nghênh Xuân lấy ra một tờ giấy hoa tiên chép lại theo thứ tự đề mục, thơ người nào, bên dưới đều ghi biệt hiệu của người đấy.

ỨC CÚC

Ngóng gió tây về luống ngẩn ngơ,

Nhìn lau liễu tốt ruột vò tơ.

Vườn hoang, giậu vắng thu đâu nhỉ,

Trắng lạnh, sương trong mộng thấy chưa?

Lòng vương vít theo đàn nọan khuất,

Tai vắng vắng lọt tiếng chày thưa.

Thương mình gầy cũng vì hoa đấy,

Này tiết trùng dương hãy đợi chờ.

[Hành Vu quân]

PHÔNG CÚC

Gặp buổi sương tan hãy dạo chơi,

Thôi đừng rượu thuốc đắm say hoài

Dưới trắng hoa nở chừng bao giống,

Bên giậu thu về đã mấy nơi?

Dép nhẹ nhàng đi tỉnh lại được,

Thơ run rẩy mãi hứng chưa vui.

Hoa vàng ví biết thương thì khách,

Hứng rượu hôm nay chớ phụ người.

[Di Hồng công tử]

CHỦNG CÚC

Vườn thu cào sấn khách rời chân,

Giòng khắp bên rào khắp dưới sân.

Nhờ được mưa đêm tươi về lại,

Dinh đầy sương sớm nở hoa dần.
Thu nhìn mát rượi thơ nghìn vận,
Hương rót say sưa rượu một tuần.
Thương tiếc thì nên chăm tưới bón,
Hãy cùng ngõ giếng lạnh hồng trần.
[Di Hồng công tử]

ĐỐI CÚC

Trồng ở vườn riêng quý tựa vàng,
Khóm vàng khóm trắng đủ đôi hàng
Bù đầu lẫn thân ngồi gần gũi,
Ôm gối nghêu ngao hát những hương.
Đời được mấy người xa thói tục,
Đây là một bạn biết lòng chăng.
Bóng thu loang loáng đừng nên phụ,
Ngơ ngẩn nhìn nhau tiếc tác gang.
[Châm Hà cự hữu]

CUNG CÚC

Rượu ngọt đàn hay đón bạn hiền,
Là loi trên án bóng thuyền quyên.
Hương pha mùi mốc người xa mấy,
Mắt ngắm cảnh thu sách quãng liền.
Sương đầm màu kia mơ chưa tỉnh,
Vườn chơi chiều nọ nhớ hay quên.
Ngông đời ta lại như ai đấy,
Đào lý xuân kia cũng biếng nhìn.
[Châm Hà cự hữu]

VỊNH CÚC

Sớm tối ma thơ lẫn quất hoài,
Quanh rào tựa đá khề ngâm chơi.
Sương kẻ ngọn bút thơ giàu tứ,
Trăng rọi trên môi giọng ngát mùi.
Mối hận ngấm ngấm đề chặt giấy,
Lòng thu giải tỏ biết chẳng ai?
Phẩm bình từ lúc nhờ Đào lệnh

Cao tiết nghìn thu rộn khắp nơi.

[Tiêu Tương phi tử]

HOẠ CÚC

Thơ rồi lại vẽ thực nông cuồng,

Xanh đỏ lòng sao khéo vẫn vương?

Chùm lá vẫy ra nghìn giọt mực,

Trở hoa nhuộm hấn mấy hấn sương

Nhật nồng về trời hoa vòn gió,

Gân guốc tay đưa thu đượm hương.

Đừng tưởng vườn đông mà hái bầy,

Dáng bình ta thương tiết trùng dương!

[Hành Vu quân]

VẤN CÚC

Chẳng biết thu đâu để hỏi chào,

Vườn đông lắm nhảm chấp tay vào.

Xa đời ngắt ngưỡng cùng ai đấy?

Biếng nở lờ đờ khéo chậm sao?

Vườn mọc sân sương buồn kẻ mấy?

Nhạn về sâu ồm nhớ chẳng nào?

Đừng cho không đáng cùng đời truyện,

Biết nói thì đây chuyện chút nào.

[Tiêu Tương phi tử]

TRÂM CÚC

Nay cấm mai trồng bận suốt ngày,

Lầu gương nào phải ngắt về bày,

Yêu hoa công tử thành đeo bệnh,

Ngông chén Đào công lại quá say.

Tóc ngắn mọc giầy đường hẻm lạnh,

Khăn đầu hương nhuộm hạt sương bay.

Mất đời ưa thích gì cao khiết.

Họ vỗ tay cười cũng mặc thây.

[Tiêu Hạ khách]

CÚC ẢNH

Gương thu từng lớp ngắt lưng trời,

Lăn lút trong vườn dạo bước chơi.
Đền vương hàng song rời rạc chiếu,
Trăng luồn khe giậu lập lòe soi.
Bóng còn thoảng đó hồn dừng lại,
Sương vẫn in đầy mộng tỉnh rồi.
Giữ lấy mùi thơm đừng xéo nát,
Mất say nhập nhòang mặc thây người.

[Châm Hà cự hữu]

CÚC MỘNG

Bên rào say giấc tiết thu trong,
Trăng đầy hay mây hãy đợi cùng.
Hoa bướm tiên nào màng Tắt lại,
Nặng thê bạn nhớ những Đào công.
Mơ màng theo nhận đàn xao xác,
Sùng sốt thương sâu tiếng náo nùng,
Tỉnh giấc, nỗi niềm ai đã tỏ?
Cỏ khô khói lạnh ngồn ngang lòng!

[Tiêu Tương phi tử]

TÀN CÚC

Móc động sương rơi luống phủ phàng,
Chén mừng tiêu tuyết tiết vừa sang.
Cuống vàng nhàn nhạt hương thoang thoảng,
Lá héo lơ thơ nhánh ngồn ngang.
Trắng xé nửa giường sâu rít giọng,
Mây đùn nghìn dặm nhận thừa hàng.
Thu sau lại hẹn ta cùng gặp,
Tạm biệt xin lòng chó vẩn vương!

[Tiêu Hạ khách]

Mọi người xem bài nào khen bài đấy, tán dương nhau mãi không thôi. Lý Hoàn nói lần này, Tiêu Tương phi tử đứng đầu, ta vội vàng từ chối, cảm giác xấu hổ vô cùng, nghe những lời khen không thuộc về mình, chỉ có thể thay mặt Đại Ngọc nhận lấy. Cả nhà lại bình một hồi, thấy đối bụng lại cho người mang cua lên ăn.

Bảo Ngọc có hứng, liền làm một bài vịnh cua:

“Dưới bóng quế, càng cầm tay,
Ngông lên gừng dấm chua cay thường tràn.
Vương tôn sẵn rượu càng ham,

Anh chàng không ruột, bò ngang đi đòi!

Quên của lạnh, mãi ăn hoài,

Mùi tanh tay dính rửa rồi vẫn tanh.

Người đòi chỉ thích ăn sành,

Kìa Pha Tiên cũng lo quanh suốt đời.”

Ta biết hôm nay chưa xong việc, bèn đem bài thơ cuối cùng viết ra:

“Giáo trường giáp sắt còn đây,

Ném mùi trên chỗ mâm bày sáng choang.

Ngọc non đầy áp đôi cang,

Mai chồi đỏ chói, mùi hương ngát lòng.

Đầy đà tám vế còn chăng,

Giúp vui nghìn chén, ai nâng đến mời?

Gặp khi ngon miệng đẹp trời,

Quế vòn vĩa gió, cúc cười cợt sương.”

Bảo Thoa thấy vậy cũng hưng trí, bèn viết:

“Chén mời dưới bóng quế đồng,

Trùng dương khao hát, khắp vùng Trường An.

Trên đường nào thấy dọc ngang,

Khen chê chỉ thấy đen vàng trông ra.

Rửa tanh rượu với cúc xoa,

Muốn phòng chứng lạnh thì ta thêm gừng,

Vò dóc cạn mùi còn chăng?

Bến trắng kia những lúa lòng mùi thơm.”

Mọi người xem xong, đều nói đây quả thực là bài vịnh có một không hai, Bảo Thoa cũng thật có tài hoa.

Ở thế giới này, cơ hội duy nhất để nữ tử thể hiện tài hoa chỉ có thể là cùng tỷ muội trong nhà làm thơ luận thơ. Nghĩ đến những người hôm nay ngồi đây còn cùng nhau vui vẻ nói cười, sau này ai nấy đều ly tán bạc mệnh, ngay cả chính ta cũng không chắc chắn đi đâu về đâu, cũng không biết sẽ thế nào, không khỏi có chút ảm đạm.

Tan hội, mọi người tự quay về viện mình nghỉ ngơi. Tối đến, lại tụ họp ở chỗ lão thái thái, Phụng tỷ bỗng nhiên nhắc tới một lão bà bà tự nhận là họ hàng đến nhờ cậy Già phủ. Lão thái thái muốn gặp, lòng ta biết, nhất định là già Lưu rồi. Bà là một trong số những nhân vật lương thiện ít ỏi của Hồng Lâu Mộng, ta chờ đợi đã lâu.

Mấy hôm sau quả nhiên già Lưu đến thăm thật, tuổi tuy lớn nhưng tinh thần vẫn tốt lắm, không thể phúc hậu đầy đà như lão thái thái, nhưng vẫn rất khỏe mạnh. Bà tiến vào, bị đám tỷ muội chúng ta trẻ trung mỹ mạo làm mê mắt, bối rối thỉnh an lão thái thái, miệng nói: “Chúc cụ khỏe mạnh muôn tuổi!”

Lão thái thái cho người nâng dậy, lại bảo vợ Chu Thuy mang ghế cho ngồi, hai vị cao tuổi ngồi hàn huyên nói chuyện phiếm.

Phụng tỷ thấy lão thái thái thích, liền giữ già Lưu lại ăn cơm chiều, cho tắm rửa thay y phục, rồi lại đưa sang hầu chuyện lão thái thái. Già Lưu cũng là người biết nhìn sắc mặt người khác, liền kể chút chuyện thần tiên, Bồ Tát cho lão thái thái nghe. Lão tổ tông nghe xong quả nhiên cao hứng, liền giữ già Lưu ở lại chơi mấy ngày.

Bảo Ngọc lại chỉ quan tâm đến câu chuyện về cô nương rút củi ngoài trời tuyết, đợi lúc vắng người, mới lôi già Lưu sang một bên hỏi. Ta biết hẳn đang hỏi cái gì, cũng biết vừa rồi già Lưu vì muốn nịnh lão thái thái mà bịa ra chuyện kể. Vừa tức vừa buồn cười, cũng không để ý nữa, mặc kệ hần hoa si, ta cùng mọi người về Đại Quan Viên đi thôi. Bảo Ngọc cũng quá mức hoang tưởng rồi, ở chỗ nào nghe thấy có nữ tử mỹ mạo phong nhã, liền tơ tưởng

không thôi, còn hận không thể đem tài nữ khắp thiên hạ về nhà mình, cũng thật khiến người ta phát ghen. Đại Ngọc là tài nữ, còn là tiên từ đầu thai, sao lại toàn tâm toàn ý với một nam nhân như vậy, có thể thấy tình yêu đều là mù quáng

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Từ chỗ lão thái thái trở lại quán Tiêu Tương, ta đã không còn đề tâm chuyện của Bảo Ngọc. Già Lư kể về cuộc sống thôn dã nơi quê nhà, lại nhắc ta nhớ đến một sự kiện. Ta vẫn luôn cân nhắc tương lai phải làm gì kiếm sống, nếu nói dựa vào những gì ta biết, thì chính là buôn bán. Nhưng cổ đại khác hiện đại, thương nhân ở đây bị coi rẻ, hơn nữa ta lại không thể xuất đầu lộ diện. Hơn nữa, nơi này làm gì cũng đều phải dựa vào quan phủ, hiện đại tuy rằng cũng có, nhưng dễ gia nhập hệ thống hơn. Ta ở đây không có quyền thế, cũng không có lĩnh vực kinh doanh ta biết, bởi vậy, ta đã sớm từ bỏ ý định làm kinh doanh.

Ta không thiếu tiền, cũng không sốt ruột kiếm tiền, chỉ là muốn làm một việc gì đó cho cuộc sống đỡ nhàm chán. Đại khái, có lẽ số trời sinh vật và đi. Nghe già Lư nói, trong lòng liên tính toán, lập tức lòi cây tiêu ta chưa từng dùng đến một lần, thôi vài cái. Tuy rằng cách xa ngàn dặm, nhưng vấn đề này có lẽ thuộc về khả năng huyền diệu của người Miêu hay thứ gì đó tương tự thế, Tĩnh Ngôn nói hẳn nhất định tìm được ta, chỉ dặn ta cứ nửa ngày thôi một lần.

Muốn thực hiện kế hoạch, đương nhiên phải có người thay ta làm. Ở đây, người có thể thay ta ra mặt chỉ có một mình Tĩnh Ngôn. Không thể nói rõ ta với hắn là tín nhiệm hay không tín nhiệm, đằng nào ta cũng không có nhiều lựa chọn. Thôi, cứ tin cho xong.

Nếu cách xa cả ngàn dặm, hẳn muốn đến chỗ này phải cần một khoảng thời gian, ta cũng không cần lo lắng. Hắn đã làm ám vệ vài năm, nên làm thế nào hẳn là rõ ràng, phải vào trong Đại Quan Viên thế nào, chắc không cần ta dạy chứ..

Ngày thứ ba, lão thái thái làm tiệc đáp lễ Tương Vân tại đình Thâm Phương, trước mặt mỗi người là một cái kỷ cao, đặt một cái hộp có nhiều ngăn, mọi người tự chọn món mình thích ăn để vào đấy, lại có một bình rượu, cũng coi như thứ vị. *(nói thì lẳng nhăng, nhưng có lẽ cũng là một dạng buffet cổ đại)*

Bích Nguyệt bưng cái khay xanh biếc kiêu lá sen đến, trong đựng mấy cành hoa cúc. Già Mỗ nhìn thấy, chọn một cành cúc đỏ cài lên tóc. Quay lại thấy già Lư, liền cười nói: “Bà cũng qua đây cài hoa.”

Nói chưa dứt lời, Phụng tử liền kéo tay già Lư, đem toàn bộ chỗ hoa còn lại cắm loạn xạ lên đầu bà.

Mọi người cười ầm ĩ, già Lư cũng rất thức thời tỏ ra cảm kích, biết Phụng tử trêu ghẹo, liền vui vẻ làm trò cho mọi người cười.

Sau đó, già Lư được dắt đi xem trong vườn, lại náo loạn ra không ít trò vui, khiến lão thái thái cùng mọi người cười mãi không thôi. Ta bởi vì trong lòng còn lo việc, cho nên không mấy hứng thú. Thấy lão thái thái hoan hỉ, cũng hòa theo một chút.

Quấy phá đến tận am Lương Thuý, mới nhớ ra chỗ này còn có Diệu Ngọc. Nàng ta tính tình cổ quái, so với Đại Ngọc chỉ có hơn chứ không có kém, cho nên từ khi nàng rời am Lương Thuý đi tìm chúng ta, còn không bình thường bọn ta cũng không tự tìm phiền phức.

Diệu Ngọc dâng trà cho lão thái thái, rồi nhảy mắt gọi ta và Bảo Thoa sang một gian khác uống trà. Bảo Ngọc thấy bọn ta đi, cũng liền đi theo. Nàng ta đối với Bảo Ngọc vốn có vài phần tình ý, cho nên để ta và Bảo Thoa dùng chén quý cho khách để thưởng trà, còn với Bảo Ngọc lại dùng cái chén mình vẫn dùng hàng ngày để đãi trà hắn. Bảo Ngọc này lại ngu xuẩn không hiểu tâm ý người ta, ồn ào tố cáo ta và Bảo Thoa được dùng đồ cổ, hẳn chỉ được chạm vào đồ tục khí. Thật là...nữ tử thanh tú như vậy, lại có tình với Bảo Ngọc, có thể thấy thể nhân đều là trông mặt mà bắt hình dong. Bảo Ngọc quả thật có tướng mạo, nhưng luận về tài mạo, phong phạm, cái gì cũng bằng không.

Ta vẫn biết Diệu Ngọc tính khí thất thường, uống xong chén trà liền cùng Bảo Thoa cáo từ.

Lúc trở về phòng, liền cảm giác được xung quanh có người chờ, liền để nha hoàn bà từ lui xuống, lấy có một mồi, muốn nghỉ ngơi. Đợi trong phòng không còn ai, ta mới nhẹ nhàng mở cửa ra vườn trúc phía sau: “Ai ở bên ngoài?”

“Cô nương, là thuộc hạ, Tĩnh Ngôn.” Hắn đang ẩn thân ở sau nhà, thấy ta chỉ còn lại một mình mới đi ra.

Ta mở to cửa cho hắn nhảy vào, bảo hắn không cần quỳ, đợi hắn ngồi xuống, ta mới thấy trên mặt hắn có chút mệt mỏi, liền biết hắn đã ngày đêm chạy tới chỗ này.

Vì thế mới dặn dò: “Sau này, nếu ta có gọi, huynh cứ bình tĩnh mà đi. Không cần quá vội vàng như vậy.”

Ánh mắt hắn chợt lóe: “Ta vì lo lắng cô nương có việc gấp, cho nên nhất thời nóng vội. Nếu cô nương đã nói, về sau ta sẽ bình tĩnh hơn.”

Ta gật gật đầu, biết nghe lời, nói chuyện với hân cũng không quá khó khăn.

Vì thế lại hỏi: “Việc ta dặn huynh làm, thế nào rồi?”

“Theo lời cô nương, đồ trong kho phòng hàng năm đều được bán ra ngoài ba thứ. Bởi vì không phải cần bán gấp, cho nên giá cả cũng không tồi. Phù đệ mới cũng đã mua rồi, cách Lâm trạch rất xa, không lớn, không nhỏ, không khiến ai phải chú ý. Ta cũng đã lặng lẽ tìm người kiến tạo kho phòng. Hiện tại, đồ đạc cũng đã chuyển qua gần hết. Chỉ còn vài thứ sẽ đem ra bán trong những năm tới. Ngân phiếu thu được đều ở đây, còn có sổ sách, mời cô nương kiểm tra.”

Ta không nhìn đến sổ sách, chỉ lướt qua tập ngân phiếu, hoá ra đồ cô rất có giá trị nha.

Đưa lại xấp giấy cho hân, lại hỏi: “Những người bên cạnh huynh, hiện tại có đáng tin không?”

Hân gật gật đầu: “Có mấy người, bất quá, chuyện ở Lâm trạch bọn họ không biết gì cả, đều là ta tự mình làm. Bọn họ chỉ giúp chuyện buôn bán.”

“Có tin được không?”

Hân im lặng một lúc mới trả lời: “Người Hán đa phần là giả dối, ta cũng không dám tin. Đành dùng cổ thuật của người Miêu, bọn họ cũng không biết. Nếu có ý định ám hại ta, tất nhiên sẽ phải trả giá.”

Cổ thuật sao?

Hân thấy ta trầm tư, liền hỏi: “Cô nương nếu không thích, về sau ta không dùng nữa.”

Ta lắc lắc đầu, hỏi: “Cổ thuật bình thường có gây hại không?”

“Bình thường thì không, nhưng nếu ta thúc giục, thì sẽ có.”

Chúng ta hiện giờ không có căn cơ, gia nô trung thành cũng không, chuyện này cũng không còn cách nào khác. Tĩnh Ngôn tuy rằng có năng lực, nhưng thiên tính vẫn là đơn thuần, như vậy cũng tốt.

Ta nói với hân: “Cổ thuật, nếu cần thiết huynh cứ dùng, ta cũng không phản đối. Hôm nay chỉ muốn huynh làm giúp ta một việc.”

“Cô nương cứ nói.”

Ta lấy ngân phiếu trong tay áo, đưa cho hân, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Chỗ ngân phiếu này huynh cầm đi. Vài năm nữa, có chỗ nào gặp thiên tai, mất mùa gì đó, nhất định sẽ có người bán đất, huynh đến mua lấy một điền trang.”

“Điền trang?”

“Phải, ngoại trừ Tô Châu, Dương Châu, Kim Lăng và kinh thành, còn lại cả nước, huynh yêu thích chỗ nào thì mua ở đó, tùy huynh lựa chọn. Nhưng hàng năm, Lâm trạch vẫn phải bán một hai thứ ra ngoài.”

“Do ta tự quyết định nơi mua sao?”

Ta gật đầu: “Kì thật cũng không nhất định là phải chỗ nào gặp thiên tai mới chọn, ta chỉ muốn kiếm ít tiền nghỉ thôi, những nơi như thế giá đất thường rẻ hơn. Huynh cứ chọn một chỗ mình thích là được.”

“Thuộc hạ đã hiểu, cô nương có yêu cầu gì không?”

“Vẫn như cũ, không lớn không nhỏ, không cần khiến người ta chú ý. Cho nên, huynh phải lưu ý một chút.”

“Thuộc hạ rõ, mua rồi thì xử lí thế nào?”

“Mua về rồi, công việc ở điền trang vẫn giữ nguyên như cũ. Những tá điền cũ nếu muốn ở lại, thì để họ ở lại, tô thuế thu theo từng năm, hoặc ba năm một lần. Mức thuế cứ dựa theo những nông trang phụ cận là được. Chỉ là nếu là vùng có thiên tai, thì giảm xuống một chút, nếu cần thì dứt khoát miễn luôn hoặc cho nợ, sang năm thu sau. Đừng có để nông phu trong nhà chết đói.”

Tĩnh Ngôn gật đầu.

Ta lại hỏi: “Huynh quản lí sổ sách được chứ?”

“Thuộc hạ làm được.”

“Vậy được rồi, điền trang ta cũng không cần phải kiếm được bao nhiêu tiền, cho nên huynh không cần lo lắng quá mức. Chỉ điều hành ở mức bình thường là được. Đào tạo thêm một hai người quản lí cũng tốt, nhưng không được dùng người quá hà khắc, cuộc sống tá điền vốn không dễ dàng gì.”

“Thuộc hạ hiểu, nếu cô nương không phản đối, ta sẽ dùng cổ thuật không chế bọn họ.”

Ta thờ dài: “Nếu bọn họ không gây chuyện, đừng để cho ai nhìn ra cái gì bất thường.”

Tĩnh Ngôn gật đầu.

“Nếu có người hỏi, huynh cứ nói là cùng đệ đệ làm ăn, đệ đệ tên Vu Viễn.”

Lần đầu tiên nhắc lại tên mình sau nhiều năm, có chút cảm động. Tĩnh Ngôn mặc dù còn nghi vấn, nhưng vẫn gật đầu.

“Sau này ta sẽ già chết rồi khỏi chốn này, lúc đó, tên của ta là Vu Viễn. Chúng ta đã có khế ước, về sau nhận làm huynh muội trong nhà, chỉ là với người ngoài, cứ nói ta là nam tử.”

Trong mắt Tĩnh Ngôn có chút ôn hoà, gật đầu nói: “Thuộc hạ hiểu.”

Ta khẽ cười: “Nếu đã là huynh muội, còn xưng ‘thuộc hạ’ làm gì. Về sau, huynh gọi ta là Tiểu Viễn, ta gọi huynh là đại ca. Trước sau đều như vậy, đừng để người ta nắm được sơ hở.”

“Ta đã biết, Tiểu Viễn.” Hắn ôn nhu nói.

Lâu lâu mới có người gọi tên ta, khiến ta nhìn không được nở nụ cười, haizz, thật có cảm giác xa xôi.

“Đại ca, huynh vì báo ân nên đi theo Nam Uyển vương gia, đã bao giờ về thăm lại nhà chưa?”

“Chưa từng quay về.”

Ta gật đầu nói: “Đến lúc mọi chuyện xong xuôi, huynh cũng nên về một lần.”

Hắn lắc đầu nói: “Trong tộc ta không còn ai thân thích, tộc trưởng mới cử ta đi. Ta không có ai chờ ta về cả.”

“Đều là tùy ý huynh thôi. Hôm nay, huynh ở lại kinh tìm quán trọ ngủ lại, nghỉ ngơi cho tốt hẵng quay về. Chuyện ta dặn, không cần vội, hai năm, ba năm không được, thì bốn năm, năm năm cũng được, không cần sốt ruột. Nếu tiền không đủ dùng, bán nhiều thêm vài thứ đồ là được. Hoặc đến chỗ này tìm ta cũng không sao.”

“Ta hiểu, Tiểu Viễn cứ yên tâm.”

Ta cười gật đầu: “Lần tới ta có gọi, huynh cứ bình tĩnh mà đi. Ta chẳng thể xảy ra cái gì gấp cho được.”

Tĩnh Ngôn lại gật đầu, rồi theo lối cửa sổ rời đi.

Như vậy, kế hoạch của ta có thể chậm rãi triển khai. Trong lòng thầm nghĩ, thuận tay mở một quyển sách thuốc.

Hôm sau, lão thái thái thấy thân thể không thoải mái, liền mời Vương thái y đến xem, nói là chứng bệnh người già, ra gió nên bị cảm một chút. Ta không tiện bắt mạch, chỉ xem qua sắc mặt, lại nhìn trộm đơn thuốc của Vương thái y một chút. Thấy không có gì nghiêm trọng, liền trả cho đám nha hoàn đi lấy thuốc.

Phượng tỷ ở bên cạnh trêu đùa: “Lâm muội muội không hiểu y lý, sao cứ cầm đơn thuốc nhìn mãi vậy?”

Ta cười đáp: “Thuốc của lão thái thái ta đương nhiên muốn xem, hơn nữa, tuy ta không học y, nhưng bản thân dùng thuốc bao nhiêu năm, chỉ cần nhìn là biết được lực của thuốc mạnh hay không mạnh, có thích hợp dùng hay không.”

Lão thái thái vui sướng ôm ta vào lòng: “Vẫn là ngoại tôn nữ hiếu thuận nhất.”

Ta chỉ cười cười ngồi nghe lão thái thái và Phượng tỷ bàn chuyện, trong lòng nghĩ, ta tới bây giờ vẫn không có cơ hội bắt mạch cho người khác, tuy rằng tôi nào cũng đọc sách, học y nhưng vẫn chưa có cơ hội thực tế, trong lòng có chút thấp thỏm.

Bệnh của ta, mỗi lần phát bệnh là một lần nặng thêm, càng lúc càng nghiêm trọng, ấy cũng là đương nhiên, nếu không, sau này ai dám tin Đại Ngọc vì bệnh mà chết. Mỗi lần bệnh phát tác càng mạnh, lão hoà thượng cũng bồi thường càng nhiều. Trường Sinh khí trong người ta không biết đã đạt đến cảnh giới nào rồi nữa. Loại tu luyện tăng nội lực kiểu này, chỉ sợ là chuyện lạ thiên cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Buổi sáng, sau khi ăn điểm tâm, qua bên lão thái thái thỉnh an, bọn ta cùng nhau trở về trong vườn. Trên đường, Bảo Thoa khẽ kéo tay áo ta, ta biết nàng có chuyện muốn nói, liền đi chậm lại, đi cùng nàng đến Hành Vụ uyển.

Đợi ta ngồi xuống, Bảo Thoa nói: “Muội muội, có một chuyện, tỷ muốn thương lượng với muội một chút.”

Thấy Bảo Thoa vẻ mặt nghiêm túc, bèn nói: “Chị em chúng ta xưa nay thân mật gần gũi, có chuyện gì Bảo tỷ cứ nói, muội nghe.”

Nàng gật gật đầu, đứng lên đi vài bước, sau đó quay đầu nhẹ nhàng nói: “Hôm qua Tập Nhân vụng trộm đưa tỷ mấy quyển sách, nói là Bảo Ngọc gần đây cứ giấu giấu điểm điểm xem loại sách này, nhờ tỷ xem là sách gì, có phải sách tốt hay không?”

“Vậy tỷ thấy sao? Muội còn không biết hẳn có đọc sách, chỉ thấy suốt ngày chạy chơi trong vườn.”

Bảo Thoa gật đầu: “Tỷ nhìn qua, cũng không phải sách chính phái gì. Không biết Bảo Ngọc lấy đâu ra mấy loại sách này, muốn nói cho dì, lại sợ khiến dì tức giận, phạt người hầu trong phòng Bảo Ngọc. Cho nên, mới thương lượng với em trước, em xem việc này phải làm thế nào mới tốt?”

Ta nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Nếu chuyện này đến tai mẹ, lại đánh hấn, mắng hấn, đầu gối ấy nhất định không chịu nghe lời, ngược lại là không tốt. Không bằng chị em ta âm thầm sửa hấn, để hấn tự mang sách kia đốt đi. Tỷ thấy thế nào?”

Bảo Thoa gật đầu. “Nhà chúng ta cũng được coi như nhà thư hương, tổ phụ cũng yêu trừ sách. Trước kia cũng lên lút xem mấy loại sách này, sau người lớn trong nhà biết, đánh đánh, mắng mắng, còn đốt đi, mới yên. Cho nên, nếu đọc sách tạp nham, thà rằng không đọc cho xong. Ngay cả việc làm thơ, viết chữ, cũng không phải bổn phận của bọn nam nhân. Bọn họ đọc sách thánh hiền, để phụ quốc trị dân mới phải. Chỉ là giờ ít người như vậy, càng đọc sách lại càng tệ. Đây là đọc sai sách, rồi bọn họ cũng đem bôi nhọ sách đi, như thế thà đi buồn, đi cày còn hơn, thật không có gì hại bằng. Sợ nhất là Bảo Ngọc say mê cái loại sách không đứng đắn, hại đến tính tình, thì thật không thể cứu.”

Lời này khiến ta thật khâm phục, một tiểu thư khuê các, lại có kiến thức như vậy, không thể không cảm thán.

Ta gật đầu nói: “Bảo tỷ tỷ nói phải, chỉ là tính tình Bảo Ngọc như vậy không phải ngày một ngày hai mà đổi được, cần chậm rãi mà làm. Nay cậu đã không ở nhà, lão thái thái lại càng nuông chiều, cho nên hẳn vô pháp vô thiên. Chúng ta có khuyên, nửa câu cũng không để tâm, cho nên muội mới không hay nhiều lời. Nay Bảo tỷ tỷ đã nói, đều là đạo lý cả, khiến muội cũng khâm phục, chỉ tiếc, tỷ tỷ không sinh ra làm nam tử.”

Bảo Thoa cười: “Tỷ cũng thường tiếc nuôi, muội muội học thức trí tuệ, lại sinh làm thân nữ nhi.”

Nghĩ đến kết cục của Bảo Thoa, ta lại thấy buồn: “Đã sinh phận nữ lưu, tương lai nhất định sẽ có nhiều chuyện bất đắc dĩ. Bất quá, tỷ muội chúng ta đều hiểu thế nào là an phận tùy duyên, tỷ tỷ có tấm lòng nhân hậu, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Bảo Thoa sẽ mang thai đứa con của Bảo Ngọc, đây là hy vọng của nàng...

Kể cả sau này ta có thể mang lại cho nàng mối lương duyên thứ hai, thì nữ tử luôn đem trung hiếu lễ nghĩa đặt lên đầu này cũng không đồng ý.

Hai chúng ta nói thêm một lúc, rồi tan.

Mấy ngày sau là sinh nhật Phụng tỷ, đám chị em đều góp tiền làm tiệc rượu. Uống chút rượu, nàng thấy chũnh choáng liền đi ra ngoài. Một lúc sau, đã thấy tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn chạy vào, nhào vào lòng lão thái thái khóc lóc, nói Già Liên muốn giết nàng. Lý Hoàn thấy thế, vội dẫn chúng ta lánh đi, lúc về Đại Quan Viên, liền gặp Bình Nhi đang khóc nức nở, trên mặt vẫn còn dấu tay. Phụng tỷ quả thật đủ nhẫn tâm, người vẫn đi theo bên mình, lại trung thành như vậy, thế mà cũng xuống tay được. Bình Nhi ghen ngào mãi không nín được, Bảo Thoa khuyên như: “Chị là người hiểu biết, xưa nay mẹ đối đãi với chị thế nào? Hôm nay mẹ chị say rượu, không đem chị dằn vặt để hả giận, thì biết đem ai? Chị đừng để người ta cười mẹ quá chén. Chị chỉ nghĩ cái oan lúc này, chẳng hoá ra những cái tốt trước đây của mình đều là giả dối hay sao?”

Ngay lúc ấy, Hồ Phách cũng đến, nói lại lời Già Mẩu an ủi, Bình Nhi mới nguôi ngoai.

Các nàng còn muốn đến xem tình hình lão thái thái và Phụng tỷ, ta không có kiên nhẫn, liền lấy cớ không thoải mái, xin về, Lý Hoàn vội cho người dìu ta về quán Tiêu Tương.

Già Liên quá mức phong lưu, Phụng tỷ lại quá ác liệt, mấy chuyện ghen tuông đánh nhau này, ta theo chủ trương mắt không thấy, tâm không phiền.

Mấy hôm sau, không ngờ lại phát bệnh, so với lần trước nặng hơn rất nhiều, bọn tỷ muội vẫn thường đến thăm, nhưng thấy ta không mấy khi tỉnh táo, cũng không ngồi lâu. Chỉ có Bảo Thoa là thường xuyên đến, còn cho người đem tổ yến sang.

Lúc ta bệnh, lại xảy ra một chuyện. Đại cữu cữu Già Xá của ta, vừa mất nha đầu Uyên Ương trong phòng Già Mẩu. Nha đầu này cũng có chí khí, là người được lão thái thái rất coi trọng, xưa nay làm người vô cùng tốt, đối với bọn chị em trong vườn rất chu đáo. Bị Già Xá ép về làm thiếp, bèn quỳ trước mặt lão thái thái mà thề, nói vĩnh viễn không lấy chồng, quyết hầu hạ lão thái thái đến khi người quy tiên, lão thái thái mất rồi sẽ xuống tóc làm ni cô.

Trong nhà này, ngoài lão thái thái, lớn nhất đương nhiên là Già Xá. Tương lai lão thái thái đi rồi, ai cũng không cứu được Uyên Ương, chính nàng cũng rõ, bất quá, tranh thủ vẫn còn lão thái thái, liền cố hương chút ngày thanh tĩnh.

Trận này ta hoàn toàn đứng ngoài, vốn dĩ cũng không xen vào nổi. Đợi sau này, đến khi nàng tự tử, kéo nàng đi cùng ta là được. Dù sao cũng là nha hoàn, không để nàng uỷ khuất là được, có ai muốn chết cơ chứ!

Chờ ta khỏi bệnh rồi, trong Giả phủ lại xuất hiện thêm một đoàn người, có cháu gái của Hình phu nhân, Hình Tụ Yên, thím của Lý Hoàn cũng mang hai cô con gái là Lý Văn và Lý Ý đến chơi, thêm cả em họ Tiết Bàn là Tiết Khoa và em gái là Tiết Bảo Cầm cũng đến.

Một nhà đông đủ, khiến cho Bảo Ngọc mừng rỡ nói:

“Ông trời, ông trời, ngài có bao nhiêu tinh hoa thanh tú, sinh ra những người tài hoa bực này!

Thế mới biết tôi là ếch ngồi đáy giếng, thường ngày cứ nói mấy người ở đây đẹp có một không hai, ngờ đâu không phải tìm đâu xa, chỉ ở trong vùng này đã nổi người một vẻ.

Giờ tôi lại hiểu thêm một bậc nữa. Ngoài mấy người này ra, biết đâu còn chẳng có những người đẹp hơn nữa!”

Bởi vì Trương Vân mở còi, lão thái thái cũng thương, cho người đến đón nàng sang chơi.

Cho nên lúc này, trong Đại Quan Viên, muốn bao nhiêu náo nhiệt liền có bấy nhiêu.

Lý Hoàn cầm đầu, dưới có Nghênh Xuân, Thám Xuân, Tích Xuân, Bảo Thoa, Trương Vân, Lý Văn, Lý Ý, Bảo Cầm, Tụ Yên, Bảo Ngọc và ta, tổng cộng là mười hai nhân mạng. Trừ Lý Hoàn là lớn nhất, Phụng Thư thứ hai, còn lại không ai quá mười sáu tuổi, cho nên mấy tiếng “tỷ tỷ muội muội” kêu loạn cả lên.

Trong bọn họ, ta để ý nhất là Bảo Cầm, bởi vì trong Hồng Lâu Mộng, nói nàng còn đẹp hơn cả Bảo Thoa. Nhìn đến người thật, lại không so sánh nổi, dù là dung mạo hay khí độ, đều là mỗi người một vẻ, luận phẩm cách kiến thức, Bảo Cầm nhỏ tuổi hơn Bảo Thoa, tính trẻ con vẫn còn, cho nên không theo kịp Bảo Thoa.

Bất quá, bộ dáng Bảo Cầm vẫn là mượt mà xuân sắc, khó trách các vị trưởng bối đều yêu thích. Lão thái thái cũng có ý tác hợp cho nàng với Bảo Ngọc, đáng tiếc, nàng đã có nơi có chốn.

Trương Vân đến, đương nhiên nháo ra lắm trò vui, nàng và Bảo Ngọc xin ở chỗ lão thái thái mấy miếng thịt hươu, tự mình đem nướng. Ta thật thích Trương Vân a, lần nào đến cũng mang phúc lợi đến theo. Bền ăn nhiều hơn mấy miếng thịt, lại uống thêm mấy chén rượu nóng. Trương Vân thấy ta hưng trí, lại càng huyên thuyên âm ỉ.

Mở thi xã, đương nhiên vẫn là Bảo Ngọc chịu phạt, hần bị bắt phải đến chỗ Diệu Ngọc xin hồng mai, lão thái thái cũng qua góp vui một hồi, vô cùng náo nhiệt.

Bảo Cầm tuy nhỏ tuổi, nhưng tài năng quả thực xuất chúng, hướng hồ ta và Bảo Thoa trước giờ thân thiết, cho nên đối xử với nàng cũng ân cần hơn những người khác. Nàng có lẽ cũng biết, cho nên suốt ngày mấy tiếng “Lâm tỷ tỷ” gọi không ngừng.

Nàng làm được mười bài thơ hay, mọi người xem đều tán thưởng không ngớt. Bảo Thoa là tỷ tỷ nàng, đương nhiên không thể khen ngợi, nàng nhìn ta, thấy ta cũng tâm đắc với thi từ của nàng, liền cao hứng không thôi.

Qua năm mới vẫn theo lệ cũ, nghe hí kịch, uống rượu đón giao thừa, Phụng tử đột nhiên lâm bệnh, nằm liệt giường. Trước giờ mọi sự lớn nhỏ trong nhà đều là nàng quản, Vương phu nhân như nữ Bồ tát, hết thấy đều không nhìn, vì thế, đương nhiên Lý Hoàn phải ra mặt. Lý Hoàn hiền lành, không át nổi điều nô, Phụng tử mới nhớ đến còn có Thám Xuân.

Thám Xuân là bậc anh thư, bình thường làm việc mau lẹ quyết đoán, kiến thức lại không tầm thường. Tiếp nhận gia vụ, liền làm rất nhiều cải cách. Bỏ đi mấy tiền lệ hoang phí, nguyên bản Giả phủ giống như một chiếc xe ngựa càng kéo càng nặng, quá nhiều người, qua nhiều cấp bậc, một việc nhỏ cũng trở thành khó xử lý, lại tốn nhiều tiền bạc. Thám Xuân cải biến không ít tệ nạn lâu nay, nhưng suy cho cùng cũng chỉ như muối bỏ bể, Giả phủ hiện giờ như một cái xe không phanh, kéo thế nào cũng không quay lại.

Lại qua mấy ngày, không ngờ trong cung có một vị lão thái phi qua đời. Những nhà tập tước nhân gia, trong một năm không được tổ chức hát xướng. Những con hát đã mua hồi trước, đều trả về nhà, còn những người muốn ở lại, thì sẽ an bài đến các phòng hầu hạ.

Bởi vì bọn họ là con hát, không giống như những nha hoàn trong phủ, ai nấy đều có chút tâm tính riêng. Đám bà tử trong phủ bực các nàng khó bảo, ngày nào cũng có cãi nhau, hại ta chẳng muốn ra ngoài.

Nhất thời, trong một thời gian ngắn sinh ra không biết bao nhiêu chuyện âm ỉ, may mắn đã bớt được một Triệu di nương, nếu không mụ ta khéo cũng nhảy vào náo loạn theo.

Một ngày, chúng ta đang thảnh thơi an lão thái thái, Phụng tử dẫn một tức phụ trẻ tuổi xinh đẹp tiến vào, hoá ra là Vu Nhị Thư (*thiếp của Giả Liễn*). Lòng ta biết rõ là chuyện gì, không cần nói đã đọc từ trước, chỉ riêng xét theo tính tình Phụng tử, cũng nhất định không phải là người hiền lành đến thế. Ta và Bảo Thoa đưa mắt nhìn nhau, đều đọc thấy ý nghĩ không tốt.

Quả nhiên, Phụng tử chậm rãi âm thầm biến thành ngược đãi Vu thị, nha hoàn đưa đồ ăn sang, đều là nuốt không nổi, lại khiến nàng chịu không ít uất ức. Bình Nhị tính tình khoan hậu hơn một chút, thỉnh thoảng có sang giúp đỡ.

Sau, Giả Xá lại cho Giả Liễn thêm một người thiếp tên Thu Đồng, người này ý mình là do Giả Xá tặng cho, liễn ngang ngược không nói nổi, ngay cả Phụng ty cũng nín ba phần.

Mỗi khi Bình Nhi giúp đỡ Vụ Nhị Thư, Thu Đồng lại ra chỗ Phụng ty châm chọc, Phụng ty liền trách mắng Bình Nhi, khiến nàng không dám cùng Vụ Nhị Thư thân cận. Ta và Bảo Thoa đôi khi cũng trợ giúp nàng một ít, nhưng cũng là có hạn.

Lúc Giả Liễn cưới nàng, miệng toàn là lời ngon tiếng ngọt, thề thốt thốt thốt. Nay có Thu Đồng, liền tham tán hoan, lạnh nhạt với Vụ thị, cuộc sống của nàng trong phủ cũng không nhìn tới.

Nàng nguyên đã thụ thai, được hơn tháng, thì bị ốm. Mời đại phu đến xem, cho uống thuốc, rốt cuộc lại biến thành sảy thai, cái thai đã thành hình, là một nam hài.

Ta và Bảo Thoa nghe tin, đều biết Phụng ty rất độc, ta biết nàng sẽ hoài thai, định tìm dịp nói cho nàng, không được uống thuốc bừa bãi. Nhưng không kịp.

Giả Liễn hiện tại vừa đau vừa hối, nhưng có thể cứu vẫn được gì?

Có thể thấy, ở đây, cái không đáng một đồng tiền, chính là tình yêu của nam tử.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Một ngày, phong nguyệt bảo giám lại bắt ta ngồi chép một bài thơ. A! Là “Đào hoa hành”...

“Hoa đào nọ ngoài rèm sóng liêng,

Người trong rèm sớm biếng điểm trang.

Trong ngoài chừng độ tác gang,

Người đây hoa đấy lại càng gần thêm.

Gió muốn thổi cho rèm lại mở,

Hoa muốn nhòm, rèm cứ đứng yên.

Ngoài rèm hoa vẫn nở đầy,

Mà trong rèm lại người gầy hơn hoa.

Hoa cũng biết xót xa ai đó

Đứng ngoài rèm nhờ gió hỏi han.

Gió lượn hoa đã đầy sân,

Ngoài sân hoa những tần ngần nhớ ai?

Sân rêu bán phía ngoài khép cửa,

Bóng chiều về người tựa lan can.

Tựa lan nhìn gió lệ tràn,

Quần hồng rón rén dạo vườn hoa chơi.

Kìa hoa lá toi bời trên dưới,

Hoa ửng hồng, lá rọi màu xanh.

Khói tuôn phủ kín muôn cảnh,
Bóng lò mờ thắm, in quanh vách lầu.
Mặt trời chói nát nhàu chần gấm,
Gối san hồ giấc ấm vừa tan.
Gái hầu dâng chậu kim bồn,
Chè hương ấm giọng phấn son lạnh mùi.
Này người đẹp hoa tươi là thế,
Sao hoa tươi mà lệ vẫn rơi?
Đem hoa ví với lệ người,
Lệ tuôn lã chã hoa cười lả loi.
Xem hoa mau lệ vui vui cạn,
Lệ cạn rồi, xuân chán hoa buồn.
Hoa buồn người cũng héo hon,
Hoa bay, người lã, chiều hôm còn gì?
Tiếng quyên bỗng gọi xuân đi,
Rèm này lặng lẽ, trăng kia lò mờ!”

Cũng vì bài thơ này mà phường thơ trong Đại Quan Viên đổi tên thành “Đào hoa xã” đây.

Vốn cũng vì nhớ đến thai nhi chỉ mới kịp thành hình trong bụng Vưu Nhị Thụ, trong lòng tự nhiên lại không thoải mái, tự nhiên thành ra lười xuất môn, chỉ lẩn trong quán Tiêu Tương, ai gọi cũng không đi, đọc sách tìm thanh tĩnh.

Thấy phong nguyệt bảo giám giao nhiệm vụ, bèn chép thơ ra một chiếc khăn tay, hẹn Bảo Thoa, Tương Vân, Bảo Cầm, Thám Xuân ở đình Thám Phụng, nhờ xem giúp.

Mọi người đọc xong đều tán thưởng, chỉ có Bảo Thoa là ngạc nhiên hỏi lại: “Lâm muội muội thường ngày tâm tính sáng khoái, là sao lại viết ra những câu đau buồn thế này?”

Ta thần nhiên cười: “Đêm qua nằm mơ thấy mẫu thân, người mất đã nhiều năm, trong lòng nhung nhớ vô cùng, đến khi tỉnh lại thấy hoá ra ảo mộng, nhất thời sầu não, liền viết bài thơ này. Quá nặng nề sao? Bất quá, muội thấy thi xã cũng yên ắng một thời gian, đám chị em thường xuyên có việc. Hôm nay, nhân bài thơ này, mở hộp đi, nếu không không biết còn bị trì hoãn đến khi nào.”

Mọi người đều gật đầu, liền kéo nhau đến Đạo Hương thôn.

Mang bài thơ ra cho Lý Hoàn xem, nêu ý định mở hội, định rằng ngày mai, mừng hai tháng ba, ta đứng ra làm xã chủ, sau khi dùng cơm, sẽ tụ họp tại quán Tiêu Tương. Lại nói, thời gian thay đổi, cảnh vật cũng thay đổi, liền đổi từ “Hải đường xã” thành “Đào hoa xã”.

Sau, nhớ đến sinh nhật Thám Xuân, đổi lại thành ngày mừng năm.

Hôm đó, có bà vợ Vương Tử Đằng đến thăm Phụng tỷ, rồi ngó ý muốn đón cháu trai, cháu gái sang chơi một hôm. Giả Mẩu và Vương phu nhân cho Bảo Ngọc, Thám Xuân, Bảo Thoa và ta bốn người đi cùng Phụng tỷ. Mọi người không dám từ chối, đi chơi một ngày, đến lúc lên đèn mới trở về.

Qua mấy hôm, trong nhà nhận được thư Giả Chính gửi về, nói độ tháng sáu, tháng bảy sẽ về kinh. Bảo Ngọc liền không vui, bởi vì từ lúc Giả Chính đi hẳn không chịu đọc sách viết chữ gì cả, đến lúc Giả Chính trở về, đương nhiên sẽ tra ra. Trong vườn thấy vậy, liền lùi thời gian họp thi xã, mỗi người đều viết giúp Bảo Ngọc vài trang chữ, số lượng cũng có thể lấp liếm cho qua. Bảo Ngọc yên tâm, lại đem những sách cần học ra đọc vài lần.

Hắn dựng công, nào ngờ một vùng ven biển gặp nước dâng, mấy huyện bị ngập lụt. Quan địa phương dâng tấu, Hoàng thượng phái Giả Chính tiện đường đến xem xét cẩn thận. Như vậy, liền kéo dài đến cuối đông mới về được nhà. Bảo Ngọc nghe nói, lập tức bỏ hẳn đọc sách viết chữ, lại chơi tràn như cũ.

Một ngày cuối xuân, Tương Vân và Bảo Thoa đến tìm ta, đưa ra một bài thơ cho ta xem, là của Tương Vân vừa viết, miêu tả hoa liễu, là “Như mộng lệnh”.

“Nào phải nhưng thêu mới rắc,
Rèm cuốn nửa chừng thom sặc.
Tay tiên nhặt đem về,
Quyên khóc yển hờn cũng mặc.
Giữ chặt! Giữ chặt!
Đừng để xuân đi nơi khác.”

...

Thấy lời thơ nàng mới mê thú vị, ta liền sắm sửa vài món ăn, gọi mọi người đến, cho xem qua bài từ của Trương Văn, rồi quyết định thi xã lần này hợp sẽ làm từ.

Đám tỷ muội đều đồng ý, lấy đầu đề là “liễu như” (*bông hoa liễu*), hạn phải theo mấy tiêu điều đã định trước. Bắt đầu rút thăm, Bảo Thoa gặp được điều “Lâm giang tiên”, Bảo Cẩm gặp được điều “Tây giang nguyệt”, Thám Xuân là điều “Nam kha từ”, ta được “Đường đa lệnh”, Bảo Ngọc gặp được “Điệp luyện hoa”. Một hồi hương tàn, mọi người ai làm được đều viết ra giấy, xung quanh xem xét bàn định một hồi, cuối cùng chọn bài của Bảo Thoa là hơn cả.

“Bạch ngọc trước thềm xuân biết múa,

Gió đông khéo cuốn đều đều!

Trước thềm xuân biết múa may,

Gió đông cuốn rải hoa này khắp nơi.

Ong bướm hàng đàn lượn dập dùi,

Nỡ để bụi thom vui dập.

Bao phen dòng nước trôi theo,

Muôn sợi tơ mảnh nào khác trước.

Hợp tan mặc bước gieo neo,

Xuân chó cười ta giống treo leo.

Nhờ gió đưa lên mãi,

Trên mây ngắt ngưỡng treo.

Bướm ong nhao nhác bay hoài,

Đâu theo dòng nước? Đâu vui bụi thom?

Muôn dây nghìn sợi vẹn toàn,

Cũng đành khi hợp khi tan tha hồ!

Đừng cười là giống chơ vơ,

Mây xanh lên vút ta nhờ gió đông.”

Mọi người đều khen ngợi một hồi, rồi mới tan.

...

Sau khi Già Chính về nhà, Bảo Ngọc không được tự do như trước. Bởi vì lo lắng Già Chính kiểm tra chuyện học hành, mà đổ bệnh một lần, chỉ nói là bị dọa. Bởi vậy, lại liên lụy đến đám bà tử trông coi trong vườn, lão thái thái giận dữ, phạt tất cả những người liên can, trong đó có vú nuôi của Nghênh Xuân. Trong phủ trước giờ vốn coi trọng những người đã từng làm vú nuôi của các cậu, các cô, như Lý ma ma là vú nuôi của Bảo Ngọc, nhiều lần sinh sự, nhưng mọi người đều nhẫn nhịn bỏ qua.

Nhưng lần này lão thái thái thực sự nổi giận, không nể mặt Nghênh Xuân, phạt nhũ mẫu của nàng. Nghênh Xuân vốn yếu đuối, ngày thường lại bị ma ma

kia khi dễ lừa gạt, cho nên mặc kệ, phạt thì phạt đi. Chúng ta thấy nàng bình thường không vui, muốn đến an ủi, nào ngờ vừa vào sân, liền thấy con dâu của nhà mẫu kia đang cầu tình, xin Nghênh Xuân đi nói hộ, lại bị vạch ra một lỗi khác, hoá ra bà vú nuôi kia của Nghênh Xuân đều mang trang sức của nàng đi cầm cố đánh bạc.

Thám Xuân liền nổi giận, lập tức tra hỏi cận kề, rồi gọi Bình Nhi đến xử lý.

Chỉ là Nghênh Xuân vẫn là yếu đuối thoái nhượng, chỉ muốn an bình, ngại sinh chuyện, muốn lấp liếm cho qua. Nàng đã như thế, chúng ta dù có ba đầu sáu tay cũng không giúp nổi. Thật không biết Giả gia sao lại sinh ra người nhu nhược đến như thế!

Một buổi tối, ta đang muốn đi nghỉ, thấy Phụng tử dẫn theo rất nhiều người đến, ta đang muốn dậy, nàng vội dè lại, nói: “Lâm muội muội cứ ngủ, chúng tôi sẽ đi ngay.”

Có lẽ là khám xét tài sản nhà hoàn, ta liền ngồi lên. Đại Ngọc có thể làm ngơ, nhưng ta thì sao có thể để bọn họ làm càn, khi dễ nha đầu trong phòng ta được.

Đi ra gian ngoài, thấy đám bà già đã muốn lục soát, ta nói: “Các người dừng lại đã!”

Lại quay đầu nhìn Phụng tử: “Mọi người đây là muốn làm gì?”

Phụng tử cười lấy lòng: “Vì mất một đồ dùng, mấy ngày tra xét không ra, sợ người ngoài lại đổ cho bọn chị em ạ hoàn, nên mới đi khám một lượt để người ta khỏi ngờ, đó cũng là để họ không mang tiếng.”

Ta cười nhạt: “Họ đã ăn trộm, chẳng hoá ra tôi cũng là chủ chứa hay sao? Mọi người không cần lục, sáng mai tôi sang nói với lão thái thái, để tôi về nhà đi thôi. Nhưng giờ muốn lục soát đồ đạc nhà hoàn trong phòng tôi, là không thể được.”

Phụng tử còn chưa nói, vợ Vương Thiện Bảo đã đến trước mặt ta nói: “Cô nương nói vậy là làm khó chúng tôi rồi, chúng tôi cũng là nghe lệnh lão thái thái mà làm thôi.”

Ta tát bà ta một cái, nói: “Chủ tử đang nói, lý nào đến phiên bà xem mồm.”

Bà ta xưa nay là người hiền cận, thấy ta ngày thường ôn hoà, cho là có thể khi dễ. Nay ăn một cái tát, cúi đầu đứng sang một bên. Đám người phía sau không ai hó hê gì nữa.

Ta nói tiếp: “Đây mà là bà tử có thể diện trong phủ hay sao? Đều muốn trèo lên đầu các cô cả rồi. Ta bình thường coi trọng bà là người có tuổi, hôm nay lại làm ra chuyện hồ đồ như vậy. Gia có gia quy, xảy ra chuyện, phải điều tra rõ ràng, chỉ biết làm càn lục lọi khắp nơi, sao lão thái thái có thể? Chỉ có nó tài xúi bẩy mà nên chuyện!”

Phụng tử đuổi đám bà già ra ngoài, mới nói: “Cô nói đều đúng cả, tỷ sao lại không biết. Chỉ là lão thái thái đang giận, tất nhiên phải nghe, tỷ cũng không còn cách nào khác.”

Ta im lặng một lúc, mới nói: “Tra xét thì tra xét, tỷ lẳng lặng dẫn người thân cận bên người đi là được, cũng không cần kinh động khắp trong ngoài như thế. Làm gì mà dẫn theo một đám người, hùng hùng hổ hổ, xem người trong vườn đều là giặc cướp hay sao?”

Phụng tử gật đầu, lát sau lại thờ dãi: “Bọn họ đều là người bên cạnh các bà, tỷ cũng không thể không nể mặt, khiến cô chịu uỷ khuất rồi.”

Ta cười cười: “Muội không uỷ khuất, uỷ khuất là tỷ thôi. Ai không biết tỷ đứng giữa là khó xử nhất. Tỷ đi đi thôi, chỗ của muội không để chị tra xét được. Tỷ cứ về nói với lão thái thái, muội đa tâm hơn người khác, lục lọi trong phòng muội là tát vào mặt muội một cái, ngày mai muội sẽ đến thỉnh tội.”

Phụng tử thấy ta kiên quyết như thế, cũng chỉ cười rồi đi.

Đội bọn họ đi rồi, hai nha hoàn trong phòng đều vỗ tay vui mừng, đám bà tử ngày thường cậy là người bên cạnh các bà lớn, ngang ngược khiến người ta oán hận, hôm nay bị ta mắng, khiến các nàng vui sướng không thôi.

Mà không để người ta lục lọi đồ của các nàng, là ta che chở cho, lại khiến các nàng thấy chủ tử rất đáng để hầu hạ.

Sau, sợ ta đắc tội với Vương phu nhân, họ lại bắt đầu lo lắng.

Ta khoát tay, thản nhiên nói: “Đóng cửa viện, đi ngủ đi. Việc này ta sẽ lo.”

Mọi người đều giải tán, Từ Quyên hầu hạ ta đi nằm rồi mới rời phòng.

Ta vào Giả phủ cũng được vài năm, cũng có thể thả lỏng một chút. Đắc tội thì đắc tội, cứu được ai thì cứu, muốn làm thì làm thôi. Ngày ta ở đây không còn nhiều nữa, kết cục đã định là sẽ cô độc mà “chết”, trước khi “chết”, làm thêm vài chuyện cho thoải mái cũng chẳng hại gì.

Bọn họ đi khám xét trong viện người khác, ta không can thiệp, ai cũng có số phận riêng, người không thể tự cứu mình, thì ai giúp cũng không nổi.

Ngày hôm sau, lúc ngồi nói chuyện với Thám Xuân và Bảo Thoa có nhắc đến chuyện này, hoá ra, vợ Vương Thiện Bảo ở chỗ ta ăn một bạt tai, sang chỗ Thám Xuân, lại liều lĩnh khoe khoang uy phong, đương nhiên là bị Thám Xuân đánh.

Chúng ta nói một hồi, thần một hồi, lại cười một hồi.

Lão thái thái đang buồn bực chuyện nhà họ Chân ở Giang Nam bị tịch biên tài sản, giải về kinh chịu tội, bọn ta đương nhiên không đem những chuyện này nói ra cho người biết. Huống hồ, Phượng tỷ đã cho người đến nói, chuyện tra xét hôm nọ có liên quan đến vợ Vương Thiện Bảo, bà ta bị đánh rồi đuổi ra ngoài, mong ta và Thám Xuân bớt giận. Đã như vậy, liền cho qua đi thôi.

Rằm Trung thu, Bảo Thoa, Bảo Cẩm đều về nhà dự tết đoàn viên, không ở trong phủ. Thám Xuân vì trong nhà xảy ra chuyện này, chuyện kia, không có tâm trạng đùa bỡn. Bảo Ngọc lại buồn bã vì Tình Văn ốm nặng, không bát nháo như ngày thường. Nghênh Xuân, Tích Xuân càng không cần phải nói. May còn Trương Văn vẫn thích náo nhiệt, nói với ta: “Chị em cô Bảo thật đáng giận, lúc cùng nhau vui đùa còn nói, rằm Trung thu sẽ cùng ngắm trăng, mở thi xã, nói văn làm thơ. Thế mà giờ lại bỏ rơi chúng ta, thường trăng một mình, thi xã không mở, thơ cũng không làm, tha hồ cho cha con, chú cháu thoả thích tung hoành (trước đó, họ Giả ăn tiệc Trung thu, có chơi từ lệnh, Bảo Ngọc và Giả Hoàn có làm thơ cho Giả Chính xem – chương 75), tỷ cũng biết đấy, Tống Thái Tổ nói một câu rất hay: ‘Lễ nào lại để người khác ngủ say bên cạnh giường nằm của mình.’ Bọn họ không đến, hai chúng ta làm thơ nói văn với nhau, để sau này bọn họ phải xấu hổ một phen!”

Trương Văn a! Quả nhiên không phụ kì vọng của ta! Lúc nào nàng cũng có trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Bởi vì Trương Văn đề nghị, chúng ta liền đi Ao Tĩnh quán, tìm hai cái ghế tre ngồi xuống, chọn loại thơ ngũ ngôn trường thiên, hạn văn thập tam nguyên.

(Tiểu Hồng: @.@ kiên nhẫn đã đến cực hạn, ta xin lược một đoạn đọc thơ. Bạn nào có hứng thú thì...link đây! Bài thơ ở khoảng giữa chương.)

Chúng ta vừa đọc nói vừa cười, cuối cùng không giống như làm thơ nữa, mà là liều chết không chịu thua.

Bỗng thấy Diệu Ngọc từ sau núi đã bước ra, nguyên lai nàng đã đứng nghe được một lúc. Giờ mới lộ mặt, muốn mời chúng ta đi am Lũng Thủy uống trà. Còn đem những câu thơ bọn ta vừa làm chép lại ra giấy, chính nàng cũng cao hứng muốn viết vài câu. Ta và Trương Văn cũng vui mừng, giục nàng mau viết.

(Tiểu Hồng: một lần nữa, thật xin lỗi, link bên trên *chỉ chỉ*)

Ta và Trương Văn khen ngợi một hồi, lúc này trời đã hừng đông, liền cáo từ, dẫn Trương Văn về chỗ ta nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, đám bà tử báo cáo lại với Vương phu nhân kết quả tra xét trong vườn đêm nọ, cả chuyện của Tư Kỳ, Vương phu nhân vừa sợ vừa giận, lập tức đuổi Tư Kỳ về nhà.

Bởi vì chuyện này, trong lòng nàng càng khó chịu, hồ nghi càng nặng, đại khái lại nhớ tới Tình Văn diện mạo phong tình, cảm thấy lo lắng. Liền lập tức triệu tập nha hoàn trong phòng Bảo Ngọc đến, những ai nàng thấy có bộ dáng hồ mê, như Tình Văn, Phượng Quan...đều sai người đem trả về nhà. Cũng bởi vì Tập Nhân ở một bên nói phải bảo vệ thanh danh cả đời của Bảo Ngọc gì đó, cho nên lần này, Vương phu nhân làm rất mạnh tay.

Tình Văn vốn đang bệnh nặng, lại bị lôi từ trên giường xuống ném ra ngoài. Tình Văn trước giờ tuy miệng lưỡi bén nhọn, nhưng cũng là người có khả năng, tính cách lại bộc trực, trong phòng chỉ có nàng áp chế đám bà tử lắm mồm lắm miệng, thành ra kết lắm thù oán với bọn họ. Hiện tại, thấy nàng bị Vương phu nhân ghét bỏ, một đám người chỉ chăm chăm lấy đá bỏ giếng (ý từ cũng giống như thêm dầu vào lửa), thật sự là tội nghiệt.

Giả Xá gả Nghênh Xuân cho Tôn gia, lão thái thái không vừa lòng, nhưng không tiện ngăn cản, dù sao cũng là nữ nhi của hần. Đợi Nghênh Xuân về thăm nhà, liền khóc suốt suốt tổ khổ. mấy ngày này, đám phụ nữ trong nhà luôn hết lời khuyên giải. Vương phu nhân và di Tiết thường xuyên an ủi nàng, ngược lại, Hình phu nhân và Giả Xá là cha mẹ ruột lại bỏ mặc không thèm nhìn đến, cũng không hỏi vợ chồng hoà thuận hay không, gia vụ thế nào, cha mẹ chồng có dễ hầu hạ, chỉ ngoài mặt chào hỏi một câu, thật sự là trái tim băng giá mà.

Giả Chính gần đây đã ép Bảo Ngọc phải đi học lại, hần không còn hay xuất hiện trong Đại Quan Viên nữa, ta cũng được thanh tĩnh.

Tình Văn chết rồi, Nghênh Xuân chịu khổ, Bảo Ngọc thấy thế, lại mắc tật cũ, si ngốc tìm đến phòng ta khóc lóc. Có lẽ vì ta là người duy nhất không khuyên giải hần, muốn khóc cứ khóc đi, phát tiết cảm xúc ra ngoài đối với thân thể vẫn tốt hơn là cứ canh cánh trong lòng. Cho nên, hần càng ngày càng thích đến quán Tiêu Tương, nhiều khi ta ngồi xem sách của ta, hần ngồi khóc hay làm gì cũng mặc hần, hai người chỉ trầm lặng ngồi hết buổi rồi tan.

Dạo gần đây, bệnh của ta phát ra ngoài biểu hiện càng nghiêm trọng, còn ho ra máu. Tuy rằng lúc hết cơn, cơ thể không có vấn đề gì, còn khoẻ mạnh hơn trước, nhưng thời điểm phải nằm một chỗ vẫn rất khó chịu. Ta mệt mỏi đến không còn sinh khí, thậm chí đến mở miệng nói một tiếng cũng lười, chỉ

ngủ suốt. Bởi vì chuyện kiểm tra lần trước, Bảo Thoa cảm thấy e ngại, quyết định về nhà mình ở, cũng ít khi vào lại trong vườn. Chỉ còn Thám Xuân và Trương Vân lại thăm, thấy ta thổ huyết, còn bị dọa cho nhầy dẹt.

Hôm sau, Giả Liễn dẫn đại phu đến thăm bệnh, lão đại phu này bắt mạch rất cẩn thận, so với ta tự mình xem cũng giống chín phần, đơn thuốc cũng tốt. Ta biết, đây là mệnh, không phải bệnh, cho nên không để ý. Ngược lại, mọi người xung quanh còn gấp hơn cả ta.

Ta vẫn uống thuốc đều đặn, Thám Xuân cũng thường đến chơi, đọc cho ta nghe một hai quyển sách giải trí.

Một hôm, ta đang nửa thức nửa ngủ, chợt nghe Tuyết Nhạn đang nhỏ giọng nói chuyện với một nha đầu khác bên ngoài, có nhắc đến Bảo Ngọc định thân gì đó, liền biết đại khái thời điểm này, việc chung thân của Bảo Ngọc và Bảo Thoa đã sắp định rồi. Cũng có nghĩa là ngày ta “rời khỏi hồng trần” không còn xa nữa, trong lòng thấy nhẹ nhõm không ít. Chỉ hơi tiếc một chút, Bảo Thoa vướng lễ giáo, không thể vào trong vườn được nữa, trước khi đi không thể gặp nàng một lần.

.

.

.

Lại qua vài ngày, hôm nay tinh thần đã tỉnh táo hơn một chút, Từ Quyên nói hôm nay trong viện Di Hồng, hoa hải đường vốn héo rũ bỗng ra hoa, lão thái thái và mọi người đều đi xem, hỏi ta có muốn đi nhìn một chút.

Ta biết hoa nở lần này không phải điềm tốt, đúng như Thám Xuân đã nói: “Vật gì cũng thế, thuận thì tốt, nghịch thì xấu. Có cây biết vận trời, này nở không đúng thời, chỉ sợ là yêu nghiệt.” Đã không phải chuyện tốt, đi làm gì?

Quả nhiên, Bảo Ngọc mấy hôm sau bị mất viên ngọc hộ thân, người cũng thành si ngốc ngơ ngác.

Nguyên phi tạ thế, nhất thời, Giả phủ lâm vào tình cảnh lao đao.

Ta cũng bắt đầu tính đến chuyện sau khi rời đi, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể tìm một thi thể, phóng hỏa thiêu cháy mới che giấu được. Liền thôi cây tiêu, gọi Tĩnh Ngôn đến Trường An.

Trong lúc chờ đợi, cũng có một chuyện. Lão thái hậu biết ta bệnh nặng, liền cho Thái y đến xem bệnh cho ta. Còn có một cung nhân đi cùng. Cung nhân đó đợi mọi người lui ra ngoài, mới nói cho ta lời Hoàng thượng, hẳn nói, Hoàng thượng biết tình hình của ta, hỏi ta có cần cái gì, người sẽ tận lực thay ta làm. Lại hỏi ta kiếp nạn này là gì, có phải chỉ là bệnh thôi không?

Ta nghĩ, tương lai có ra ngoài, cũng khó thoát khỏi tầm mắt của Hoàng đế, không bằng để cho mình một đường lui, liền bảo: “Đúng là lần bệnh này, nếu có thể qua, chính là cơ duyên tạo hoá, về sau phải mai danh ẩn tích rồi đi. Nếu không qua được, chính là ứng kiếp mà chết. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, nhưng e rằng lần này chỉ có thể trông đợi vào ông trời mà thôi.”

Cung nhân kia nghe xong quay về, thật không ngờ Hoàng thượng còn nhớ đến ta. Trong phủ thấy Thái hậu để ý quan tâm, đều hoan hỉ, thấy ta bệnh tình trầm trọng, lại càng lo lắng.

Ta nghĩ bọn họ đã định xong hôn sự cho Bảo Ngọc và Bảo Thoa rồi, không chọn ta, thứ nhất vì bệnh, thứ hai vì còn ôm hi vọng để ta tiến cung chăng?

Tĩnh Ngôn vẫn chưa xuất hiện, lão hoà thượng lại lộ mặt ra trước.

Chúng ta quen biết đã lâu, hướng hồ hẳn không phải người ngoài, cho nên cũng không cần quá khách khí. Bệnh của ta dạo này đã đỡ dần, liền hỏi hẳn: “Về sau, ta còn bị bệnh này nữa không?”

Hắn đáp: “Bệnh cả đời của ngươi đều đã xuất hết ra rồi, còn ở đâu ra nữa?”

Ta hơi yên tâm, gạt đầu hỏi hẳn: “Sự tình sẽ nhanh chóng đến hồi kết, ông tới lần này có việc gì?”

“Ta đến hỗ trợ ngươi thoát thân, cô nương ngươi không phải từng giúp ta một lần sao? Có qua có lại đi.”

“Giúp thế nào?”

“Thế ngươi muốn thoát thế nào?”

“Ta vốn nghĩ tìm một từ thi, rồi phóng hỏa đốt chỗ này, mấy thứ thu dọn không hết cũng huy luôn đi, đỡ phiền phức.”

Lão hoà thượng nói: “Không cần phiền toái, ta có thể dùng thủ thuật, biến ra một khối thi thể giả cho.”

Ta lắc đầu: “Ta muốn lấy theo một số thứ, ngoại trừ ngân phiếu tiền bạc, còn có vài bộ sách. Ta chết, mấy thứ này vô duyên vô cớ biến mất, sẽ khiến người ta sinh nghi, liên lụy đến người hầu bên cạnh ta. Nếu phóng hỏa, thì coi như toàn bộ bị huỷ, rốt cục cũng không ai rõ trong phòng ta cụ thể có những gì. Bất quá, Tiêu Tương quán bị huỷ cũng đáng tiếc.”

Lão hoà thượng trấn an: “Không lo, đã là giả, thì ta giả hết luôn, người còn làm giả được, những thứ người đem đi ta không làm được hay sao. Đợi một thời gian nữa, ta thu hồi phép, cũng không ai để ý, có để ý cũng tra không được.”

Nghĩ một lúc, xem ra cũng ổn, liền gật đầu đồng ý.

Lão hoà thượng cười hi hi rồi đi.

Ta lại nhìn trong phòng một hồi, trong Tiêu Tương quán nhiều nhất là sách, ta đều đã đọc qua, trừ bỏ vài quyển quý hiếm, còn lại đều có thể mua được, không cần mang theo.

Cũng biết mình có ngày phải đi, nên ngày trước lúc cùng mọi người làm thơ, viết chữ linh tinh, ta cũng giữ lại một ít làm kỉ niệm, khâu thành một quyển sách mỏng, mang đi cũng không đến mức phiền toái.

Ngân phiếu, sổ sách, không sao, cũng nhẹ.

Còn châu báu trang sức, lúc ta tới đây, không có mang nhiều. Hiện chỉ có mấy thứ lão thái thái cho, còn lại là đồ trong phủ phát cho các cô nương, trừ mấy thứ đặc biệt thích, còn đâu đều để lại đi.

Khối ngọc bội của Hoàng thượng, nếu để lại sẽ gây hoạ, không bằng cầm theo. Tương lai, Giả phủ sẽ bị khám xét, thứ này bị tìm thấy e rằng không tốt.

Đồ Thái hậu ban, trong phủ ai cũng biết, để lại.

Cuối cùng là người. Từ Quyên theo ta đã lâu. Người khác không nói, nhưng với nàng, ta lại không nỡ giãu.

Mấy ngày sau, Tĩnh Ngôn mới đến, lần này lâu hơn lần trước một chút, có lẽ vẫn nhớ lời ta nói.

Mời hấn ngồi xuống, rót một ly trà cho hấn, ta nói: “Một thời gian nữa, ta sẽ rời Giả phủ, cũng không phải đường đường chính chính mà đi, huynh ở lại kinh thành chờ ta. Chuẩn bị một xe ngựa, lần sau ta gọi huynh đến, thì mang cho ta một bộ quần áo nam nhân.

Tĩnh Ngôn không hỏi một câu, đợi ta giao hết việc, liền gật đầu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Từ Quyên có lẽ cũng đã biết chuyện Bảo Ngọc định thân, nhưng mọi người trong vườn đều cho ta và Bảo Ngọc xứng đôi, vốn nghĩ việc hôn nhân là của chúng ta. Nay đổi thành Bảo Thoa, ta lại ốm nặng, không ai dám nói cho ta biết, sợ ta nghe xong lại ốm thêm.

Từ Quyên cho là ta đối xử với Bảo Ngọc so với người khác bất đồng nhiều lắm, bởi vậy càng lo lắng.

Ta gọi nàng đến bên giường, thân nhiên hỏi: “Lão thái thái có phải đã định hôn cho Bảo Ngọc với Bảo tỷ tỷ bên kia hay không?”

Từ Quyên có chút hoảng hốt: “Làm sao cô nương biết?”

Ta khẽ cười: “Theo ta lâu như vậy mà chị không hiểu ta thêm chút nào sao? Ta đối với Bảo Ngọc tuy là ân cần hơn với người khác, nhưng chỉ là tình huynh muội mà thôi. Chị gạt ta thì thôi đi, khi không còn nghĩ như vậy?”

Nàng hình như hơi nhè nhẹ thở ra, gật đầu cười nói: “Tôi không cho là cô nương có ý tứ gì khác, nhưng mợ hai Liễn nói không được cho cô nương hay, tôi mới...”

Hoá ra là Phượng tỷ, nàng cho ta có tình với Bảo Ngọc sao? Xem ra, làm đương gia thì có tài, nhưng tình trường thì hơi hoang tưởng rồi...

Bên cười: “Không nói chuyện này nữa, ta có vài câu muốn nói với chị. Chị phải thề với ta, tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai.”

Từ Quyên gật đầu: “Cô nương cứ nói, Từ Quyên có chết cũng không để lộ một chữ.”

“Năm ta ba tuổi, từng có một thần tiên tới nhà, ông ta nói ta tuyệt đối không được sang nhà ngoại, không được gặp thân thích bên họ Giả, nếu không sẽ mang bệnh ra đi. Sau khi mẫu thân qua đời, lão thái thái đón ta về bên này, thần tiên lại chỉ điểm cho ta, đợi giờ phút Bảo Ngọc thành thân, ta sẽ phải vượt qua một ải sinh tử, nếu có thể thoát được, bệnh sẽ lập tức khỏi.”

Từ Quyên sốt ruột hỏi: “Bảo nhị gia sắp thành thân, kiếp nạn kia có phải...?”

Ta gật đầu: “Vị thần tiên kia có tấm lòng nhân từ, đồng ý giúp ta độ kiếp. Chỉ có điều kiện cả đời này ta không được quay lại Giả phủ nửa bước, cũng không thể gặp lại người thân thích.”

“Thần tiên định làm thế nào?”

“Lúc Bảo Ngọc thành thân, ông ấy sẽ biến ra một thi thể giả dạng ta, sau đó tùy ta làm cách nào đó để rời phủ ra bên ngoài. Đây vốn là chuyện cơ mật, nhưng vì chị và ta bên nhau đã lâu, tình cảm gắn bó, cho nên không nỡ gạt chị, miễn cho chị nghĩ ta đã ra đi thật rồi lại thương tâm.”

“Cô nương, tôi...”

Ta vỗ vỗ tay nàng: “Ta nguyên là muốn mang chị theo, nhưng cha mẹ, người thân của chị đều ở trong phủ. Nếu chị theo ta, đời này kiếp này sẽ không gặp lại họ nữa. Ta chỉ muốn chị nghĩ cho kĩ. Nếu ở lại trong phủ, sẽ không phải ly biệt gia đình. Nếu chị quyết theo ta đi, tình cảm chúng ta trước sau như một, không gì thay đổi.”

“Cô nương ra ngoài định sống thế nào?”

“Năm đó phụ thân ta bệnh nặng qua đời, chị cũng từng theo ta về Lâm phủ, gia tài phụ thân để lại, chị không phải không biết một hai. Cuộc sống là không có vấn đề gì. Huống hồ, người nắm đó Vương gia để lại cho ta, ta đã nhận làm đại ca, hiện giờ hẳn đang ở bên ngoài làm giúp ta một vài việc. Thần tiên cũng từng truyền dạy cho ta một ít bản lãnh, không sợ đụng phải cường hào ác bá. Vậy nên, Từ Quyên, chị không phải lo lắng ra ngoài cùng ta về sau sẽ quá long đong lận đận gì. Chị cứ nghĩ đi, giờ ra ngoài gọi bọn nha hoàn vào cho ta.”

Từ Quyên gật đầu, ra ngoài gọi Tuyết Nhạn cùng bốn năm nha đầu nhỏ tuổi vào phòng. Bọn họ biết ta đã bệnh hàng tháng trời, càng lúc càng nghiêm trọng. Thấy ta gọi vào, ai cũng đều có chút lo lắng.

Từ Quyên đỡ ta ngồi dựa vào thành giường, nâng gối cho ta kê lưng, Tuyết Nhạn hai tay bưng đến một chén tổ yến chưng để ta nhuận hầu, ta uống vài ngụm rồi trả lại, chậm rãi nói: “Ta đến Giả phủ đã vài năm, đều là mọi người vất vả hầu hạ, chúng ta cũng coi như có chút duyên phận. Bệnh của ta không phải ngày một ngày hai, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa.”

Vài tiểu nha đầu bật khóc, đều nói: “Cô nương có phúc, bệnh rồi sẽ khỏi.”

Ta có chút bất đắc dĩ, con gái trong phủ này quả thật hơi yếu đuối hơn bình thường. Từ Quyên an ủi bọn họ một chút, ta lại cười, nhẹ nhàng nói tiếp: “Hi vọng có thể như vậy. Mọi người theo ta lâu như vậy, tiền lương hàng tháng đều là Giả phủ chi trả, hôm nay ta tự mình phát cho mỗi người một hồng bao, coi như cảm kích các người tận tâm.”

Tiếng khóc lại vang lên, lần này còn to hơn lần trước, ta nhủ mảy, bảo Từ Quyên phát hồng bao cho các nàng, không ai chịu cầm, biết là ta vì sợ chính mình không xong, nên muốn cho các nàng một ít để từ biệt.

“Tiền này, coi như giải xui đi. Vài người trong các người tuổi còn trẻ, sinh lực viên mãn, để mọi người giải xui, bệnh của ta có lẽ cũng chuyển tốt.”

Nghe những lời này, các nàng mới dám nhận, thút thút lau nước mắt. Ta đối với người trong phòng tương đối khoan hậu, các nàng cũng coi như trung thành. Huống hồ, đám bà tử trong viện kính sợ ta, cũng nể ta là người ngoài phủ, chưa từng đến nháo ầm ĩ, không giống như ở Di Hồng viện, thỉnh thoảng lại có một trận cãi vã, các nàng ở Tiêu Tương quán cũng tương đối được yên ổn.

“Chỉ có điều, việc này, không cần báo với lão thái thái và mợ hai, bọn họ đều đang bận lo hôn sự của Bảo Ngọc, đừng đem chuyện của ta đi quấy nhiễu.”

Các nàng thấy ta nhìn thấu mình muốn làm gì, giặt mình một cái, gật đầu rồi rời đi.

Mọi người đã ra ngoài hết, ta gọi Tuyết Nhạn lưu lại. “Cô nương...” nàng vừa gọi ta vừa lau nước mắt, tiểu cô nương theo ta đến chốn này cũng đã lớn rồi, vẫn thật thà chất phác.

Ta khẽ cười nói: “Chỉ có em là người theo ta từ Tô Châu đến đây, nếu ta... em nhất định phải nghe lời lão thái thái, biết chưa?”

Sau khi Đại Ngọc chết đi, Bảo Thoa gả Tuyết Nhạn cho một người hầu trai, rồi cho đi nơi khác.

Ta cười, lại mở hồng bao của nàng ra, bỏ thêm vào đó một đôi vòng ngọc.

“Vòng ngọc của cô nương, em không thể nhận.”

“Nha đầu ngọc, em không thể so với người khác, trong phủ này em có khác gì ta, đều là tứ cố vô thân, sẽ không còn ai vì em mà chuẩn bị cái gì. Vòng này ta cho em làm đồ cưới. Về sau dù gả cho ai, có đi nơi nào sống cũng phải có mà sống cho tốt.”

Tuyết Nhạn đang khóc, nghe vậy lại đỏ mặt: “Cô nương...”

Ta thân nhiên cười: “Em đi đi. Nếu lão thái thái có gọi em đến giúp đón dâu, em cứ đi thôi. Không cần hỏi ta.”

Tuyết Nhạn gật đầu rời đi.

Chỉ còn lại Từ Quyên, nàng ngồi xuống bên giường, do dự.

Có ai muốn phải ly biệt với cha mẹ đâu, thôi thì vẫn cứ để nàng lại, lo cho nàng một tương lai an ổn một chút. Tuy rằng Giả phủ sụp đổ, nhưng mấy nha hoàn ta biết cũng không bất hạnh lắm. Tập Nhân được bán về với Trương Ngọc Hàm, nhân duyên cũng không sai. Bởi vì Từ Quyên là nha hoàn thân cận của ta, cho nên Bảo Thoa đối xử với nàng cũng không đến nỗi nào.

Nữ tử chốn này chỉ cần tìm được trượng phu tốt là yên thân cả đời. Nếu ta mang nàng đi, có phải sẽ làm chậm trễ chuyện chung thân đại sự của nàng? Liệu sau này ta có thể tìm người xứng với nàng?

Từ Quyên theo ta nhiều năm, tác phong có thể khác bình thường một chút. Nhưng đến cùng thì vẫn là người cổ đại. Nếu Đại Ngọc còn sống, chờ đợi Từ Quyên chỉ có hai con đường: hoặc là gả cho một người hầu trong phủ, hoặc là theo ta về nhà chồng, sau đó trở thành thiếp, cũng giống Bình Nhi và Phụng tử, cùng nhau chung một chồng. Ta nghĩ, dù thế nào nàng cũng ngoan ngoãn nhận mệnh.

Nếu đã như vậy, ta mang nàng theo làm gì?

Chính mình trước mắt còn chưa biết có gả cho ai hay không, ở trong phủ không cần không để. Làm sao có thể tính toán tương lai cho nàng?

Quan trọng là, ta không có khả năng làm giống Vương phu nhân và Bảo Thoa, chỉ cần thuận mắt, liền đem bán, đem cho, đem gả, hoặc ném lên giường phu quân để giữ chân chồng, không quan tâm nha hoàn có đồng ý hay không.

Ta chấp nhận theo đa số lễ nghi tục lệ nơi này, nhưng Từ Quyên giống như chị em của ta vậy, sao ta có thể đối xử với nàng như vậy?

Ta muốn cản, nhưng đó là điều không thể.

Theo ta, chỉ sợ sẽ phải cô độc cả đời.

Ta cũng sợ chính mình sẽ như vậy...

Một lúc lâu sau, Từ Quyên nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cô nương, thật xin lỗi, cha mẹ tôi đều ở trong này, tôi...”

Ta cầm tay nàng, lắc đầu: “Ta hiểu, vừa rồi ta cũng đã nghĩ qua, chị quả thật ở lại vẫn tốt hơn. Cùng ta đi rồi, không thể gặp lại cha mẹ nữa. Cha mẹ vẫn còn sống, liền bỏ mặc không nhìn chính là bất hiếu. Chị yên tâm ở lại, chỉ là chuyện hôm nay không thể để người thứ ba biết, nếu không, mạng của ta...”

Từ Quyên rung rung gật đầu, ta nói tiếp: “Ta cho chị tiền, không phải muốn phá hỏng quan hệ thân thiết giữa chúng ta. Mà vì sợ rằng ngày sau không gặp nhau nữa, khó có người bảo hộ chu toàn cho chị. Tiền này, chị tính toán cho tốt, muốn chuộc thân ra ngoài cũng được, làm những việc buôn bán nhỏ mà kiếm sống. Chị không phải người không có chủ kiến, đời mình nên tự định đoạt. Đừng lãng phí trong phủ này.”

Ta đưa thêm cho nàng một tờ ngân phiếu, nàng cúi đầu nhận lấy. Ta lại đưa thêm vài món trang sức. “Đây là đồ cưới ta cho chị, đều là đồ ta mang từ Dương Châu đến, không phải từ trong phủ, chị cứ yên tâm giữ lấy.”

Từ Quyên biết tính ta, gật đầu cảm tạ rồi ra ngoài.

Vài ngày sau, trong phủ vì chuẩn bị hôn sự của Bảo Ngọc mà bận tới mất tới mũi. Trong vườn lại yên ắng vô cùng, có lẽ là Phụng tử hạ lệnh không cho ai đến quấy rầy. Chỉ còn Lý Hoàn và Thám Xuân thường xuyên đến thăm ta. Lý Hoàn là người hiền lành, sau này con trai nàng là Giả Lan đỗ tiến sĩ, cũng coi như có phúc. Thám Xuân phải gả đi xa, bất quá hôn sự của nàng do Giả Chính định đoạt, có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Ngày Bảo Ngọc đón dâu, Tuyết Nhạn bị mụ đi. Ta thoải tiêu, gọi Tinh Ngôn đến, sau đó nói với Từ Quyên: “Chị ra ngoài trước đi, một lát thần tiên sẽ đến, nhưng ông ta không thích xuất hiện trước mặt người khác, đợi bao giờ ta gọi rồi vào.”

Từ Quyên gật đầu lui ra, lão hoà thượng xuất hiện ngay tức khắc, cười hi hi nói: “Người phải đi rồi.”

Ta gật gật đầu, ý nói hấn cứ việc bắt đầu.

Tay hấn nhẹ vung một cái, trên giường quả nhiên xuất hiện một xác chết tái nhợt giống ta như đúc. Đồ đạc ta muốn mang cũng không nhiều, hấn vung vẩy một chút là xong.

Lúc này, bệnh của ta giống như bốc hơi sạch bách, thân thể nhẹ nhàng thoải mái. Không biết lão hoà thượng có dùng phép thuật gì không. Hấn thu dọn cục diện trong phòng, rồi nói: “Cô nương bảo trọng, hoà thượng ta đi trước.”

Ta gật đầu, lấy phong nguyệt bảo giám ra trả cho hấn, hấn cười hi hi thu vào tay áo. Sự tình đến đây chấm dứt, có lẽ về sau sẽ không gặp lại. Ta khẽ cười: “Từ nay về sau, những việc ta làm, có bị giới hạn gì không?” Ý là, cuộc sống của ta, tính toán của ta, sẽ không ảnh hưởng đến số mệnh ai đó nữa chứ? Ta ghét bó tay bó chân lắm rồi!

“Giả phủ hưng bại là thế cục đã định, chỉ cần người không động tay động chân ngăn cản chuyện này, mọi việc khác đều không sao.”

Ta gật đầu, lão hoà thượng mới rời đi.

Tĩnh Ngôn đang ở kinh thành, đến rất nhanh, ta mở cửa sổ cho hấn nhảy vào.

Hấn nhìn đến thi thể trên giường, thoáng biến sắc.

Ta cười: “Đại ca, đây là thần tiên giúp ta thoát thân, thủ thuật mà thôi, không phải thật.”

Định lực của hấn cũng thật mạnh, nghe vậy chỉ gạt một cái, đưa cho ta một bọc hành lý: “Tiểu Viễn, đây là quần áo đệ yêu cầu.”

Ta cầm lấy, vòng ra sau bình phong thay, đi giày nam, vắn tóc buộc khăn. Chuẩn bị đầu vào đây, nhìn trong gương, quả nhiên là một thiếu niên thanh tú.

Ta mỉm cười hỏi hấn: “Thế nào? Có nhìn ra chân tướng nữ nhân không?”

Thân thể này bệnh lâu năm nên thật gầy, tuổi không lớn, phát triển chưa đầy đủ nên bộ ngực nhỏ, quần áo rộng một chút là không nhìn ra, thật tốt!

Tĩnh Ngôn mỉm cười gật đầu: “Tiểu Viễn mặc rất hợp.” Hấn cau mày, tựa hồ cân nhắc từ ngữ, hồi lâu mới nghẹn ra bốn chữ: “Thư hùng mặc biện.” (có lẽ là phong độ, anh tuấn không thể chối cãi chẳng, ta không hiểu lắm *gãi đầu* thôi cứ hiểu là anh í khen chị í.(~^.^~)). Bạn nào biết, xin chỉ giáo!)

Ừ, ta mặc nam trang tuy có như phấn điều ngọc mài, nhưng vẫn giống thiếu niên non trẻ thanh thuần mà thôi.

Chuẩn bị xong xuôi, ta gõ lên cửa vài cái, Từ Quyên nghe tín hiệu đi vào, thấy ta mặc nam trang, rất ngạc nhiên. Lại phát hiện Tĩnh Ngôn đang đứng đằng sau, lại càng không thốt nên lời. Quay đầu nhìn đến thi thể trên giường, đầu óc nằng chính thức đình trệ. Vốn Từ Quyên còn không tin chuyện thần tiên lắm, hiện tại đã tận mắt nhìn thấy, trong lòng cũng yên tâm về tương lai của ta một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Từ Quyên kéo tay ta, mắt hàm lệ, ta khẽ an ủi: “Khắp thiên hạ có cuộc vui nào không tàn, đây cũng không phải sinh tử chia lìa, tuy chúng ta không còn ở cạnh nhau, nhưng đều còn sống, vậy là đủ, có phải không? Giờ phút này, cái xác kia còn chút hơi thở mong manh, đợi thời điểm Bảo Ngọc thành thân, mới thật sự tắt thở. Nhưng mọi người đang bận bên kia, tất nhiên sẽ không tới được. Chị cũng không cần đi tìm, chỉ gọi đại tẩu từ cùng cô Thám Xuân là được.”

Từ Quyên rung rung gạt đầu.

“Nhất định không được nói một lời với Bảo Ngọc, chuyện này bà và mợ đã có chủ ý, tự biết làm thế nào.”

“Nếu bề trên phát hiện thi thư của ta không thấy, liền nói là ta oán hận đốt rồi. À, nói với lão thái thái, Đại Ngọc nhấn nhủ nàng bất hiếu, phúc bạc, phận mỏng, không thể hầu hạ người thêm nữa.”

Ta giao lại mọi việc cho nàng, rồi cùng Tĩnh Ngôn rời đi. Lúc ra khỏi cổng viện, nghe thấy xa xa có tiếng nhạc hỷ như có như không, có lẽ là lúc đón dâu. Nhìn về phía đó, trong lòng có chút thổn thức, làm bạn bao nhiêu năm, cuối cùng lúc mình chết, người ta lại thành thân, vận mệnh Đại Ngọc quả thật đủ thảm.

Từ này về sau, lão thái thái, các chị em, Bảo Ngọc, “Đại Ngọc” này không còn cơ hội gặp lại mọi người nữa...

Tĩnh Ngôn đeo túi hành lý lên người, muốn công ta đi, ta mới nhớ, hấn không biết ta biết võ thuật, liền cười nói: “Đại ca cứ đi trước dẫn đường, tiểu đệ sẽ theo được.”

Lúc này trời đã nhá nhem tối, không sợ có người phát hiện, mà trong Giả phủ mọi người đều tập trung bên hỷ đường, trong viện không có mấy người qua lại. Tĩnh Ngôn có chút ngờ vực, nhưng vẫn dùng khinh công phóng đi, thấy ta theo được, bộ pháp có vẻ thuần thực, trên mặt chợt có nét vui mừng. Ra ngoài phủ rồi, chúng ta dừng lại đi bộ như người bình thường trên phố, tìm được chiếc xe hấn đã chuẩn bị sẵn, rời đi.

Trên xe ngựa, Tĩnh Ngôn hỏi ta: “Tiểu Viễn, chúng ta đi đâu? Về Tô Châu hay đi điền trang?”

Ta mỉm cười trả lời: “Sáng mai chúng ta mới rời thành, hôm nay còn có chuyện phải làm. Đại ca có biết phủ của Tôn Thiệu Tổ, tập chức chỉ huy ở kinh thành, hiện đang hậu bổ ở bộ binh chờ thăng chức, ở chỗ nào không?”

“Lúc trước làm ám vệ theo Vương gia, phủ đệ quan viên lớn nhỏ trong kinh thành này ta đều biết.”

Ta gật đầu: “Ta muốn đi đến đó có chút chuyện, huynh đưa ta đi được không? Tất nhiên là không phải chuyện có thể đi của chính. Để xe ngựa dừng ở chỗ xa một chút, chúng ta lên vào.”

Tĩnh Ngôn không hỏi nguyên do, chỉ theo lời ta hành sự. Lúc bọn ta đột nhập, cũng là giờ cơm chiều. Ngồi chính giữa trong phòng là một gã thoát nhìn thô tục, ôm vài nữ tử mỹ miều uống rượu hành lạc, không hề thấy bóng dáng Nghênh Xuân.

Ta tiện tay bắt lấy một gã hầu trai, không để hắn nhìn thấy mặt, điểm huyết đạo, đứng sau lưng hắn hỏi: “Ta có vài chuyện cần hỏi ngươi, trả lời cho thành thật, ta sẽ thả ra. Nếu dám nói dối một chữ, liền giết không tha. Đã hiểu chưa?”

Tên kia không thể cử động, run giọng nói: “Đại nhân cứ hỏi, tiểu nhân không dám nói dối.”

“Mợ các ngươi đâu?”

“Đại nhân hỏi mợ nào?”

“Trong phủ các ngươi có nhiều mợ như vậy?” Ta nhớ rõ Tôn Thiệu Tổ ở đây không cha mẹ huynh đệ, còn mợ nào nữa?

Tên hầu đáp: “Có một vị Giả thị ở nhà giữa, ngoài ra còn vài vị di nương nữa, cũng xưng là mợ. Nhưng gia và các di nương không cho nô tài chúng tôi gọi Giả thị kia là mợ, họ bảo nàng không xứng.”

Khinh người quá đáng! Ta lại hỏi: “Trong phủ có mấy di nương?”

“Có năm người.”

“Đang cùng gia các ngươi uống rượu?”

“Không phải, đó là nha hoàn và thông phòng.”

“Vậy mợ và mấy di nương kia ở chỗ nào.”

“Các di nương ở hậu viện phía sau, còn mợ cả, vì đắc tội với gia, nên bị gia sai người nhốt vào phòng chứa củi.”

“Trong phủ các ngươi ma ma và nha hoàn nào lợi hại nhất?”

“Lý ma ma là lợi hại nhất, gia bảo bà trông coi dạy dỗ mợ cả. Còn nha hoàn... là Hồng Nhi, hiện đang hầu gia uống rượu trong kia.”

“Lý ma ma giờ ở đâu?”

“Chắc đang ở phòng di nương nào uống rượu rồi.”

Đại khái nắm được tình hình, ta bèn điểm huyết ngù của hắn. Lấy một cây trăm bạc từ trong tay áo, châm vào một huyết đạo, khiến hắn quên mất chuyện ngày hôm nay. Tĩnh Ngôn chỉ một mực đứng nghe bên cạnh, không chen vào, cũng không ngăn cản. Thấy ta dụng châm, lại hơi kinh ngạc.

Giải quyết xong tên hầu trai, ta đưa cho Tĩnh Ngôn một ống trúc, thuốc trong đó là phát minh của ta trong lúc rỗi rãi – Mê Hồn Yên – cũng không phải để giết người diệt khẩu gì. Ta học y, ngoài thuật châm cứu, cũng bỏ công tìm tòi một ít dược liệu, thử nghiệm vài lần, tạo được vài loại thuốc khá hay. Mê Hồn Yên là một trong số đó. Ta nói nhỏ: “Đại ca, huynh thử thả vào phòng Tôn Thiệu Tổ, cẩn thận kéo hít phải. Ta đi tìm mụ ma ma kia, huynh cứ ở đây chờ ta.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, cầm lấy ống trúc.

Ta phi thân đến hậu viện, thuận tay điểm ngã vài nha hoàn, bà tử, đi lại vài vòng, cuối cùng cũng thấy trong một căn phòng, một lão ma ma và một nữ nhân hồ mị đang tăng bốc lẫn nhau, còn thương lượng nên sửa trị Nghênh Xuân thế nào, rồi đem nàng ta lên làm mợ cả. Hắn là Lý ma ma rồi, tiện thể còn có thêm một kẻ tâm địa ngoan độc, được, ta mang đi nốt.

Lặng lặng lên vào điểm huyết bọn họ, khiêng ra ngoài.

Quay về chỗ Tĩnh Ngôn, thấy trong phòng có bảy tám người đã bất tỉnh nằm lán lóc, ta ném nốt hai người vừa xách về vào phòng. Bởi vì chỗ này là nơi Tôn Thiệu Tổ cùng cơ thiếp mua vui, cho nên người làm không ai dám đến gần quấy rầy, càng tốt. Đám nha hoàn được Tĩnh Ngôn mang sang phòng bên cạnh, chỉ để lại Tôn Thiệu Tổ, Lý ma ma cùng ả thiếp thất kia. Ta điểm vài huyết đạo, lại cầm ngân châm lên đỉnh đầu bọn họ, khiến chúng tạm thời bị mù. Sau đó, dùng một chậu nước trong phòng hắt lên người cho bọn họ tỉnh lại.

Tĩnh lại, phát hiện mình không thể nhìn, không thể nói, thân thể không thể hành động, làm sao không hoảng loạn? Ba người nằm song song trên đất, cũng không biết bên cạnh có ai, chỉ một mình chìm trong bóng tối, đủ đáng sợ, đúng không?

Ta dùng nội công làm biến âm, khiến cho giọng nói không ra nam, không ra nữ, lại như gần như xa, mở miệng nói: “Ta là Thiên Thượng Tinh Quân, các ngươi có biết mình phạm tội gì không?”

Cả ba người đều lộ vẻ kinh hãi, chắc là chuyện xấu lắm nhiều, giờ không biết ta đang nói đến việc gì nữa rồi.

Ta lại nói tiếp: “Đồ nhi của ta hạ phạm độ kiếp, gửi hồn vào Già thị, giờ thì đã rõ mình phạm tội gì chưa?”

Trên mặt bọn họ càng khiếp đảm, đều toát mồ hôi, có thể thấy, ngày thường đối xử với Nghênh Xuân chưa được một khắc tử tế.

Tĩnh Ngôn đứng cạnh nghe vậy, mỉm cười nhìn ta, vẫn không nói gì, ta cười lại với hắn, rồi nói tiếp: “Người hãm hại thần tiên hạ phạm, phải đầy xuống mười tám tầng địa ngục. Nàng lại là đồ đệ của ta, ta càng nhất định phải bắt các người trả giá.”

Vừa nói, ta vừa cầm thêm vài ngân châm lên người bọn chúng. Không chết được, nhưng gây đau đớn vô cùng, toàn thân đau như bị lột da róc thịt, bọn họ không nhìn thấy, không thể giãy giụa, cảm giác đau đớn bất lực càng dữ dội. Một chốc, mồ hôi và nước mắt đã đầm đìa trên mặt.

Ta điểm huyết không cho Lý ma ma và á thiếp không cho nghe thấy gì, giải á huyết của Tôn Thiệu Tổ, ta hỏi hắn: “Giờ ta đưa người xuống địa ngục, còn lời gì muốn lưu lại nhân gian thì nói cho hết đi?”

Hắn thề sống thề chết, nói hắn không biết Nghênh Xuân là thần tiên hạ phạm, về sau không dám khi dễ nàng nữa. Còn cam đoan từ nay về sau, sẽ đối đãi tốt với nàng như thế nào.

Ta thâm trầm nói: “Đồ nhi của ta tu hành chưa xong, nếu người chết, nàng còn phải đầu thai một lần nữa, tu lại từ đầu, quả thật có phiền toái. Bất quá, phiền thì phiền, ta nhìn người vẫn chúm chím, vẫn là đầy người đi cho thoải mái. Những gì người vừa chịu, còn không bằng một góc hình phạt ở Địa ngục. Dù sao ta cũng là thần tiên, so với bọn họ dưới đó còn nhân từ chán.”

Tôn Thiệu Tổ kêu cha gọi mẹ, van xin ta để cho hắn một mạng. Còn tỏ vẻ nếu vì hắn mà để Nghênh Xuân chậm trễ việc tu hành, chẳng phải đáng tiếc hay sao?

Hắn nói đến sùi bọt mép, ta mới giả vờ ậm ừ hai tiếng, lại cảnh cáo hắn một phen, ép hắn ngày mai đuổi ả Hồng Nhi đó ra khỏi phủ. Hắn gật đầu lia lịa.

Sau đó, ta liền điểm huyết, bắt hắn cầm điếu, theo thứ tự trị đến ả hồ ly và Lý ma ma.

Riêng với Lý ma ma, ta yêu cầu bà ta từ nay về sau phải trông coi cho Nghênh Xuân, nàng chỉ cần chịu một chút ủy khuất, bất luận vì ai, tội lỗi đều sẽ do bà ta gánh chịu.

Ả hồ ly kia, ta muốn nàng ta từ nay, đối với Nghênh Xuân phải cung kính, tôn trọng. Vốn Nghênh Xuân là mợ cả, đó là bổn phận của nàng ta, đáng lẽ ta không cần dùng cách này ép mới đúng. Trong Tôn phủ này, tôn ti trên dưới loạn hết cả. Vốn không định hành hạ nàng ta, nhưng vừa vặn nghe được ả đang tính kế độc hại Nghênh Xuân, tiện tay trị luôn làm gương.

Điểm huyết đạo cho bọn họ ngắt đi xong, ta quay lại hỏi Tĩnh Ngôn: “Đại ca, nếu hạ cổ, có thể phạt bọn họ từ xa hay không?”

Tĩnh Ngôn gật đầu.

“Đối với cơ thể của huynh không có bất lợi gì chứ?”

Hắn mỉm cười, lắc đầu.

Ta lại hỏi: “Có loại cổ nào, khiến người ta đau đớn hàng tháng hay không? Không cần quá hành hạ, chỉ cần đau thường cũng được, tốt nhất là không nên hại đến thân thể.”

Tĩnh Ngôn gật đầu. “Tiểu Viễn muốn hạ cổ với bọn họ sao?”

Ta gật gù, Tĩnh Ngôn lấy từ trong ngực áo ra một ống trúc màu tím, đổ ra ba con ấu trùng đen thui đặt lên tay bọn họ. Ấu trùng cắn nát đầu ngón tay, theo miệng vết thương chui vào trong cơ thể.

Ta nhìn, hỏi lại hắn: “Thế này là được? Thật sự không hại đến thân thể của huynh chứ?”

Tĩnh Ngôn vẫn cười, gật đầu, trong mắt thoáng hiện tia ám áp.

Ta yên tâm, lần lượt giải huyết, đánh tỉnh ba người, nói: “Ta đi gặp Diêm Vương cầu tình, ngài đồng ý tha cho các người, không ép xuống địa ngục. Nhưng tội chết được miễn, tội sống không thể bỏ qua. Từ nay về sau, một tháng các người đều phải chịu đau đớn, nhắc nhở các người đã phạm tội gì. Nếu các người còn hành hạ đồ nhi của ta một lần nữa, lập tức phải xuống Địa ngục, có hiểu không?”

Bọn họ đều tạ tội xin tha, nói không dám nữa.

Ta lại làm bọn chúng ngắt đi, thu hồi ngân châm, trả ma ma và á thiếp về chỗ cũ, đám nha hoàn phòng bên cũng được khiêng trở lại. Xong xuôi, bèn kéo Tĩnh Ngôn xuống bếp tìm ít điểm tâm và bánh bao, rồi cầm theo một bình trà, trèo lên nóc nhà chờ xem kịch vui.

Ngồi suốt một đêm, trời cũng dần sáng. Tôn Thiệu Tổ hẳn cũng sắp tỉnh. Hai người kia cũng vậy.

Lúc Tôn Thiệu Tổ nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại, nhìn xung quanh, nghĩ mình hôm qua uống say, gặp ác mộng. Nhất thời nhớ đến đau đớn tối qua, trên mặt

chợt nổi lên nét dữ tợn, chạy ra ngoài tìm Nghênh Xuân trút giận.

Không cần ta nói, Tình Ngôn liền phát động cổ trùng, khiến Tôn Thiệu Tổ đau đớn đến lăn lộn trên đất, ta đợi một lúc, mới ra lệnh cho Tình Ngôn dừng lại. Tôn Thiệu Tổ nhìn bốn phía, luôn miệng niệm: “Tiểu nhân không dám nữa.” rồi chạy đi.

Ta và Tình Ngôn lẳng lặng bám theo, đến một căn phòng nhỏ hoang phế. Tôn Thiệu Tổ mở khoá, bên trong đương nhiên là Nghênh Xuân. Hắn cung kính đỡ Nghênh Xuân đi ra, lúc này ả di nương và ma ma kia cũng chạy lại, ân cần hầu hạ cho nàng, có lẽ vừa phải chịu thống khổ không ít.

Sắc mặt Nghênh Xuân tái nhợt, cước bộ lão đảo, nàng tuy không biết những người này sao đột nhiên lại ân cần như vậy, nhưng cũng không còn sức lực mà đề ý. Chỉ mặc cho bọn họ đỡ về phòng.

Ta mỉm cười nhìn Tình Ngôn: “Chúng ta đi được rồi.”

Tình Ngôn ôn tồn hỏi ta: “Đệ không đi gặp nàng sao?”

Ta lắc đầu: “Bắt đầu từ tối qua, Già gia với ta không còn duyên gặp mặt nữa rồi. Duyên phận đã hết, ta không nên cưỡng cầu.”

Tình Ngôn nghe vậy gật đầu, cùng ta nhảy tường ra ngoài.

Nghênh Xuân, người khác nói tỷ tri độn nhu nhược, ta lại thương tỷ trung hậu thật thà, ít nhất tâm hại người là không có. Lần này từ biệt, những gì ta có thể làm cho tỷ, chỉ có thể thôi. Về sau thế nào, tỷ chỉ có thể dựa vào chính mình. Bảo trọng!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Trên xe ngựa, Tình Ngôn mỉm cười hỏi ta: “Tiểu Viễn, giờ đi đâu? Trong kinh thành còn nhà nào đệ cần nói chuyện nữa không?”

Hắn cho ta ngược cuồng hay sao? Buồn bức nhìn hắn một cái, vừa lúc nhận ra ý cười trong mắt hắn, ta cũng bật cười. “Đại ca, điền trang đã mua rồi đúng không? Tiền còn đủ dùng không?”

Nếu không đủ, Lâm trạch ở Tô Châu và Dương Châu đều có kim khố.

Tình Ngôn gật đầu: “Ừ, điền trang mua rồi, ở trấn Tân Truy, chỉ có vài ngày lộ trình. Tiền còn không ít, đủ dùng.”

Ta ngăn hắn lấy ra ngân phiếu, nói: “Huynh đã là đại ca, chi phí trên đường đương nhiên do huynh trả, ngân phiếu huynh cứ giữ. Giờ chúng ta đi điền trang. Huynh nói cho ta nghe tình hình ở đó một chút.”

Tình Ngôn gật gật đầu: “Tân Truy không phải có thiên tai, chủ nhân cũ của điền trang tên là Nhị Thế Tổ, hắn là một người không biết việc nông, ăn tiêu hết tài sản ông cha để lại, vay nợ khắp nơi, túng quẫn quá mà ra tay bán điền trang. Cũng không có người mua, nhà giàu đều có ruộng đất của bọn họ, không cần phải mua một điền trang nhỏ như vậy. Nhà khác thì không đủ tiền. Hắn rao bán đã nhiều năm, vẫn không ai hỏi đến, cho nên lấy giá thấp bán cho ta.”

“Đã có điền trang, hắn là phải có thu nhập, sao hắn lại đến mức vì tiền bán đất chứ?”

“Tên Nhị Thế Tổ kia cái gì cũng không biết, không hiểu, thu nhập từ ruộng đất đều bị người dưới lừa gạt biến thủ mất, bán đi, còn có chút tiền.”

“Thù tặc đã lo đầy đủ rồi chứ? Nhị Thế Tổ không có thể lực gì đứng sau chứ? Đừng để chúng ta kinh doanh có lời rồi, hắn lại mang quyền thế quay lại đòi đất.”

Tình Ngôn mỉm cười nói: “Thù tặc đã xong xuôi, khế đất, khế nhà đều nắm trong tay ta cả. Hơn nữa, gia cảnh Nhị Thế Tổ ta đã điều tra qua, điền trang thật ra nhờ tổ tiên hắn lập công mà được ban cho, nhưng hiện nay nhà hắn đã sớm suy tàn, không có bằng hữu thân thích hữu dụng gì. Hơn nữa, hắn không có đầu óc, nếu không đã không đến nước này. Nhà chính hắn ở trong thành, điền trang này đối với hắn là một mảnh đất mà thôi, không có ý niệm có chấp gì lớn. Nói vậy, sau này nếu có quay lại tìm phiền toái thật, ta cũng có biện pháp khác.”

Ta mỉm cười hài lòng, chuyện này có lẽ cũng ổn thoả. Bất quá, nghe Tình Ngôn nói, nơi sắp đến là một vùng quê đơn giản, người ở đó không quá tò mò, không quá am hiểu. Như vậy, với ta mà nói, là vô cùng tốt.

“Điền trang có bao nhiêu ruộng đất, đều có tá điền canh tác sao?”

“Khoảng năm ngàn mẫu, hiện đều là những tá điền cũ tiếp tục canh tác. Trước kia, quản gia cũ của điền trang lòng tham không đáy, địa tô thu rất cao. Tá điền chỉ là miễn cưỡng sống qua ngày. Sau khi ta tiếp nhận, theo lời đề, giảm xuống một chút, sinh hoạt bọn họ tốt hơn nhiều.”

Năm ngàn mẫu, lớn hơn nhiều so với ta tưởng tượng, như vậy mà còn nói nhỏ sao?!

Nhất thời không nói được gì...

Hoá ra ta đã thành một đại địa chủ rồi sao?

Nghĩ đến lúc ở hiện đại, làm việc vất vả cực nhọc bao nhiêu năm mới có thể mua được một căn hộ nhỏ mấy chục mét vuông. Vẫn là cô đại sống tốt hơn...

Ta im lặng một chút, lại hỏi: “Hiện huynh dùng người nào quản lý điền trang? Những hạ nhân cũ của Nhị Thế Tổ định xử lý thế nào?”

“Đương nhiên không thể dùng bọn họ, đều là gia nô sinh trong nhà, phục vụ nhà Nhị Thế Tổ nhiều đời, ta đều đuổi đi hết. Ta có huấn luyện vài người của mình quản lý điền trang, hơn nữa bình thường cũng không nhiều việc lắm. Chỉ có lúc thu tô và bán lương thực thì cần thêm người mà thôi.”

Ta gật gù đầu, như vậy thì tốt rồi. Điền trang này chỉ là nơi ta muốn làm thí điểm một vài việc. Không phải để kiếm tiền, tài sản Lâm gia đủ dùng cho ta và Tĩnh Ngôn, thêm thu nhập từ điền trang, cuộc sống sinh hoạt không phải lo lắng. Chỉ là muốn tìm một chuyện có ý nghĩa làm thôi, để sự tồn tại của ta trong thế giới này không đến mức vô nghĩa, cũng tránh nhàm chán.

“Ồ Tân Truy có nhiều lưu dân không? Hay là khát cái, nhiều không?”

“Không nhiều không ít, so với mấy trấn khác không khác là bao nhiêu. Sao vậy?”

“Trẻ em có nhiều không?”

“Có lẽ một nửa là trẻ em. Tiểu Viễn, đệ định làm gì?”

“Đệ muốn ở điền trang nhận nuôi những đứa trẻ lưu lạc từ mười hai tuổi trở xuống, con gái thì dạy thêu thùa may vá, chăn gà thả vịt gì đó. Con trai dạy trồng trọt, làm ruộng. Trước mười tuổi, ta không thu phí ăn mặc nuôi dưỡng gì cả, từ mười tuổi trở đi, liền cho làm vài công việc đơn giản, xem khả năng thế nào, cần thiết thì phát tiền công. Đến mười lăm tuổi, bọn chúng chính thức coi như người lớn, làm việc tại điền trang vài năm coi như trả nợ, đương nhiên cũng phát tiền công, sau khi hết hạn, nếu muốn tiếp tục ở lại làm việc, thì coi như những tá điền khác, thuê đất đóng thuế, nếu không muốn, có thể tự do rời đi. Đây mới là ý tưởng thôi, cụ thể thế nào, còn phải thương lượng thêm với huynh mới được.”

Tĩnh Ngôn trầm ngâm: “Tiểu Viễn rốt cuộc là muốn làm gì? Nếu cần người làm, mua hay thuê đều tiện hơn nhiều, vì sao phải nuôi tiểu hài tử? Tuy rằng có lẽ tương lai sẽ thu được lợi khá lớn, nhưng trước đó, phải trả giá tiền bạc và tâm sức, ta cảm thấy không bỏ.”

Vì cái gì sao?

Có lẽ vì cảm giác cô đơn khủng hoảng sau khi mẫu thân tạ thế ở kiếp trước để lại ám ảnh quá lớn đi.

Có lẽ vì ánh mắt ghét bỏ của họ hàng, loại ánh mắt khiến ta cảm thấy mình như một vật phiền phức, một thứ dư thừa không ai muốn nhận...

Cũng có lẽ chỉ vì muốn cho những đứa trẻ không nơi nương tựa một chốn an toàn để lớn lên.

Đến khi bọn hắn trưởng thành rồi, đối mặt với cuộc sống cũng dễ dàng hơn nhiều. Đứa trẻ nào cũng có quyền được từ từ lớn lên như vậy.

Sở dĩ định ra điều kiện này, là bởi vì mình không làm từ thiện thuần túy, nếu không rất nhanh sẽ tán gia bại sản. Điều ta muốn, là mô hình này có thể duy trì càng lâu càng tốt. Bởi vì, có khi lúc nào cũng có, có đứa trẻ tiến vào, thì cũng có đứa trẻ lớn lên phải cho tách ra. Nếu cứ bao bọc mãi, dù là nhiều tiền đến đâu cũng không chống đỡ nổi.

Ta mỉm cười, nói với Tĩnh Ngôn: “Không phải vì muốn thu lại ích lợi gì. Đệ chỉ muốn cho bọn trẻ một nơi an thân thôi. Ước thúc bọn chúng, là vì không muốn bọn chúng trở thành người không biết làm việc, chỉ biết hưởng thụ. Huống hồ, chuyện này đệ muốn làm lâu dài. Nếu hàng năm có vài trăm gia nhập, mà không để bọn chúng ra làm việc thì rất nhanh sẽ bị quá tải. Bất quá chỉ là một suy tính thôi, đại ca xem có được hay không?”

Tĩnh Ngôn gật đầu: “Hoá ra là như vậy. Sẽ có rất nhiều vấn đề cần suy xét. Từng đứa trẻ gia nhập đều phải kí khế ước, tuổi còn nhỏ, phải có người quản lý. Lúc chúng lớn, làm việc gì, trả bao nhiêu tiền công, đều phải tính cẩn thận. Thực tiễn toái, chuyện phát sinh cũng rất nhiều, đau ốm, dạy dỗ... tuy vất vả nhưng đều phải giải quyết cẩn thận.”

Hắn nói một câu, mày của ta lại cau thêm một chút, đúng vậy, có rất nhiều chuyện vất vả phát sinh khi trông nom những đứa trẻ, cho nên đến nay vẫn không có ai tình nguyện làm đi.

Hắn thấy ta nhăn mày, bỗng nhiên khẽ cười: “Bất quá, tuy rằng phiền toái, nhưng muốn làm cũng không phải không thể, đợi chúng ta về đến điền trang, từ từ bàn bạc cẩn thận là được.”

Hoá ra có ý đùa giỡn ta sao, ta lườm hắn, bất mãn kháng nghị: “Đại ca, huynh khi dễ ta!!!”

Nét cười trên môi Tĩnh Ngôn càng sâu, ánh mắt loé sáng nhìn thẳng ta.

Ừ, cũng là một soái ca rất được!

Ta vừa ngáp, vừa yên lặng chăm điểm, dung mạo khí độ của hắn khiến ta nhớ đến lão chủ chuyên bóc lột sức lao động của ta ở kiếp trước...Giờ mới nhận ra, hoá ra lão ta nhìn cũng rất được. Ha ha, tự nhiên lại nghĩ đến hắn, ta còn tưởng, bao nhiêu năm sống ở chốn này, nhìn bao nhiêu khuôn mặt, hắn là đã sớm quên, không ngờ vẫn còn nhớ bộ dạng hắn rõ như thế.

Tối qua không ngủ, thật mệt, không như ngày trước có thể chiến đấu thâu đêm vài ngày liền chỉ vì một hợp đồng, bây giờ sinh hoạt quy củ đã quen, chỉ mất ngủ một đêm, đã gật gù như thế này đây.

Tĩnh Ngôn thấy ta ngáp liền mấy cái, liền thu dọn khay trà nước điểm tâm sang một bên, đưa cho ta gối đầu và một cái chăn, ôn nhu nói: “Tiểu Viễn, quấy một đêm rồi, mệt như vậy thì ngủ đi.”

Ta cảm lấy, nằm xuống, dùng chăn bọc mình thành một cái bánh chưng. Thấy Tĩnh Ngôn định đi ra ngoài ngồi với phu xe, ta bèn giữ lại: “Đại ca, tối qua huynh cũng theo đệ nháo mà, cũng nên nghỉ đi. Không phải vẫn còn chán sao, xe ngựa lại rộng rãi.”

Tĩnh Ngôn khẽ cười nói: “Ta nghĩ đệ là nữ tử người Hán, lại là thiên kim nhà quan, quy củ hẳn là nhiều chứ, cùng ta nằm cùng một chiếc xe ngựa, sợ là làm khó đệ rồi.”

Ta lắc lắc đầu: “Từ nay về sau, chỉ có Vu Viễn, không có cái gì mà quan gia thiên kim cả. Hơn nữa, huynh là đại ca của ta, ta không còn thân nhân, đại ca cũng nói trong tộc không còn thân thích, vậy từ nay chúng ta chính là người thân của nhau, được không?”

Tĩnh Ngôn gật đầu: “Chuyện này Tiểu Viễn đã dặn qua một lần, ta đều ghi tạc trong lòng. Đệ ngủ đi, ta cũng đi nghỉ.” Nói xong, liền xả chăn nằm ở một bên khác của xe ngựa, nhưng ta thấy thoáng trong mắt hắn, nếu ta không nhầm, có chút lệ quang.

Trong xe chợt im lặng, ta và hắn nhìn nhau, thật ngượng, bèn cố tìm một đề tài chuyển hướng câu chuyện.

Ta nằm trong chăn, chỉ nhô đầu ra, cười nói: “Về sau, đệ đều mặc trang phục nam nhân, là đệ đệ của huynh đó, đừng có lỡ miệng nha!”

“Ừ, đệ yên tâm” Tĩnh Ngôn nói khẽ, giọng nói mang theo ý cười.

Gần hắn mấy ngày, ta nhận ra, thực ra hắn rất hay cười, chỉ là làm ám vệ, sẽ khiến hắn mất cơ hội biểu đạt cảm xúc.

“Đại ca, nói cho đệ chuyện trước kia của huynh đi.”

“Ta? Cha mẹ ta đều mất sớm, không có bà con họ hàng gì. Nhưng người trong tộc cũng rất tử tế, thay nhau cho ta ăn ngủ, ta cũng xem như ăn com trăm họ mà lớn lên. Bởi vì trưởng lão nói ta có căn cơ, cho nên tự mình dạy ta võ học và cổ thuật, sau đó thì bảo ta thay cả tộc báo ân.”

Ta không nhìn được, cười: “Huynh nói thật đủ ngắn gọn. Đệ là muốn hỏi huynh, trước đây có bằng hữu thân thiết nào không? Có hồng nhan tri kỉ nào không? Thích chơi cái gì, thích ăn cái gì? Đọc sách gì? Còn cả phong tục trong tộc của huynh nữa. Nhưng hiện tại đệ mệt quá, về sau huynh nhất định phải nói cho đệ rõ, biết không?” nói xong lại ngáp một cái.

Tĩnh Ngôn nghiêng người, nằm đối diện với ta, cười gật đầu: “Tiểu Viễn ngủ đi, về sau ta sẽ kể hết cho đệ biết.”

“Ừ...” ta gật đầu, cảm giác an tâm, “Đại ca, huynh cũng ngủ đi.” Ta khẽ cười với hắn, chỉ một phút sau liền ngủ say.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên du ngoạn, nhưng là lần đầu tiên được xuất đầu lộ diện. Lúc đến trạm nghỉ chân bên đường, ta được đường hoàng xuống xe ngựa ăn com, bởi vì ta là nữ tử hiện đại, cho dù ép mình theo phong phạm truyền thống đã mười mấy năm, nhưng khi cần thì tác phong vẫn có thể phóng khoáng được, cho nên mặc nam trang cũng không có gì quá gượng ép. Nhưng những người ở trạm dịch đó, nhìn mặt ta xong, liền như ghim luôn mắt ở đó vậy. Có những kẻ còn lộ ra vẻ thèm khát không thèm kiềm chế, khiến ta cảm thấy, bọn họ không phải nhìn ra ta là nữ tử, mà ở đây BL rất phổ biến đi.

Ta biết mình mặc nam trang thì sẽ thế nào, thật cũng có chút “thư hùng mặc biện” như Tĩnh Ngôn nhận xét, nhưng cũng không phải không có sơ hở. Tĩnh ý một chút sẽ nhận ra giới tính thật của ta. Thế nhưng tựa hồ không ai phát giác ra cái gì, vấn đề chính là ở tác phong đi. Nữ tử, cho dù thoải mái đến đâu, cũng không bước như ta bước, càng không thoải mái đến ngồi giữa một đám nam nhân như vậy. Đại ca ngược lại, không hề để ý những chi tiết đó, hẳn vốn không phải người Hán, cho dù biết phong tục người Hán, cũng vẫn cởi mở hơn nhiều, cho dù là ăn mặc, cử chỉ hay là tình yêu, hôn nhân, thậm chí sinh hoạt bình thường cũng không hề cổ hủ. Không giống nam nhân người Hán, người nào người nấy đều chăm chăm nhốt nữ nhân trong nhà nuôi dưỡng, khác nhau duy nhất là lỏng lỏng lớn nhỏ xa hoa thế nào thôi. Nữ tử nhà quý tộc còn không bằng nữ tử nhà bình dân, ít nhất họ còn có một ít tự do.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Ta không để ý nhiều lắm, bởi vì ta biết với dung mạo này, dù đi đâu cũng thế cả, ta phải tự mình thích ứng. Không còn cách nào khác, tiên tử Giáng Châu thật sự đã sinh ra với một gương mặt rất tốt, Giả phủ nhiều nữ tử như vậy, không có người nào sánh được với cái bình đựng hồn (*ý chỉ thân xác*) ta đang sở hữu. Chỉ là, nguyên bản tiên tử Đại Ngọc luôn có một vẻ buồn khổ âu sầu, đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến mỹ mạo của nàng, ngược lại mang cho nàng một khí chất riêng. Nhưng, từ ngày sang tên đổi chủ cho ta sử dụng, thì lại đổi thành vẻ khoái hoạt tràn đầy sức sống, ngoại trừ lúc sinh bệnh, hầu như không có lúc “cau mày nhăn mặt”, chẳng hiểu sao, Bảo Ngọc vẫn đặt biệt hiệu “Tần Tần” cho ta.

Cuộc sống tự do sáng khoái, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp với vẻ ngoài sinh ra để sầu khổ này, dường như nét đẹp mỏng manh như sương khói của Đại Ngọc vào tay ta đã biến đổi rất nhiều, ít nhất là về cảm giác về tinh thần.

Ta nghĩ ta đã có thể quen việc đi đâu cũng có người nhìn chăm chăm.

Nhưng Tinh Ngôn lại không thoải mái như thế, hẳn rất có ác cảm với những ánh mắt như lang như hổ đang sấm soi nhìn ta, ta không biết hẳn cho vào đồ ăn bọn họ thứ bí hiểm gì, ta cũng không ngăn cản. Có người bảo hộ, cảm giác thật ra rất tốt đó nha!

Nhưng đến lúc hẳn lòi ra một cái mũi có thể che khuất dung mạo đưa cho ta, ta không khỏi tức giận. Không phải như vậy càng khiến người ta chú ý hay sao? Hôn nữa, bình thường ta đều ngồi trên xe ngựa, chỉ có lúc ăn cơm ở trọ mới có thể ra ngoài, còn muốn ta đội thứ này? Muốn ta bí bách mà chết hay sao? Còn nữa, làm sao ăn cơm? Huống hồ, tương lai đều phải dùng thân phận nam tử mà sống, một nam nhân suốt ngày che mặt sao, ta không muốn phải trốn tránh cả đời.

Vì vậy, ta khẽ mỉm cười, kéo kéo tay áo Tinh Ngôn, nhẹ giọng nói: “Huynh dạy dỗ bọn họ là được, đệ không muốn đội thứ phiền toái này. Đệ còn muốn sau này cùng huynh chạy đông chạy tây, cùng huynh làm đại sự, hôn nữa còn muốn thành đại phu, lúc cần thiết sẽ cứu người. Đại ca, đệ không muốn tránh né, hôn nữa, không phải còn có huynh sao, huynh sẽ bảo vệ đệ, bản thân đệ cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Tinh Ngôn nao nao, liền gật đầu, mỉm cười vỗ vỗ bàn tay ta đang nắm ống tay áo hắn. Ta cũng ngẩn ngơ, thân thiết như vậy, thật tự nhiên, từ khi nào ta đã có tư tưởng làm nũng với hắn rồi?

Thật ngốc... Nghĩ nghĩ, không khỏi bật cười, trong trạm dịch chợt yên tĩnh không một tiếng động. Ta có chút bồn chồn liếc bọn họ, lại nhìn Tinh Ngôn, hẳn thân nhiên cảm thực đơn đưa cho ta, bảo ta chọn đồ ăn. Chỗ này đương nhiên không có đồ ăn làm rườm rà phức tạp như ở Giả phủ, tỷ như một miếng cà ăn vào miệng thậm chí không còn chút mùi cà. Ở đây đều là đồ ăn gia đình thông dụng, mì phở, cơm cháo lành tính, đều là thứ ta từng ăn quen. Ta tuy ý gọi vài món, một bầu rượu, rồi đưa lại thực đơn cho Tinh Ngôn, để hắn gọi thêm. Hẳn chỉ gọi bổ sung vài món chính rồi thôi.

Tiểu nhị trẻ tuổi vẫn nhìn ta đến ngây ngốc, Tinh Ngôn đưa thực đơn hẳn cũng quên không cầm. Thấy ánh mắt Tinh Ngôn bắt đầu trở nên âm trầm, ta vội siết tay hắn, sau đó thân nhiên nói với tiểu nhị: “Chúng ta gọi món xong rồi, đi làm đi.”

Tiểu nhị giật mình, cúi đầu khom lưng nhận thực đơn rồi đi.

Ta quay đầu nhẹ nhàng nhắc nhở Tinh Ngôn: “Kể cả huynh muốn dạy bảo, thì cũng nên chờ chúng ta ăn cơm xong đã, nếu không ai phục vụ chúng ta. Thêm nữa, hẳn cũng không có làm ra chuyện gì, chỉ là nhìn mà thôi, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi.”

Tinh Ngôn gật đầu, mở miệng hỏi ta: “Tiểu Viễn, đệ không ngại sao? Ánh mắt bọn họ...”

Ta hơi lắc đầu: “Chuyện thường mà thôi, đệ không muốn chỉ vì dung mạo mà bỏ lỡ điều gì, ví dụ như sinh hoạt tự do của đệ. Tương lai, đệ còn muốn nhìn nam thăm bác, còn muốn làm đủ thứ, trước sau gì cũng phải đối mặt với chuyện này. Không vấn đề gì, tương lai sẽ khác, đệ còn những giá trị khác sẽ khiến bọn họ nhìn vào, như những chuyện đệ sẽ làm, như võ thuật, y thuật của đệ, sớm thôi, những gì họ nhìn sẽ không chỉ là dung mạo nữa, như vậy mới có ý nghĩa. Mà thật ra, đệ với bọn họ không quen không biết, chỉ nhìn mà thôi, có quan hệ gì đâu? Vô luận là gương mặt này, hay là gương mặt như quý dạ xoa đi nữa, đệ đều ngang cao đầu mà sống. Hôn nữa, sống còn tự tại, thoải mái hơn bọn họ nữa kia, muốn làm gì thì làm cái đó. Đệ hỏi thật, nếu đệ xấu xí, đại ca liệu có chịu nhận đệ đệ ta hay không?”

Tinh Ngôn nghe xong, nghiêng đầu nghĩ một lát, trả lời: “Lời đệ nói đều có đạo lý, dù sao vẫn có đại ca che chở cho đệ, ai có hành vi khinh nhờn đệ, ca ca sẽ móc mắt chúng ra.”

Hắn nói mấy câu này, thanh âm rất lớn, ta không khỏi bật cười, hẳn nói không phải cho ta nghe, là cho đám người vẫn không biết phải trái nhìn chăm chăm về bên này. Một lũ ngốc! Đại ca của ta thật đáng yêu quá đi!

Trầm mặc một lúc, hẳn lại nói tiếp: “Lần đầu gặp đệ, trong lòng liền nghĩ, trên thế gian hoá ra còn có người đẹp như thế. Sau thành hộ vệ, rồi lại thành ca ca, mỗi lần gặp nhau đều rất ngắn, nhưng mỗi lần đều cảm thấy khí chất của đệ rất đặc thù, rồi lại như có chút bất đồng. Ta không biết dung mạo của đệ khác đi thì sẽ thế nào. Ta chỉ biết, đệ chính là trông như thế này, là gương mặt này, là tính cách này, là bản lĩnh này, ta cũng thích bộ dáng này. Bất quá, nếu về ngoài của đệ thay đổi, ta vẫn sẽ nhận ra đệ.”

Nghe hẳn nói, ta bật cười, lại cảm thấy vui vẻ. Ca ca của ta là hàng cực phẩm a, còn biết thành thật như vậy. Người bình thường, những lúc thế này hẳn là sẽ nói: “Không liên quan, dù đệ có thay đổi, đệ vẫn là đệ.”

Nhưng hẳn không thế, hẳn còn thành thật tự hỏi mình, nói thẳng với ta, hẳn thích ta đẹp, chỉ đơn giản vì ta là như vậy.

Đương nhiên còn bỏ sung một câu, kể cả ta thay đổi, hẳn vẫn sẽ nhận ra.

Ta chưa bao giờ sợ lừa lọc dối trá, nhưng có người tình nguyện thành thật với mình vẫn thật đáng quý, giống như Tĩnh Ngôn vậy.

Trong lòng nghĩ gì, sẽ nói cho ta nghe, không khách khí, không dối trá.

Từ Quyên của ta cũng là người như vậy, cho nên ta mới luyện tiếu nàng. Trước kia, ngày nào cũng có nàng làm bạn, hiện tại đột nhiên không còn ở bên, thật sự có chút không thích ứng kịp, hơi nhớ nàng rồi.

Ngồi ngây ngốc một hồi, đồ ăn được đưa tới. Rượu không tệ, chỉ là...hình như có thuốc? Dính phải hắc điểm sao? Hoặc là...Ta liếc nhìn bàn bên kia, một đám người không có hảo ý vẫn nhìn chằm chằm từ đầu đến giờ, hẳn là chúng mua được chủ quán rồi.

May mà trước đi rồi kinh, ta đã chuẩn bị trước một ít dược liệu, lúc ngồi xe ngựa nhân rồi bào chế được vài loại thuốc, đặc biệt đối phó với mê dược hay xuân dược của bọn đạo tặc bên đường. Ta khẽ đá vào chân Tĩnh Ngôn, nhanh tay rắc một ít bột vào bình rượu, người qua, ừ, có thể uống rồi.

Tĩnh Ngôn nhận ám hiệu, lại thấy động tác của ta, lập tức nheo mắt.

Ta cười cười rót cho hắn một ly, lại tự rót cho mình, nhẹ nhàng cười nói: “Uống được rồi, đừng lãng phí như vậy.”

Cũng may trong đồ ăn không có gì lạ, ăn cơm cũng cần có tâm trạng, giờ cùng ngồi với Tĩnh Ngôn, hơn nữa tương lai là trời cao biển rộng, tâm tình cũng tốt lên, đồ ăn cũng ngon hơn nhiều.

Từ lượng của ta không kém, ngày trước ở Giả phủ yến tiệc rất nhiều, uống được không ít. Ngay cả kiếp trước, từ lượng của ta cũng được tôi luyện từ bàn nhậu mà ra. Tâm trạng tốt, rượu cũng ngon. Phần khởi nhất là, Tĩnh Ngôn cũng là người đồng đạo, chúng ta nâng chén, sau đó mỉm cười uống một ngụm, rượu thuần hương a, khiến mắt không tự chủ khẽ nheo lại. Tĩnh Ngôn uống một ngụm, nhìn ta thích thú nhắm nháp ly rượu trong tay, không hiểu sao lại vươn tay xoa đầu ta một cái. Thật khiến ta giật mình, hẳn trước giờ đều thủ lễ, tuân theo bốn phận, mới uống cùng nhau một chén rượu, đã hạ xuống khúc mắc trong lòng, coi ta là muội muội thật rồi? Biết thế này nên mời hắn uống rượu sớm hơn mới phải, miễn cho hắn không được tự nhiên mấy ngày qua, chẳng bù cho ta, chẳng cảm thấy lúng túng chút nào, coi hắn là anh trai luôn. Bản năng phụ nữ chẳng, dù độc lập thế nào cũng muốn tìm người bảo hộ cho mình...

Chúng ta nói chuyện cười đùa, bàn bên kia thấy chúng ta không có phản ứng, đều căng thẳng, mà nghe đến nội dung cuộc nói chuyện của bọn ta, chính là bàn cách chinh bọn họ.

“Đội ta ăn xong sẽ móc mắt bọn chúng cho đệ xem...” Đây là Tĩnh Ngôn.

“...Không cần, dù sao âm mưu cũng không thành, không cần vừa ra tay đã khiến bọn họ mất năng lực tự lo liệu cuộc sống...”

Tĩnh Ngôn còn thật sự suy nghĩ, gật đầu: “Vây được rồi, ta hạ cổ, để bọn họ mỗi ngày đều đau đớn vài canh giờ, như vậy giải hận rồi chứ?”

Ta lắc đầu: “Tuy huynh dùng cổ đối với cơ thể mình không hại gì, nhưng đệ không yên tâm. Huống hồ, bọn họ đều là người thương, không cần ra tay ngoan độc như vậy...”

Tĩnh Ngôn nghe ta nói, yên lặng tự kiểm điểm mình có phải đã quá tâm ngoan thủ lạt, thì nghe người trước mặt lạnh tanh nói: “Cũng không cần phiền toái như vậy, chỗ đệ có nhiều thuốc hay mới bào chế, đang muốn thử công hiệu, cho bọn chúng cả đời nằm một chỗ là được...”

Tĩnh Ngôn: “...”. Thật sự phương pháp của ta ngoan độc sao?

Lại nghe nàng nói tiếp: “Đại ca, huynh cũng biết, đánh rắn phải chém bảy khúc. Chính người khác cũng phải chinh đến nơi đến chốn. Giống như loại hao sắc bại hoại này, huynh đánh hẳn đau cũng chỉ là khó chịu nhất thời, huynh phải khiến hắn hao sắc mà không làm gì được mới là hả giận. Huynh nói có đúng không, đại ca? Đại ca? Huynh phát ngốc cái gì vậy?”

Tĩnh Ngôn vội vàng thu liễm biểu tình, yên lặng gật đầu, ý nói vô cùng đồng ý.

Trong lòng, ngoại trừ bất đắc dĩ, không hiểu sao chợt xuất hiện cảm giác...sùng nịnh! Đúng! Chính là khao khát muốn được dung túng nàng, được sùng nịnh nàng nhiều hơn một chút.

...

Ăn xong cơm trưa, ta chậm rãi lau miệng, lấy từ trong ống tay áo mấy gói thuốc đưa cho Tĩnh Ngôn, sau đó ngồi nhìn hắn rắc vào đồ ăn của bàn bên kia, vậy mà cũng không ai phát hiện, nhãn lực kém như vậy! Nhìn bọn hắn ăn uống không hề phòng, ta kì thật không đến nỗi vô tình như vậy, cũng lắm chi là nằm liệt ba đến năm năm mà thôi, không đến mức cả đời.

Thuốc này ta còn nhiều lắm, bởi vì ta biết, dung mạo của ta sẽ gây họa, không thể tránh khỏi những tình huống như vừa rồi.

Gọi tiểu nhị đến tính tiền, lại kín đáo để lại trên người hắn một ít bột thuốc gây bất động. Thấy lợi quên nghĩa, một chút đạo đức làm người cũng không có, nếu là người khác không chừng đã vì hắn mà gặp nạn. Thuận tay cướp lấy thời bạc người ta dùng để mua chuộc hắn, đợi trên đường gặp khát cái thì bỏ thí cho người ta đi.

Ta là nữ nhân, nữ nhân vốn nhỏ nhen, lại là người có thù tất báo, chọc tới ta, coi như nguoi xui xẻo.

Bản tiên mới gia nhập trần thế, đang muốn thử xem bản lĩnh mình đến đâu, các nguoi tự dâng đến cửa, ta sao có thể bỏ qua?

Quang cảnh sau khi hạ thuốc ta không được nhìn, nhưng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của tiểu nhị sau khi xe ngựa của chúng ta rời đi không lâu, ta liền vui vẻ, nghỉ thức tiền chân không tệ!

Ta hài lòng gác chân lên gối, cân nhắc lại bào chế thứ thuốc gì công dụng thú vị hơn một chút.

Tĩnh Ngôn pha trà, thấy bộ dáng ta, đoán chắc trong đầu ta lại đang toan tính chuyện kì quái, cười cười nói nhỏ: “Bướng bỉnh!”

Ta cảm giác, mình rất giống Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng quở trách...

Sau đó, bị chính ý nghĩ của mình chọc cho cười ha ha, Tĩnh Ngôn lại ân cần xoa đầu ta, hấn làm lần này đặc biệt thuận tay, không chút ngượng ngùng. Ta nhận một ly trà của hấn, ừ, rất tốt, cuộc sống giang hồ thật không tồi chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ở thời đại này, muốn lập cô nhi viện không phải chuyện đơn giản, hơn nữa phải được triều đình và quan viên địa phương đồng ý. Nhưng lại có một điểm, đó là buôn bán người làm là chuyện vô cùng bình thường và hợp pháp, cho nên chuyện này, nói dễ không phải, nói khó không đến. Đám trẻ mồ côi, tuổi đủ lớn sẽ có người mua hoặc là thuê dùng, nữ tử dung mạo tốt một chút hoặc là làm nha hoàn hoặc vào thanh lâu. Còn lại là trẻ nhỏ, nữ hài tử dung mạo xấu xí. Chúng hầu như đều tham dự vào hệ thống ăn xin hoặc nhóm móc túi trong trấn, muốn đưa chúng tới được điền trang của ta cũng không đơn giản. Bởi vì bất luận là khát cái hay móc túi, kẻ cầm đầu cũng giống như dân xã hội đen vậy, khổng chế bọn trẻ rất ác liệt.

Bất quá, vấn đề đã được Tĩnh Ngôn yên lặng giải quyết. Ta không biết hấn dùng cách gì, hấn cũng không nói cho ta biết, trọng điểm là hấn đã mang được bọn nhỏ về đây, hơn nữa chính mình không có chịu thiệt, vậy là đủ rồi.

Đều là lũ trẻ nhỏ hơn mười tuổi, thậm chí có cả trẻ em mới hai, ba tuổi. Quần áo tả tơi, nhem nhuốc, số lượng ít hơn ta nghĩ. Kì thật, càng ít càng tốt, tốt nhất là không có. Ta tuy tình nguyện thu cô nhi, nhưng không hi vọng trên đời có nhiều cô nhi. Sai hạ nhân chuẩn bị đồ ăn trước, để chúng ăn no rồi nói sau.

Bọn chúng không biết lưu lạc đã bao lâu, trong mắt tràn đầy cảnh giác phòng bị, có lẽ luôn bị người khác lợi dụng.

Ở điền trang, ta sinh hoạt như người bình thường khác, ăn đồ ăn thôn dã, dùng đồ dùng sinh hoạt bình thường. Không phải ta tiết kiệm, hay tự uỷ khuất mình, mà là cảm thấy, điền trang nhỏ, chủ nhân cũng nên như vậy, mới không gây nghi ngờ. Tuy sống trong vinh hoa phú quý nhiều năm, nhưng còn có kỉ ức kiếp trước, ta vẫn hiểu tiêu chuẩn sinh hoạt của người bình thường. Nhất là làm chủ điền trang, nói cho cùng là phú hộ thường mà thôi, sống phải tùy tiện một chút.

Đầu bếp làm đồ ăn cho bảy, tám đứa trẻ, một vài đứa buông phòng bị, bắt đầu ăn cơm. Những đứa nhỏ tự nhiên có đứa lớn lo liệu.

Yên lặng nhìn bọn chúng, có lẽ chịu không ít khổ rồi. Bọn chúng, hoặc là đi ăn xin, hoặc được dạy kĩ thuật móc túi, cũng không biết ăn cắp là sai trái, việc dạy dỗ là vấn đề lớn đây.

Chờ bọn hấn ăn no, mới gọi đến ngồi trước mặt ta và Tĩnh Ngôn, một đám không nói câu nào, đây là biểu hiện của việc trưởng thành sớm, lũ trẻ này xem ra cũng nhận thức được nhân tình âm lạnh rồi.

Ta nhìn một lúc, chợt mỉm cười, thần nhiên nói: “Chúng ta là chủ điền trang này. Chúng ta biết các nguoi là cô nhi, cũng biết trước đây các nguoi từng làm gì. Chỗ chúng ta tuy rằng không có gì hay, nhưng một ngày ba bữa cơm no, có chỗ che nắng che mưa. Các nguoi có muốn ở lại hay không?”

Bọn nhỏ nhìn nhau, đứa lớn nhất hỏi: “Chúng tôi phải làm gì?”

“Bất luận lớn nhỏ, hiện tại không cần làm gì, học việc nhà nông là được, học nuôi gia súc, nữ hài tử học làm nữ hồng. Chờ các nguoi lớn, có thể tự làm việc, phải ở lại làm cho điền trang năm năm, sau đó liền tự do, rồi đi cũng được, ở lại thuê đất làm ruộng cũng được.”

Bọn trẻ nghe xong, hơi yên tâm, mới quy củ quỳ xuống lạy bọn ta vài cái.

Ta không tính cho người trực tiếp trông nom, bọn chúng lăn lộn bên ngoài đã lâu, đều có thể tự chăm sóc cho mình, đứa nhỏ đã có đứa lớn coi, không

thành vấn đề.

Tĩnh Ngôn cho người mang khế ước đã chuẩn bị sẵn, bảo chúng ấn dấu tay, sau đó bảo người phát cho bọn chúng mỗi người hai bộ quần áo, dẫn đi tắm rửa, chuẩn bị chỗ ở.

Nghĩ đến Giả Vũ Thôn, ta thực không có tâm tình giáo dưỡng chúng thành văn nhân, đi thi tìm công danh cái gì hết. Chỉ muốn chúng có thể an phận ở chỗ này, dựa vào hai bàn tay nuôi sống chính mình là được. Nhưng nếu đứa trẻ nào có lí tưởng riêng, ta không ngăn cản, tương lai của mình tự mình cố gắng.

Mua một điền trang là vì muốn cho cô nhi một chốn dung thân, sau đó mới phát hiện, quản lí một điền trang, so với quản lí mấy đứa trẻ đau đầu hơn nhiều lắm, tuy rằng chỉ có ngày mùa là bận rộn.

Lúc bình thường, hài tử nhỏ tuổi sẽ được ở trong viện chơi đùa, hài tử lớn hơn sẽ chủ động hỗ trợ quét dọn, hay cho gia cầm ăn. Hạ nhân trong viện ít, có bọn chúng thành ra lại bớt bận rộn. Thỉnh thoảng, ta sẽ dạy chúng vài chữ, ít nhất để lúc xem khế ước sẽ không bị lừa, hoặc có thể xem vài quyển truyện đơn giản gì đó. Tuy rằng không phát tiền tiêu vật, đây là vì phòng ngừa kẻ có tâm thuật bất chính lợi dụng bọn chúng, nhưng ngoài ba bữa một ngày, ta vẫn bảo đầu bếp làm một bữa điểm tâm phụ cho chúng, ta nghĩ dinh dưỡng như vậy hẳn là được rồi.

Bọn nhỏ dần dần đỡ phòng bị, yên tâm ở lại điền trang.

Tĩnh Ngôn vì chuyện bán đồ trong kho phòng ở Lâm trạch, cho nên có rời nhà vài lần, nhưng ta thì chưa một lần đi xa. Thứ nhất vì vừa thay đổi hoàn cảnh, muốn tìm hiểu thêm về điền trang một chút, hai vì bọn trẻ mới đến, ta không tin nhiệm đem chúng giao vào tay người khác.

Đội Tĩnh Ngôn về, ta thương lượng với hắn, mua thêm một điền trang khác. Ta đếm chỗ ngân phiếu còn lại, cả tiền bán đồ cổ, như vậy chắc cũng đủ. Hơn nữa, đằng sau ta vẫn còn hai kim kho chưa sử dụng đây. Đã biết độ lớn nhỏ, lần này ta xác định rõ, chỉ mua năm trăm mẫu đất, còn lại mua thêm một ít trang viên.

Đúng vậy, cái ta muốn, không phải là mua một điền trang để nuôi cô nhi. Mà là ở khắp nơi lập điền trang nuôi trẻ mồ côi. Nói cách khác, chính là một hệ thống cô nhi viện trên cả nước. Mua điền trang là cái cốt, vừa có thể có tiền nuôi chúng, vừa có thể cho chúng một việc làm trong tương lai.

Trong lòng chợt nhớ ra, sinh nhật Bảo Thoa đã qua được vài ngày rồi, lão thái thái sắp qua đời, người đã sắp tám mươi, có lẽ không còn được mấy ngày. Tuy rằng không gặp được, nhưng vẫn muốn dập đầu đưa tiễn. Còn nữa là chuyện của Trương Vân, trượng phu nàng bị lao, có lẽ ta chưa được, ta muốn đi thử một lần. Chuyện thứ ba là Uyên Ương, lão thái thái không còn, nàng sẽ treo cổ chết theo, tuy rằng ta không muốn lộ hành tung, nhưng không còn cách nào khác, cứ cứ trước nói sau. Còn cả kiếp nạn của Diệu Ngọc, đám đạo tặc kia phải ngăn lại. Cuối cùng, ta cũng muốn đi thăm Từ Quyền một chút.

Điểm qua điểm lại, xem ra ta còn nợ không ít việc ở kinh thành.

Thời gian không còn nhiều, ta liền cùng Tĩnh Ngôn quay lại kinh thành, một năm qua ta đều mặc nam trang, đã thành thói quen. Đi lo chuyện Trương Vân trước đã, ta cũng không lo bị Trương Vân nhìn thấy, bởi ta đang là nam tử, nàng đương nhiên phải tránh, mà những người khác chưa từng gặp ta, cho nên cứ quang minh chính đại mà vào thôi.

Ta nói với gác cổng, nói là nhà ta với nhà lão gia là chỗ quen biết lâu đời, nghe nói nhà có người bệnh nặng, đặc biệt xin đến chữa bệnh. Gác cổng vào bẩm báo, một lát ra dẫn ta vào. Bọn họ có lẽ đã hết cách, thấy ta đến, cũng ôm hi vọng thử một lần.

Quả nhiên là bệnh lao, đầu tiên, ta bảo bọn họ thay đổi phòng bệnh thông thoáng một chút, có mặt trời chiếu vào. Thời đại này không có thuốc đặc trị, ta cũng không hoàn toàn nắm chắc, chỉ có thể cố hết sức, chờ ý trời mà thôi. Ta để lại đơn thuốc, rồi rời đi. Hai ngày sau quay lại, phát hiện bệnh trạng đã giảm một ít, xem ra có tác dụng. Lại bắt mạch một lần nữa, dựa theo tình trạng cơ thể sửa đổi đơn thuốc, cả nhà bọn họ coi ta như ân nhân cứu mạng, mới ta ở lại trong phủ. Ta khéo léo từ chối, chỉ nói hai ngày sau lại đến. Cũng có thể là thiên ý, hẳn lại chậm rãi khỏe dần.

Đơn thuốc cuối cùng ta kê cho hắn, là đơn thuốc điều dưỡng cơ thể, nói hắn đã gần khỏi rồi, từ nay về sau cần cố gắng giữ gìn, không nên để tái phát, nếu không vô phương cứu chữa. Người nhà hắn mang vàng bạc ra, kiên quyết bắt ta nhận lấy.

Ta thân nhiên từ chối, chỉ nói: “Tiền bạc ta không nhận, ta cố ý tới chữa bệnh, kì thật cũng không phải tỏ tiên hai nhà chúng ta có quen biết, mà là vì có người nhờ.”

“Có người nhờ?”

Ta gật đầu: “Ân nhân ta có một đứa con gái, nàng ấy bạc mệnh mất sớm, trước khi chết có nhờ người chuyển lời, muốn ta hỗ trợ chiếu cố thiếu phụ nhân nhà ta, coi như thế là trả cho nàng nhân tình còn nợ, cho nên lúc ta biết thiếu gia bị bệnh, liền đến đây.”

“Ân nhân của ngài là?”

“Ân nhân của ta là người Tô Châu, tên Lâm Như Hải, con gái ông là Lâm Đại Ngọc, ngày trước sống ở Vinh Quốc phủ. Ta nghĩ nàng quen thiếu phụ nhân ở đó. Ngày đó, Lâm cô nương bệnh nặng qua đời, ta không thể ở cạnh chữa trị, quả thật đủ hổ thẹn, cho nên lần này, vô luận thế nào cũng muốn chữa khỏi bệnh cho thiếu gia, nếu không phần ân tình này, không biết trả thế nào, ân nhân của ta lại không có con trai nối dòng. Xin hỏi thiếu phụ nhân có phải họ Sử? Nếu đúng thì ta tìm không sai người.”

“Nương tử của tại hạ quả thật họ Sử, là họ hàng bên ngoại của Vinh Quốc phủ.”

Ta gật gật đầu: “Vây là đúng rồi, ta đến lần này chính là vì tìm ngài chữa bệnh, coi như ngài nể tình ta cứu chữa, đối xử tử tế với thiếu phu nhân một chút, giúp ta trả phần ân nghĩa kia được đầy đủ. Bạc này ta không thể thu, giờ có việc phải rời kinh thành. Xin cáo từ.”

Vì muốn tìm chút tiện nghi cho Trương Vân, ta phải vòng vo nói dối một hồi, thật mệt chết ta.

Phụ tử hai người cảm động đến rơi nước mắt, như vậy, Trương Vân, tỷ muội tốt, chuyện ta có thể giúp, chỉ sợ có bấy nhiêu thôi. Tính nết nàng kiên cường sang sảng, chỉ là đôi khi quá thành thật thẳng thắn, hiện có trọng phụ và trường bối coi trọng, hẳn sẽ không quá khổ đâu.

Bất quá, chuyện ba vợ bốn nàng hầu ở thời đại này là cửa ải bất cứ nữ nhân nào cũng phải đối mặt. Nhất là nữ tử nhà quyền quý, từ hoàn cảnh này mà lớn lên, nhìn đủ tranh đấu nội viện. Đáng tiếc, với ta mà nói, đây là chuyện vô cùng khó chấp nhận, chung thân không lấy chồng, không phải ta muốn tự làm khó mình. Nếu có thể được người tốt, ta không khó khăn đến mức tự làm khó mình khổ người...

Lão thái thái quả nhiên bệnh nặng, ta lôi kéo Tĩnh Ngôn, mỗi ngày đều chạy đến xà nhà trên phòng bà thăm, gặp được không ít cố nhân. Bảo Ngọc đã không còn thần thái nồng nức như ngày xưa. Bảo Thoa vẫn là bộ dáng lạnh nhạt như vậy, chỉ là có vẻ càng lúc càng ít lời, ánh mắt đã nhạt hơn trước rất nhiều. Còn có Vương phu nhân, Phượng tỷ, Uyên Ương, Tập Nhân, Từ Quyên. Có lẽ vì trong phủ liên tục gặp chuyện không may, cho nên trên mặt mọi người đều có vẻ mệt mỏi.

Ngày ngày đến thăm lão thái thái, tâm cũng dần nặng nề, đại nạn của bà thật sự đến rồi.

Tĩnh Ngôn nhẹ nhàng hỏi ta: “Đệ thật không xuất hiện gặp bà lần cuối sao?”

Gặp thế nào đây? Đã là chuyện không thể từ rất lâu rồi...

“Đại Ngọc” của bà đã chết từ lâu, chỉ còn Vu Viễn, Vu Viễn mà thôi...

Bà nhìn một vòng, từ Giả Lan, sang Bảo Thoa, Phượng tỷ, Trương Vân, cuối cùng nhìn Giả Chính, sau đó mỉm cười nhắm mắt xuôi tay.

Nước mắt ta cũng yên lặng rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tĩnh Ngôn lau nước mắt cho ta, nhẹ nhàng an ủi: “Làm khó đệ rồi.”

Ta hơi lắc đầu, nhìn mọi phía dưới vội vàng lo liệu tang sự, ta lên ra phía sau nhà, tranh thủ lúc không người, hướng về phòng dập đầu ba cái. Lúc này, Giả gia không còn phú quý như xưa, trong phủ có việc là loạn trước loạn sau. Phượng tỷ cũng không còn được phong độ ngày xưa.

Ta âm thầm rời đi tìm Từ Quyên, Giả phủ lắm người nhiều miệng, nên ta điểm huyết cho nàng ngắt luôn, mang thẳng về xe ngựa.

Giải huyết đánh thức nàng tỉnh lại, vừa thấy ta, liền đỏ mắt khóc nức nở.

Ta khẽ cười nói: “Khóc cái gì, ta không phải đã nói trước, sẽ quay lại thăm chị sao?”

Nàng hỏi ta: “Cô nương là vì lão thái thái mới quay về?”

Ta có chút ảm đạm gật đầu: “Chỉ có thể lảng lảng dập đầu vài cái, không thể người trong phủ nhìn thấy...”, lại cố ổn định tâm trạng, hỏi: “Sao chị vẫn còn trong phủ, lúc trước không phải đã cho chị bạc chuộc thân rồi sao? Tuổi chị không còn nhỏ, mà lại là người theo ta từ trước, sau này chỉ sợ Bảo tỷ sẽ gả ra ngoài, một chút tự chủ cũng không có. Chuộc thân rồi, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Từ Quyên cười khổ nói: “Ngân lượng cô nương cho, tôi đã đưa cho cha mẹ cả rồi, cha mẹ đã ở trong phủ cả đời, tôi cũng là nô tài sinh ra trong phủ, bọn họ không muốn rời đi, tôi cũng không nỡ đi một mình.”

“Giả phủ hiện đã suy thoái, về sau sẽ dần dần bán bớt người hầu ra ngoài. Huống hồ, hiện tại lão thái thái đã tạ thế, người hầu bên cạnh bà và người theo ta lúc trước, chắc chắn sẽ bị đuổi đầu tiên. Chị nên tự liệu cho mình trước mới phải. Có muốn đi với ta không? Ta đã mua một điền trang ở trấn Tân Truy, đến đó sống cùng ta được không? Nếu chị không yên lòng cha mẹ, có thể dẫn họ đến cũng được, nhưng chuyện của ta thì không được nói cho họ biết.”

Từ Quyên suy nghĩ một lát, nói: “Cô nương, tôi muốn theo cô nương rời đi, vốn là nếu cô nương gả cho người ta, tôi cũng sẽ đi theo cô nương làm nha

hoàn hồi môn, cô nương còn đó, tôi có lí nào lại xa ngài. Cha mẹ tôi không muốn rời Già gia, huống hồ anh trai và chị dâu của tôi cũng là người trong phủ, ngân lượng cô nương cho, cũng đủ cho cha mẹ dưỡng già, tôi cũng yên tâm.”

“Cha mẹ chị thật sự không cần lo lắng sao? Kì thật, có thể nhận bọn họ vào điền trang cũng không sao. Anh và chị dâu của chị cũng thế, chỉ cần họ giữ bí mật là được.”

Từ Quyên kiên quyết lắc đầu: “Chuyện cô nương càng ít người biết càng tốt, tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi muốn theo cô nương. Dù không có chuyện này, cô nương xuất giá tôi cũng phải đi theo, sao có thể lo cho cha mẹ được. Thế mà giờ đi rồi còn có tiền để lại cho cha mẹ dưỡng già, là cô nương ban ân, cũng là phúc phận của nhà tôi. Đi theo cô nương là bổn phận, tôi không có gì phải đắn đo.”

Ta thở dài gật đầu: “Đều theo ý chị đi, ta còn phải ở lại kinh thành vài ngày, nếu chị đổi ý có thể nói cho ta bất cứ lúc nào. Việc chuộc thân của chị, nên thương lượng với cha mẹ mà làm cho tốt, sau đó ta đến đón chị đi.

Từ Quyên gật đầu, ta liền đưa nàng quay về trong phủ.

Khi ta và Tĩnh Ngôn trở lại quán trọ, lập tức có khách đến phòng: Nam Uyển vương gia, nhiều khi ta có cảm giác, vương gia này, giống như âm hồn bất tán vậy.

Hắn không có đưa bái thiếp, không có hạ nhân chuyển lời, mà trực tiếp đến gõ cửa phòng, giống như trước đây, hoàn toàn không câu nệ tiểu tiết.

Ta thấy Tĩnh Ngôn mở cửa rồi đứng ngẩn ngơ, liền nghiêng đầu nhìn. “Đại ca, ai vậy?”

Tĩnh Ngôn quay lại nhìn ta nói: “Tiểu Viễn, là Nam Uyển vương gia.” lại quỳ xuống hành lễ: “Thảo dân bái kiến vương gia.”

Ta không định che dấu hành tung của mình với Hoàng đế, bọn họ biết cũng là bình thường. Đây chỉ là một quán trọ bình dân, làm khó hắn phải hạ mình trực tiếp đến. Năm tháng tựa hồ không để lại nhiều dấu ấn trên người hắn, ta thăm đánh giá, phụ thân cùng hắn xưng huynh gọi đệ đã mất gần chục năm, vậy mà giờ nhìn hắn vẫn không có bao nhiêu thay đổi, là vì sống an nhàn sung sướng sao?

Ta tự mình rót một ly trà dâng lên, hỏi: “Vương gia sao biết dân nữ vào kinh?”

Hắn mỉm cười nói: “Hoàng thượng và ta luôn theo dõi tin tức của cô nương, tin cô nương tạ thế truyền ra, chúng ta vẫn không thể xác định cô nương có độ kiếp thành công hay không. Lần này, lão thái quân Già phủ bệnh nặng qua đời, ta nghĩ nếu cô nương còn sống, có khả năng sẽ trở về, liền cài người ở Già phủ, quả nhiên đón được cô nương.”

Ta gật đầu: “Hoàng thượng và vương gia tìm dân nữ có chuyện gì sao?”

Hắn lắc đầu: “Việc Già phủ, ta thực xin lỗi, Hoàng thượng...”

Ta mỉm cười ngắt lời hắn: “Mọi chuyện trên đời này đều theo luật nhân quả, cũng là số mệnh định trước rồi. Hoàng thượng là chủ của muôn dân, đương nhiên phải nghĩ cho giang sơn xã tắc, dân nữ biết mỗi chuyện Hoàng thượng làm đều có cái lý riêng của người. Hoàng thượng giữ lại tính mạng của mọi người trong phủ, dân nữ đã muôn phần cảm kích.”

Nam Uyển vương gia nói: “Khó có được người thấu tình đạt lý như cô nương, Hoàng thượng cũng vì nghĩ đến ân tình của cô nương, cho nên nương tay cho Già gia rất nhiều. Không biết cô nương sau này định đi nơi nào?”

Vì ta, nên mới nhẹ tay với Già phủ?

Thế này lại thành món nợ trên lưng ta rồi sao?

Thôi, thế cũng tốt, hắn nói như vậy, khẳng định là Hoàng thượng còn thấy ta có chỗ hữu dụng. Đối với ta, Hoàng thượng nghĩ như vậy, lại càng an toàn. Nhưng, giá trị lợi dụng gì đây?

Ta chỉ cười: “Dân nữ có mua một điền trang ở Tân Truy, hiện đang sống ở đó. Hoàng thượng có gì phân phó, xin vương gia cứ nói.”

Hắn lắc đầu nói: “Hoàng thượng đã biết cô nương ở kinh thành, cũng không cần cô nương làm cái gì. Nhưng Hoàng thượng cảm kích ơn cứu mạng của cô nương, cũng lo lắng sau này cô nương một mình lưu lạc bên ngoài, nên ban cho hai thị vệ bảo vệ cô nương.”

Hoàng thượng ban thị vệ cho ta? Muốn giám thị sao? Hoặc có thể chỉ muốn biết ta ở chỗ nào?

Cũng chẳng sao, ta cũng không có ý định gì cần giấu giếm, gây ảnh hưởng đến chính trị gì đó, nhận người về, ta lại có thêm hai người để sai bảo thôi.

Vì vậy, cũng thoải mái trả lời: “Hoàng thượng ban thưởng thị vệ cho dân nữ, là phúc của dân nữ rồi. Không biết bọn họ xuất thân thế nào, đi theo dân nữ chỉ sợ uy khuất bọn họ.”

Nam Uyển vương gia cười nói: “Cô nương không cần băn khoăn, bọn họ là ám vệ trong cung, xuất thân cô nhi.”

Ta gật gật đầu: “Hoàng thượng đã ban thưởng, chúng ta sao dám chối từ, dân nữ xin nhận. Vậy hai người bọn họ đâu? Dân nữ hẳn là nên tiến cung tạ ơn Hoàng thượng?”

Nam Uyển vương gia lắc đầu nói: “Cô nương thân phận đặc thù, cho nên Hoàng thượng không muốn để chi lễ phiền phức làm khó cô nương, cô nương không cần đa tâm. Hai thị vệ kia đi theo cô nương rồi, cũng chính là người của cô nương, Hoàng thượng về sau không còn mệnh lệnh gì cho họ nữa. Chỉ là, nếu cô nương cần giúp, hai người đó có thể báo cho Hoàng thượng, để tránh việc Hoàng thượng ban cho cô nương ngọc bội, lại không cách nào dùng được.”

Ta gật đầu nói: “Dân nữ cảm kích ân đức của Hoàng thượng, Hoàng thượng nếu có chuyện muốn dân nữ làm, dân nữ còn phải hết lòng hết sức, huống chi là Hoàng thượng ban cho.”

Nam Uyển vương gia cười: “Cô nương thông tuệ kháng khái khiến bản vương thật khâm phục, hai người kia hiện đang chờ ngoài cửa, ta sẽ gọi bọn họ tiến vào.”

Đều mặc quần áo màu xanh đậm, kiểu dáng phổ thông, trên mặt không có một biểu tình, nhìn giống hệt bộ dạng Tĩnh Ngôn ngày trước. Ta mỉm cười trên choker liếc Tĩnh Ngôn một cái, hần cũng nhìn ta cười ngượng.

Nam Uyển vương gia lên tiếng: “Bọn họ trước giờ đều dùng biệt hiệu để xưng hô, Hoàng thượng ban người cho cô nương, cô nương nên ban tên cho họ mới phải.”

Bọn họ không giống Tĩnh Ngôn, bất cứ lúc nào, cũng đều là người của Hoàng thượng. Cho nên, đối với bọn họ ta không thể giống đối với Tĩnh Ngôn, yên tâm thân cận.

Ta nhìn bọn họ, cười nói: “Hai người trước kia theo Hoàng thượng là đại sự, về sau phải theo ta, thật uy khuất rồi.”

Hai gã thị vệ cùng nhau nói: “Không uy khuất, thánh chỉ đã nói rõ, chủ tử của bọn nô tài về sau là cô nương.”

Ta gật đầu nói: “Vậy các huynh lúc trước tên là gì, hiện tại cứ thế gọi là được, không cần ta đặt lại làm gì. Về sau, xưng hô với ta gọi mình là thuộc hạ là được, không cần xưng nô tài.”

Hai người nhìn nhau, sau đó một trong hai người nói: “Vẫn xin chủ tử ban tên, trước kia bọn thuộc hạ chỉ có tên hiệu, không có tên thật.”

Ta nghĩ một chút, nhìn thiếu niên mi thanh mục tú bên trái, hỏi: “Vậy huynh gọi là Thanh Phong được không?”

Hắn quỳ xuống hành lễ: “Đa tạ chủ tử ban tên.”

Lại nhìn thiếu niên có vẻ lạnh lùng bên phải, hỏi: “Còn huynh, Mặc Vũ, thế nào?”

Hắn cũng quỳ xuống hành lễ nói: “Đa tạ chủ tử ban tên.”

Hai người khí chất khác nhau, chỉ có một điểm chung duy nhất, là tướng mạo rất được. Ám vệ đều khỏi ngờ như vậy sao? Hay là Hoàng thượng có ý chọn người đẹp ban cho ta?

Bọn họ đứng lên, tự động vòng ra đứng sau ta và Tĩnh Ngôn. Nam Uyển vương gia hỏi: “Khi nào cô nương rời kinh?”

“Dân nữ chưa xác định. Có chuyện gì sao?”

Hắn lắc đầu: “Không có. Cô nương về sau định cư ở Tân Truy?”

Ta trả lời: “Không phải lâu dài. Dân nữ còn định mua thêm điền trang ở vài nơi, trước mắt chưa định là sẽ ở đâu. Nếu Hoàng thượng và vương gia lo lắng, dân nữ sẽ định kì báo tin về, để hai người biết dân nữ đang ở đâu.”

Nam Uyển vương gia gật đầu nói: “Nếu cô nương không ngại, như thế rất tốt. Cô nương không như người khác, Hoàng thượng nói nhất định phải bảo hộ cô nương cho tốt.”

Ta khẽ cười nói: “Hoàng thượng quan tâm, thật khiến dân nữ thụ sủng nhược kinh. Không bằng để Thanh Phong và Mặc Vũ định kì liên lạc với hoàng cung là được. Bọn họ trước kia là ám vệ, tự khắc có cách truyền tin. Dân nữ chỉ là người bình dân, rất khó truyền tin về vương phủ hay hoàng cung.”

Nam Uyển vương gia gật đầu, nói: “Rất tốt, chỉ là, mong cô nương nhất định không cần đa tâm.”

Ta mỉm cười nói: “Dân nữ có gì cần đa tâm. Thanh Phong và Mặc Vũ tuy là thuộc hạ của dân nữ, nhưng ngay cả dân nữ cũng là con dân của Hoàng thượng, nên tận trung với người mới phải.”

“Vậy bản vương cáo từ, cô nương nghỉ sớm một chút.”

Ta đứng dậy tiễn hắn ra cửa: “Vương gia, dân nữ hiện tại dùng tên giả là Vu Viễn, là đệ đệ của Tĩnh Ngôn. Quá khứ tất cả đều không quan hệ gì với dân nữ nữa, mong vương gia thay dân nữ bẩm báo với Hoàng thượng.”

Hắn gật đầu, coi như đồng ý, lại liếc ta một cái. Đêm nay, hắn coi như phát ngôn của Hoàng thượng. Lúc này, không khí không giống như lúc chúng ta một mình gặp mặt, có lẽ là vì còn có người của Hoàng thượng đi.

Ta mỉm cười, nói: “Vương gia, dân nữ tiễn ngài một đoạn đường.”

Lại quay đầu dặn Tĩnh Ngôn: “Đại ca, huynh sắp xếp cho Thanh Phong và Mặc Vũ đi nghỉ đi.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, ta liền theo Nam Uyển vương gia xuống lầu.

Ra khỏi quán trọ, hần cười nói: “Cô nương có bằng lòng đi dạo với bản vương một lát?”

Ta gật đầu, hần liền bảo thị vệ và gia nhân khiêng kiệu lùi lại một quãng xa, chúng ta ở phía trước chậm rãi cất bước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Nam Uyển vương gia đi cạnh ta, bước chân chậm rãi, để giày ma sát xuống những viên sỏi trên đường phát ra tiếng lạo xạo

“Lâm cô nương...”

Ta mỉm cười ngắt lời hần: “Vương gia từ nay gọi thảo dân là Vu Viễn đi, để tiện xuất môn, về sau thảo dân đều mặc quần áo nam tử, vương gia không nên gọi thảo dân là cô nương nữa.”

Hần gật đầu, lập tức sửa miệng: “Vu Viễn, ta và ngươi dường như rất có duyên, cho nên có một chuyện, muốn bàn với ngươi một chút, lại sợ mạo phạm. Cho nên vẫn băn khoăn.”

“Vương gia là người thẳng thắn, có gì xin cứ nói.”

“Ngươi một mình phiêu bạt nhân gian, không người thân thích, việc chung thân đại sự chỉ sợ sẽ chậm trễ. Nếu ngươi cầu Hoàng thượng ân điển, xin Hoàng thượng cho ngươi một thân phận mới, chỉ hôn với anh hùng tuấn kiệt trong triều, như vậy chẳng phải có thể tiếp tục cuộc sống an nhàn như trước. Hoàng thượng coi trọng ngươi như vậy, muốn làm cáo mệnh phu nhân cũng không phải không thể. Cách này ngươi đã từng nghĩ qua chưa? Nếu có ý tứ này, ta có thể thay ngươi bẩm báo với Hoàng thượng.”

Ta cúi đầu, lựa chọn từ ngữ cẩn thận, sau đó mới trả lời: “Vương gia, cuộc sống thảo dân mong ước không phải là vinh hoa phú quý như thế. Thảo dân lớn lên trong hoàn cảnh nào, ngài không phải không biết, cho dù an nhàn sung sướng, nhưng cái giá phải trả là tự do. Như thế là lại tìm về cuộc sống như nữ tử bình thường, gặp được trượng phu tốt hay không đều chỉ trông chờ vận may, thảo dân không muốn chịu cảnh bất lực như vậy. Nếu thần tiên đã thương tình cho thảo dân một cơ hội tự do, cơ hội để thoát ly, thì thảo dân sẽ tận lực hưởng thụ, không sợ cuộc sống kham khổ. Vương gia, hơn một năm qua, thảo dân ở nơi thôn dã, ăn cơm bình dân, sinh hoạt không có nha hoàn hầu hạ, nhưng lại rất thoải mái, thảo dân không hề nuối tiếc cảm y ngọc thực chút nào. Vương gia, thảo dân gặp ngài từ năm mới năm tuổi, người khác không nói, nhưng vương gia hẳn biết thảo dân là người thế nào, đúng không?”

Hần gật đầu nói: “Ta cũng cho rằng ngươi sẽ nghĩ như vậy, cho nên từ đầu mới ngập ngừng, những lời ta vừa nói, chỉ là muốn cho ngươi một đường lui, nếu không hài lòng với cuộc sống, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta.”

Ta mỉm cười nói: “Đa tạ vương gia, thảo dân hiểu ý tốt của ngài. Xin vương gia bẩm báo với Hoàng thượng, nếu thảo dân có thể làm được chuyện gì, xin hết lòng hết sức phục vụ Hoàng thượng.”

Ta như thế hẳn là đủ thành tâm rồi chứ, bọn họ nên yên tâm mới phải.

Cứ đề phòng ta như vậy làm gì?

Vì lão hoà thượng thần thông quảng đại? Hay là Thiên cơ? Thực coi ta là tiên nữ hay sao?!

“Chúng ta dừng ở đây thôi, bảo trọng, Vu Viễn.”

Ta gật đầu, nhìn hần lên kiệu, sau đó một mình quay về quán trọ. Trở về phòng, thấy Thanh Phong và Mặc Vũ vẫn đứng ở đó, ngạc nhiên hỏi: “Sao chưa đi nghỉ?”

Thanh Phong đáp: “Bồn phận của bọn thuộc hạ là bảo hộ chủ tử, chủ tử chưa về, sao có thể nghỉ ngơi?”

Ta khẽ cười: “Về phòng mình đi, đại ca của ta ở ngay phòng bên cạnh. Ta chỉ là người bình thường, không cần phòng bị nhiều như vậy. Các huynh cũng

không cần phải ẩn nấp làm gì, trực tiếp theo ta là ổn.”

Thanh Phong và Mặc Vũ thoáng ngạc nhiên, sau đó Thanh Phong ngập ngừng nói: “Chủ tử, như vậy cũng được sao?”

Ta gật đầu, mỉm cười nói: “Đương nhiên, đây là yêu cầu của ta đối với hai người. Về sau các huynh là thị vệ của ta rồi, nên nghe lời một chút.”

Thanh Phong và Mặc Vũ đồng thanh đáp: “Thuộc hạ tuân mệnh!” sau đó rời phòng.

Tĩnh Ngôn từ đầu đến cuối chỉ im lặng ngồi một bên uống trà, thấy bọn họ đi rồi, mới ngẩng đầu hỏi ta: “Đệ khẩu đầu lạ ngoại tổ mẫu xong rồi, còn ở lại kinh thành làm gì?”

Ta ngồi xuống chiếc ghế cạnh hắn, cũng rót một chén trà uống một ngụm, xong mới chậm rãi nói: “Bên cạnh ngoại tổ mẫu của đệ có một nha hoàn, trước đây rất được bà coi trọng, nhưng lại đặc tội với đại cửu của đệ. Hiện tại ngoại tổ mẫu tạ thế, đại cửu và mợ cả khẳng định sẽ không bỏ qua cho nàng, cho nên đệ tính đưa nàng về điền trang. Hơn nữa, nàng là người thông minh khôn khéo, rất có năng lực, đưa về sẽ có chỗ trọng dụng.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, chúng ta nói chuyện thêm vài câu rồi đi nghỉ.

Đã có Thanh Phong và Mặc Vũ, ta không cần tự mình đi hành sự. Sai bọn họ đến Giả phủ trông chừng tang lễ của lão thái thái, nếu có nha đầu nào tự sát, thì cứu về đây. Bọn họ tuy không biết ta làm sao biết trước sẽ có người tự tử, nhưng không hỏi nhiều, chỉ lĩnh mệnh rồi đi.

Từ Quyên tìm đến quán trọ, nói nàng đã để lại thư cho cha mẹ, nhờ họ chuộc thân cho mình, nhưng không nói mình đi đâu. “Như vậy tốt hơn, cô nương hiện tại trong phủ bận tang sự, bọn họ không có hơi sức đâu đi tìm tôi. Nếu tôi nói thật cho họ biết, nhất định sẽ liên lụy cô nương.” Từ Quyên chỉ nói như thế.

Ta không tán thành, vẫn bảo Mặc Vũ đi thăm dò, nghe được cha mẹ Từ Quyên có khóc lóc một hồi, nhưng không bị liên lụy gì, mới an tâm. Cứ an ổn sống cùng con trai con dâu cũng được. Thời đại này, con gái không được coi trọng, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, cũng coi như bát nước đổ đi, cho nên bọn họ nghĩ, Từ Quyên theo người ta bỏ trốn, cũng không gặt gao tìm kiếm.

Đội Thanh Phong, Mặc Vũ mang được Uyên Ương quay về, ta giải huyết đạo cho nàng, nhìn nàng từ từ tỉnh lại. Nàng nhìn thấy ta, ngơ ngẩn cười: “Tôi sao lại gặp cô nương rồi, cô Lâm, như vậy là tôi chết rồi sao? Lão thái thái đâu? Cô có thấy bà không? Bà đi sớm hơn tôi chỉ một hai ngày thôi.”

Nàng thật nghĩ mình chết rồi sao?

Ta khẽ cười nói: “Chị chưa có chết đâu, ta cũng không. Là ta sai người cứu chị về đây, Từ Quyên, kẻ đầu đuôi cho Uyên Ương nghe.”

Mấy lời nói dối lòng vòng hỏi trước gạt Uyên Ương, ta không muốn mất công nói lại. Rất phiền phức.

Ta ngồi bên cạnh, nghe Từ Quyên nhỏ giọng kể lại từ lúc thần tiên cho ta giả chết rồi phủ đến giờ. Uyên Ương lúc đầu còn có vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, sau đó im lặng cúi đầu, có vẻ đã chấp nhận việc hoang đường này.

Nàng tự tử cũng vì tình thế bất đắc dĩ, có ai tự nguyện tìm chết khi mà vẫn còn đường để đi đâu.

Nàng xuống giường, đến trước mặt ta quỳ xuống, ta ra hiệu cho Từ Quyên đến nâng dậy, nhưng nàng nhất định không chịu đứng lên, khóc lóc nói: “Đa tạ đại ân đại đức của cô nương, nhưng Uyên Ương đã không còn chốn dung thân, cô nương sao không để tôi chết đi.”

Ta hơi thờ dãi nói: “Nếu chị tình nguyện đi theo ta, ta sẽ đưa chị đi. Nếu chị muốn rời kinh, ta cũng có thể tìm một chỗ tốt cho chị an thân, không cần tìm chết. Trước kia, chị đối với lão thái thái hết lòng trung thành, ta vẫn cảm kích trong lòng, lần này cứu giúp cũng là điều chị xứng đáng được nhận.”

Uyên Ương liên tục dập đầu, nói: “Lâm cô nương vẫn còn coi trọng tôi, tôi liền theo hầu cô nương, tuyệt không hai lòng.”

Ta tự mình kéo nàng dậy, mỉm cười nói: “Tốt lắm, về sau đi theo ta là được. Chỉ là có vài chuyện chị cần nhớ kĩ. Hiện tại, tên ta là Vu Viễn, là nam nhân, không được gọi ta là cô nương nữa, gọi là Viễn thiếu gia, hoặc nhị gia.”

Từ Quyên và Uyên Ương đều nhất tề phúc thân, nói: “Viễn thiếu gia.”

Ta hài lòng gật đầu, chỉ Tĩnh Ngôn đứng bên cạnh: “Vị này là đại ca kết nghĩa của ta, Vu Tĩnh Ngôn. Hai người gọi huynh ấy là Ngôn thiếu gia, hoặc đại thiếu gia.”

Hai người cũng hành lễ gọi: “Ngôn thiếu gia.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, xem như nhận lễ.

Lại chỉ Thanh Phong và Mặc Vũ: “Đây là hai thị vệ theo ta, tên Thanh Phong, Mặc Vũ, về sau mọi người chung sống hoà thuận một chút, giúp đỡ lẫn nhau.”

Hai người vén áo thi lễ, Thanh Phong, Mặc Vũ cũng theo đúng quy củ đáp lại.

Ta mỉm cười kéo hai nàng ngồi xuống, nói: “Các chị, một là người cũ của ta, một là người của lão thái thái, đi cùng ta cũng không dễ các chị phải làm hạ

nhân. Ta có điền trang ở Tân Truy, trong ngoài đều cần người trông nom. Hai chị đều là người ta tin tưởng, điền trang sẽ do các chị quản lý, người làm ở đó sẽ nghe hai người sai sừ.”

Từ Quyên và Uyên Ương nhất thời không biết nói sao, ta cười nhìn Uyên Ương, nói: “Chị là người tỉ mỉ, trước kia lão thái thái chuyện gì cũng nghe chị, hơn nữa, việc quản gia chị làm hẳn không kém Phụng ty bao nhiêu. Chỗ của ta chỉ là một điền trang nhỏ, người ít hơn Giả phủ rất nhiều, cũng đơn giản hơn, việc quản lý chắc sẽ không làm khó chị. Ta sẽ cho chị thời gian để quen dần. Uyên Ương, ta rất tin tưởng năng lực của chị, chị có tình nguyện làm việc vì ta không?”

Uyên Ương kiên định gật đầu: “Viễn thiếu gia đã tin tưởng tôi như vậy, tôi nhất định sẽ không để thiếu gia thất vọng. Uyên Ương sẽ cố hết sức.”

Ta lại nói với Từ Quyên: “Chị ngày trước chỉ quanh quẩn bên cạnh ta, không học chuyện quản gia gì, tranh thủ lần này cùng Uyên Ương học hỏi đi. Ta còn định mua thêm vài nông trại nữa, sau này sẽ cần giúp đỡ.”

Từ Quyên gật đầu: “Cô nương... không, Viễn thiếu gia, tôi sẽ cố hết sức. Nhưng, tôi vẫn nghĩ để tôi theo hầu bên cạnh thiếu gia thì hơn, bây giờ bên cạnh thiếu gia một người cũng không có.”

“Chuyện này đợi lúc về thương lượng sau, ngày mai sẽ lên đường. Ta đã thuê phòng cho hai người rồi, các chị cứ về nghỉ đi.”

Từ Quyên và Uyên Ương hành lễ chào, rồi ra ngoài.

Tĩnh Ngôn rót cho ta một ly trà, Thanh Phong và Mặc Vũ đứng một bên lắng lắng đứng chờ. Ta mỉm cười nhận lấy, nói với đám Thanh Phong: “Hai người cũng tranh thủ về nghỉ đi, đêm nay còn có chuyện cần làm.”

Bọn họ lĩnh mệnh đi xuống.

Ta ngồi cạnh Tĩnh Ngôn, mỉm cười nói: “Đại ca, có thấy nhàm chán không?”

Tĩnh Ngôn lắc đầu: “Không có, cùng đệ chạy khắp nơi thế này, ngược lại cuộc sống càng thú vị.”

“Vậy huynh có muốn về lại tộc một lần không? Đợi chuyện bên này an ổn một chút, đệ có thể cùng huynh về nhà một chuyến.”

Tĩnh Ngôn lắc đầu: “Ta không cần về, cũng không muốn về.”

“Về sau, đại ca nhất định phải ở cạnh đệ, dù là mua điền trang hay đi buôn bán, nhất định phải cho đệ đi cùng. Chúng ta cùng đi xem phong cảnh khắp thiên hạ.”

Tĩnh Ngôn hiền lành vươn tay vuốt mái tóc của ta, mỉm cười.

Đến tối, bốn người bọn ta ẩn vào trong Đại Quan Viên, đợi đám đạo tặc xuất hiện. Bọn chúng vừa xông vào, Thanh Phong và Mặc Vũ đã xử lý rất nhanh gọn, ta và Tĩnh Ngôn không cần nhúc nhích một ngón tay.

Ta bảo Thanh Phong bắt Giả Hoàn đến một gian phòng trống trong phủ, dùng phương pháp ngày trước chinh trượng phu của Nghênh Xuân diễn lại một lần, loại người lòng lang dạ sói, không bằng cầm thú này ta ghét nhất trên đời.

Giải hạn xong, lập tức chuồn trở về, bất quá, Thanh Phong và Mặc Vũ thấy vỡ kịch ta vừa diễn, biểu tình trên mặt rất khó tả.

Lúc rời Giả phủ, ta đứng trên nóc nhà quay lại nhìn một lần cuối. Đại Quan Viên, đây thật sự là lần cuối cùng ta đến nơi này. Từ nay về sau, tất cả đã không còn quan hệ gì nữa.

Ngày hôm sau, Tĩnh Ngôn thuê hai xe ngựa, ta và Từ Quyên, Uyên Ương ngồi một xe, đám Tĩnh Ngôn ngồi một xe, rời khỏi kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Trở lại điền trang, Từ Quyên và Uyên Ương xuống xe trước, sau đó mới vén rèm đỡ ta xuống. Hạ nhân ở trong viện thấy ta đưa về hai nha đầu trẻ tuổi và hai thị vệ, đều có chút giật mình. Đợi bọn họ vào thỉnh an, ta mới giới thiệu thân phận từng người, bọn họ biết đây sẽ là mấy người quản lý, thân phận gần ta và Tĩnh Ngôn nhất, cho nên đều quy củ hành lễ.

Bọn trẻ thấy chúng ta trở lại, cũng thật hoan hỉ, vì lúc rồi rã, ta sẽ dạy chúng nó vài chữ, còn ôm một vài đứa bé trong lòng. Đám trẻ này trưởng thành

sớm, biết ta là chủ tử, bởi vậy trong thân thiết cũng có ý lấy lòng, sợ ta không cần chúng, đuổi chúng ra ngoài, lại rơi vào cảnh phiêu bạt khắp nơi.

“Viễn thiếu gia, mấy đứa trẻ này...?” Uyên Ương có chút giật mình, hỏi.

“Chúng là cô nhi vùng này, ta đưa chúng vào điền trang nuôi nấng. Sự tình cụ thể ngày mai ta sẽ nói cho chị biết, hôm nay mọi người đều mệt rồi, nghỉ sớm đi.”

Bốn người lên tiếng trả lời rồi đi, ta lúc này mới thấy có chút mệt mỏi.

Lão thái thái mất rồi, Giả phủ cũng suy tàn.

Trở lại kinh thành, nhìn thấy một vài người quen cũ, trước kia gần gũi thân thiết là thế, bây giờ đến gặp mặt cũng không dám.

Quá khứ, mới chỉ một năm, đã cảm thấy xa xôi vô cùng.

Nhìn thấy Nam Uyển vương gia, lại càng khiến ta mệt mỏi, hấn nhắc cho ta nhớ, còn có Hoàng thượng vẫn luôn gắt gao theo dõi.

Ta thật sự cần nghỉ ngơi...

Tĩnh Ngôn đứng sau lưng ta, im lặng, bất chợt đưa tay nhẹ nhàng giúp ta day huyệt thái dương. Nam tử ngoại tộc cũng có chỗ tốt của hấn, không như người Hán kiêu ngạo đặc biệt nhiều, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân linh tinh. Hấn giống như một người hiện đại, rất tự nhiên, thoải mái, ở cùng hấn thật sự không lo bị gò bó.

“Đại ca, đệ muốn mua một trang trại ở phương Bắc, để nuôi ngựa, huynh thấy sao?”

“Đệ muốn làm thì làm thôi, ta không có ý kiến.” Tay hấn vững vàng trên trán ta, thuần thục xoa bóp.

Ta nhắm mắt hưởng thụ hấn chăm sóc, mỉm cười hỏi: “Đại ca, huynh hỏi còn ở trong tộc đã định thân chưa? Hoặc có nhìn trúng cô nương nhà nào không? Đệ giúp huynh sắp xếp...”

Hấn chắc chắn phải lớn tuổi hơn ta, không nên để chậm trễ chuyện hôn nhân. Lúc làm ám vệ, đương nhiên khó thành gia lập thất, hiện tại hoàn cảnh khác rồi, cũng nên tính dần chuyện trăm năm cho hấn.

Ngón tay đang ấn trên đầu ta hơi dừng một chút, sau đó mới nghe thấy tiếng trả lời: “Ta chưa có hôn ước, cũng không có ý trung nhân. Còn đệ?”

Ta cười khẽ ra tiếng: “Tinh huống của đệ, huynh hấn cũng biết phần nào, đương nhiên không có định thân gì. Đệ cũng không có người trong lòng. Nam tử trên đời này, chỉ cần có điều kiện một chút, đều theo chế độ đa thê, ba vợ bốn nàng hầu, đệ không muốn gả cho người như vậy. Cho nên, đệ nghĩ mình chắc không gả đi nổi. Nhưng như thế này không phải cũng tốt sao?”

Tĩnh Ngôn ngồi xuống cạnh ta, không nói gì nữa.

Uyên Ương dần dần tiếp nhận sự vụ trong điền trang, học làm sổ sách. Nàng từng sinh tồn trong một đại gia tộc, kinh nghiệm đối phó có thừa, biết tiến thoái, biết dùng người. Có nàng trông coi bọn nhỏ, ta cũng yên tâm.

Thời điểm thu hoạch là lúc bận rộn nhất, nhưng thóc lúa đầy bồ, còn thu được bạc, nếu có nhà tá điền nào sản bất được con nai, con hoẵng gì đó, cũng biểu ta coi như hiếu kính, cuộc sống thật sự sáng khoái.

Năm mới đến, ta giao lại điền trang cho Uyên Ương và Tử Quyên, rồi dẫn Tĩnh Ngôn, Thanh Phong và Mặc Vũ xuất phát. Không có mục tiêu cụ thể, nên trước sai người đi hỏi thăm phương Bắc có mục trường nuôi ngựa cần bán không, còn mình thì hướng về Tô Châu.

Ở đó, Tĩnh Ngôn đã mua một căn nhà, tuy rằng nhỏ, nhưng thiết kế tốt, khung cảnh rất được. Vào mùa mưa, ngồi trong phòng nhìn cây cỏ núi non bên ngoài, cũng khiến người ta chìm ngập trong an bình.

Sinh hoạt ở Tô Châu rất bình dị, hàng năm Tĩnh Ngôn bán đồ cổ tranh chữ đã thành thói quen, chỉ cần lộ ra tin tức năm nay muốn bán cái gì, tự nhiên sẽ có người tìm đến cửa, cho nên chuyện này không cần lo lắng. Lúc nhàn rỗi, ta thường cùng đám Tĩnh Ngôn đi dạo xung quanh, ở đây không có công viên công cộng, cho nên chỉ lòng vòng dạo quanh phố xá và chùa miếu trong thành.

Hôm nay vừa ra ngoài thì gặp mưa. Ta rất thích mưa, bởi vì không khí mát mẻ, thoang thoảng hơi bùn đất lạnh lạnh, hơn nữa lúc mưa, người đi đường rất ít, xung quanh rất thanh tĩnh.

Bọn ta rẽ vào quán rượu quen thuộc, trong quán vắng khách, tiểu nhị nhận ra bọn ta là khách quen, cho nên lập tức mời đến vị trí quen thuộc, là bàn cạnh cửa sổ tầng hai.

“Bốn phần điểm tâm, một bình rượu hạnh hoa.” Ta gọi món, nhìn ba người còn lại trong bàn, nói: “Đại ca, cả Thanh Phong, Mặc Vũ, mọi người thích gì thêm tự mình gọi đi.”

Tĩnh Ngôn ngồi cạnh ta, vẫn bình thản uống trà nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Thanh Phong mỉm cười, hỏi: “Chủ tử, điền trang đã thu dưỡng không ít hài tử, sao không để thuộc hạ và Mặc Vũ dạy võ công cho chúng, biết đâu tương lai lại hữu dụng?”

Bọn hắn và ta đã có chút hiểu biết lẫn nhau, đều đang tuổi thiếu niên, Thanh Phong nhanh nhẹn hoạt bát, Mặc Vũ trầm mặc ôn trọng. Nhưng cho dù hiện tại rất hoà hợp, ta cũng không dám quên đó đều là người của Hoàng thượng.

Nếu theo cách thức huấn luyện ám vệ, thì thu dưỡng cô nhi chính là để phục vụ đầu vào, huấn luyện chúng thành công cụ đắc lực, lại không phải lo bối cảnh thân phận.

Ta chưa từng nghĩ đến làm việc này, bởi vì ta nhận không chỉ là một hai đứa trẻ, nếu các nơi đều có sản nghiệp của ta và cô nhi viện, ta lại huấn luyện cho bọn chúng đến mức vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc, sợ rằng Hoàng thượng lại cho ta có ý đồ mưu phản... (=.=)!!!

Ta chỉ muốn chúng lớn lên an ổn một chút, vẫn biết một vài chữ là được rồi, võ đủ để bảo vệ bản thân, còn sau này thế nào là tùy chúng. Bởi vậy, không cần làm chuyện thừa thãi.

Ta nhàn nhạt trả lời: “Trong đám trẻ, nếu có đứa nào huynh nhìn trúng, cảm thấy có thể dạy dỗ được, thì nhận là đệ tử ta không phản đối. Nhưng ta không muốn bồi dưỡng chúng thành cái dạng gì, sau này cũng không muốn sử dụng ai làm đại sự gì. Tuy nhiên, nếu phát hiện đứa trẻ nào có tư chất, báo cho ta, ta giao lại cho Uyên Ương dạy dỗ, sau này quản lý điền trang cũng được lắm.”

Thanh Phong gật đầu: “Thuộc hạ hiểu.”

Ánh mắt hắn trong trẻo, ám vệ mà cũng có ánh nhìn như vậy sao? Hắn là một ngoại lệ đi.

Mặc Vũ nghe chúng ta nói chuyện, chỉ trầm mặc rót rượu cho ta.

Ta đón bình rượu trong tay hắn: “Mặc Vũ, huynh thả lỏng chút đi, không cần hầu hạ ta, ta tự mình làm cũng được.”

Hắn gật đầu, vẫn không chịu nói một câu. Ta cũng không ép.

“Không ngờ lại gặp Tình Ngôn huynh ở đây, thật sự là may mắn khó gặp a...” bỗng có mấy người bước vào, nguyên bản trong quán đang tĩnh lặng chợt ồn ào hẳn, sau đó một tiếng nói trầm thấp dễ nghe vang lên.

Người quen của Tình Ngôn sao? Ta chuyển mắt lại nhìn ba người mới đến, đều mang dáng dấp tiểu tư sản, áo lụa đeo ngọc, hạ nhân theo sau cũng có quy củ, xem ra là công tử nhà giàu. Không phải con cháu nhà quan, thì cũng là thương gia phú hộ.

Tình Ngôn thấy bọn họ, nụ cười trên mặt trở nên cực kì chuyên nghiệp, tuy ý cười không chạm đến đáy mắt. Ta cười thầm, không ngờ Tình Ngôn cũng có khiếu làm thương gia nha. Hắn thay ta xử lí gia nghiệp, tiếp xúc xã giao với nhiều loại người, thật khiến ta cảm động mà.

“Văn Đào huynh, đã lâu không gặp.” Tình Ngôn mỉm cười nói.

Từ lúc nghe thấy có người tiến lại chào hỏi Tình Ngôn, Thanh Phong và Mặc Vũ lập tức đứng lên, vòng ra sau người ta. Ta im lặng đánh giá vị khách mới đến, hắn cũng quay sang nhìn. Không hiểu sao, ánh mắt hắn khiến ta thấy chột dạ, có vẻ rất kinh diễm yêu thích, không lẽ... lại đoạn tụ chi phích? Thật sự BL phổ biến đến vậy?...(_”_)

Hai người đi cùng hắn, Tình Ngôn không ra tiếng chào hỏi, có thể là không quen chăng?

“Hai vị Liên huynh, vị này là Tình Ngôn huynh, thương nhân buôn đồ cổ. Báu vật tại nhà ta chính là mua về từ tay vị huynh đài này. Tình Ngôn huynh, đây là hai vị thiếu gia của Liên gia ở phương Bắc, vị này là đại thiếu gia Liên Thành, còn đây là nhị thiếu gia Liên Quyết. Tình Ngôn huynh, không biết vị tiểu công tử này là ai?” Hắn nhìn ta hỏi.

“Đây là bào đệ của tại hạ, tên là Vu Viễn, lần này ra ngoài theo tại hạ học hỏi chút kinh nghiệm. Tiểu Viễn, vị này là Hoàng Văn Đào, đệ nhất tài tử Tô Châu.” Tình Ngôn giới thiệu.

Tài tử hả? Nơi nào chẳng có vài người, cũng không có gì đặc biệt.

Ta chỉ nhìn bọn họ gật đầu mỉm cười, không nói gì.

“Khó mới gặp nhau một lần, Tình Ngôn huynh không mời chúng ta ngồi sao?”

Tình Ngôn cười nhẹ nói: “Thất lễ, Văn Đào huynh, cả hai vị Liên công tử, mời ngồi.”

Bọn họ cũng không khách khí, có lẽ vì thân phận cao, cho nên không kiêng dè một thương nhân nhỏ như Tình Ngôn, thái độ cũng tùy tiện hơn. Bọn họ cầm thực đơn tiểu nhị đưa, gọi thêm vài món.

Ta thấy buổi chiều yên tĩnh đã bị quấy rầy, trong lòng không vui, còn khiến cho Thanh Phong và Mặc Vũ ngại người ngoài, không được ngồi ăn cơm.

Nghe hai huynh đệ Liên gia như có như không thăm dò gia cảnh của ta và Tình Ngôn, đều bị Tình Ngôn lạnh nhạt lảng tránh, trả lời lấp lửng, rất dễ khiến đối phương điên đầu, ta cười thầm. Đại ca của ta càng ngày càng nhiều bản lĩnh!

“Vu nhị gia là lần đầu đến Tô Châu sao?” Hoàng Văn Đào hướng sang ta nói chuyện.

Ta lắc đầu: “Không phải, dạo trước cũng từng tới rồi.”

Hắn có lẽ thấy ta tuổi nhỏ, lúc nói chuyện ngữ khí cực kì nhu hoà, giống như dỗ trẻ con. “Đã đi chơi những đâu rồi? Cảm thấy Tô Châu có đẹp không?”

“Đã đi rất nhiều chỗ, chợ phố chùa miếu đều xem rồi. Nơi này rất được.”

“Vậy Tiểu Viễn thích nơi nào nhất?”

Tiểu Viễn? Vừa nói mấy câu đã thành thân mật như vậy? Ta liếc Tĩnh Ngôn, hắn cũng không vừa lòng, hơi nhíu mày.

“Nơi nào cũng như nơi nào, đệ thích nhất là con đường đá xanh này lúc trời mưa, khi đó có cảm giác đặc biệt tĩnh lặng.”

“Tiểu Viễn thích thanh tĩnh sao?” Hắn mỉm cười hỏi tiếp: “Tiểu Viễn ở nhà đọc sách gì rồi? Có biết làm thơ không?”

Làm thơ? Ta lắc đầu nói: “Chỉ biết chữ mà thôi, cũng chưa từng làm thơ.”

Trên mặt hắn không lộ vẻ thất vọng, vẫn giữ nguyên nụ cười, dịu dàng nói: “Không cần vội vàng, chỉ là đáng tiếc Tiểu Viễn thông minh lại ôn hoà như vậy.”

Hắn nói chuyện có chút kì quái, bất quá, ta từ nhỏ đã nhìn quen ngốc từ Bảo Ngọc, giờ gặp phải tài tử, đối với những người ăn nói bất thường đã miễn dịch từ lâu.

Liên Thành có lẽ cũng tầm tuổi Tĩnh Ngôn, chỉ là khí chất khá lạnh lùng, không thích nói nhiều. Liên Quyết chắc cùng lứa với ta, non nớt hơn một chút, chắc là theo huynh trưởng ra ngoài chơi. Có lẽ bởi ta là nữ tử, mặc quần áo nam, có chút trẻ con, cho nên cả bàn nhìn ta là nhỏ tuổi nhất.

Liên Quyết có vẻ thẹn thùng hỏi ta: “Vu nhị gia, ta có thể gọi đệ là Tiểu Viễn không?”

Đã hỏi thế, ta còn có thể từ chối sao? Chỉ đành gật đầu khách khí nói: “Tiểu đệ không ngại. Huynh cứ gọi như vậy cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Vậy đệ cũng trực tiếp gọi ta là Liên Quyết, được không?” Hắn ngượng ngùng cúi đầu nói nhỏ, e thẹn như cô nương gia, thật khiến ta vất vả lắm mới không bật cười.

Ta gật gật đầu, mỉm cười nói: “Liên Quyết, vậy huynh cũng nên gọi đệ là Vu Viễn thôi. Gọi Tiểu Viễn đệ nghe không quen.”

Hắn thấy ta cười, rất là hoan hỉ, đứng dậy rời khỏi chỗ của mình, đi sang ngồi xuống cạnh ta. Hắn... nắm tay ta, bắt đầu tỉ tê hỏi ta đã đọc sách gì rồi, thích ăn cái gì, chơi cái gì...

Ta cảm thấy mồ hôi toát ra lạnh cả sống lưng, Thanh Phong và Mặc Vũ đứng sau đã bắt đầu toả ra sát khí. Tĩnh Ngôn ngồi bên cạnh, tuy không có biểu tình gì, nhưng ta có thể cảm nhận rõ ràng là hắn không vui. Ta làm như vô ý rút tay ra, thật dọa chết người a...Hắn thấy ta, làm sao lại giống như Bảo Ngọc thấy Tần Chung, y hệt tiểu cầu bắt được cục xương lớn vậy?

Ta từ tốn trả lời mọi câu hỏi của hắn, thái độ chung chung khách khí, nhưng Liên Quyết vẫn hồn nhiên không nhận ra ý tứ của ta, vẫn vui vẻ ngồi bên cạnh tán hươu tán vượn. Tuổi còn nhỏ, bộ dáng rất hoạt bát, nhưng vẫn có chút gì đó không phù hợp...

Hoàng Văn Đào đang cùng Tĩnh Ngôn nói chuyện, bỗng nhiên quay sang ta hỏi: “Tiểu Viễn, ở ngoại thành có Hàn Sơn Tự, đệ đã đi xem chưa? Hôm sau, nếu trời đẹp, ta đưa đệ đi chơi, được chứ?”

Vì sao càng nói càng giống như lừa con nít đem bán vậy?

Ta nhìn Tĩnh Ngôn, mỉm cười nói: “Hoàng công tử, đệ đã đi Hàn Sơn Tự rồi, đi cùng ca ca.”

Hắn gật gật đầu, nói với Tĩnh Ngôn: “Tĩnh Ngôn huynh, gần đây có món đồ cổ nào quý giá không? Mấy hôm nữa, ta muốn sang phủ thăm một chuyến, không vấn đề gì chứ?”

Tĩnh Ngôn gật đầu nói: “Đúng là đang có vài vật phẩm cần bán, Văn Đào huynh rảnh rồi có thể sang phủ xem. Nhưng đệ đệ nhà ta thích đi chơi, ta hay

phải đi cùng. Nếu Văn Đào huynh muốn đến, thỉnh đưa bái thiếp đến báo trước.”

Hoàng Văn Đào gật gù đầu, lại mỉm cười nhìn ta. Ánh mắt hần, không hiểu tại sao lại khiến ta nổi da gà...+.+!!! Chẳng lẽ đoạn tụ thật?

...

Ta dùng thìa múc một muôi cháo, cố ý né mấy cọng hành đáng ghét, bỗng nhiên, có một cái thìa khác đã đổ thêm cháo vào bát cho ta, thìa cháo này, đầy hành...=.=!!!

Tĩnh Ngôn tuy không đồng ý chuyện ta kén ăn, nhưng cũng không nên dạy dỗ ta trước mặt người ngoài như vậy...Ta ngẩng đầu lên, đang muốn tỏ vẻ bất mãn, lại ngây ngẩn cả người, Liên Thành?

Mặt hần vẫn không biểu lộ gì, giọng nói thản nhiên ra lệnh: “Ăn đi, không được kén ăn.”

Này...này...này...mấy vị là có chuyện gì? Ta còn tưởng Liên Thành là kẻ bình thường nhất, không có cái vẻ vừa gặp mặt là đã xán vào thân thiết, bây giờ như thế nào là lấy dáng vẻ trưởng bối trong nhà giáo huấn ta...=.=!!!

Bây giờ thế nào đây? Nếu ta ăn, giống như rất nghe lời hần, nhưng hần là gì của ta, mà ta lại phải nghe lời hần nói? Nếu không ăn, lại có vẻ không coi hần ra gì, như vậy cũng không nên...

Nhìn hành đầy trong bát, ta bấu môi nhìn Tĩnh Ngôn. Tĩnh Ngôn cười, cầm khăn lau khoé miệng cho ta, dùng thìa múc toàn bộ chỗ hành trong bát ta bỏ vào bát của mình, ngẩng đầu nhìn Liên Thành nói: “Thật là ngại, xá đệ ở nhà kén ăn đã thành nếp, nếu ép đệ ấy, đệ ấy ngược lại càng không chịu ăn cái gì. Cho nên, trong nhà vẫn thường nuông chiều.”

Vĩ đại!!! Chính là ý nhắc nhở người đó, người ngoài đừng có xen vào chuyện nhà chúng ta. Nói thật không khách khí a, không sợ đắc tội với tài chủ phương Bắc...Nhẹ nhàng một chút đi ca ca, đệ còn muốn lên phương Bắc nào vài tháng đó...

Liên Thành nhìn có vẻ như không lưu tâm, lại tiếp tục gấp cho ta một món ăn khác, quả nhiên là thần kinh thép, da mặt chắc cũng gần như thế...=.=!!!

Ta không muốn tình huống quá căng thẳng, đành nhẹ giọng cảm tạ, sau đó chậm chậm ăn đồ ăn trong bát. Không hiểu vì cái gì, một bàn bốn gã nam nhân, thêm hai gã đàng sau là sáu, đều nhìn chăm chăm ta nhai nuốt! Áp lực thực lớn a...ăn cơm mà cũng có người nhìn mình đắm đắm như thế, ta có thể bình an nuốt trôi hết chỗ thức ăn trong bát mà không bị ghen, quả thật là một kì tích. Thật vất vả mới có thể thờ ơ, vừa ngẩng lên, trong bát lại có nhiều thêm hai cái thìa. Liên Thành và Hoàng Văn Đào?

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Đồng tâm hiệp lực muốn chinh ta sao?

Ta cụp mắt, nhẹ giọng kháng nghị: “Đệ ăn no rồi.”

Hoàng Văn Đào nghe vậy, cười cười, rút thìa lại cho đồ ăn vào bát mình, còn Liên Thành chỉ chăm chú nhìn ta, cuối cùng vẫn bỏ đồ ăn vào bát ta, thản nhiên nói: “Ăn thêm thìa cuối này thôi, ăn nhiều một chút mới tốt.”

Thật sự là một kẻ gia trưởng...Ta không thèm che giấu biểu tình, nhìn hần cau mày. Muốn làm trưởng bối của ta sao? Nếu là lời Tĩnh Ngôn, ta có thể né mặt hần mà nghe theo. Nhưng bọn họ là lần đầu gặp mặt, sao lại có lối cư xử như thế, thật kì quái...Nếu đã nhìn ra ta là nữ tử, hần càng phải giữ gìn lễ nghĩa mới đúng.

Ta còn đang suy nghĩ, cái bát trước mặt đã bị Tĩnh Ngôn đoạt đi, hần cười nhạt, nói với Liên Thành: “Khiến cho huynh đệ chê cười, xá đệ ăn đã no, ăn nhiều quá đôi với cơ thể cũng không tốt...”

...Cảm giác này là gì nhỉ, giống như mưa bão sấm chớp đang ầm ầm đánh trên đầu...

Tuy chưa định rõ đây là tình huống gì, nhưng ta biết Thanh Phong và Mặc Vũ tâm tình rất xấu, bởi vì sau khi Tĩnh Ngôn cầm bát đi, bọn họ lập tức đến cạnh ta, tự động tự phát bung chầu nước và khăn tay cho ta súc miệng. Sau đó, Thanh Phong cung kính nói với Tĩnh Ngôn: “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia đã mệt rồi, hay là để tiểu nhân đưa nhị gia về phủ nghỉ ngơi trước?”

Thanh Phong cũng rất nhạy bén nha, biết ta khó chịu, còn có thể giúp giải vây, đồng chí tốt...

Tĩnh Ngôn hơi gật đầu, nói với Hoàng Văn Đào: “Văn Đào huynh, thân thể xá đệ không tốt, giờ này hàng ngày đều phải nghỉ ngơi. Thứ cho tại hạ không thể phụng bồi. Hai vị Liên công tử, sau này còn gặp mặt.”

Bọn họ cáo biệt nhau, ta mỉm cười đứng bên cạnh Tĩnh Ngôn, chỉ gật đầu cho có.

“Tiểu Viễn, ta có thể đến chơi nhà đệ không? Ta vẫn còn ở Tô Châu mấy ngày nữa.” Liên Quyết vội vàng lôi tay áo ta, hỏi.

Ta thờ dãi trong lòng, ngoài miệng vẫn lễ phép nói: “Huynh đương nhiên có thể đến chơi với đệ, chỉ là không phải ngày nào đệ cũng ở nhà.”

Liên Quyết vui mừng gật đầu, nói thêm vài câu rồi mới để chúng ta đi.

Trời vẫn mưa không ngớt, Tĩnh Ngôn giúp ta giương ô, một tay cầm ô, một tay ôm bả vai của ta hướng về phủ. Thế giới cuối cùng cũng được thanh

tĩnh...

Nhưng không ngờ, về đến nhà, lại phải nghe một bài thuyết giáo khác.

Tĩnh Ngôn vốn không hay nói nhiều, chỉ cần thận lau khô tay cho ta, rồi bảo ta về phòng thay quần áo.

Ngược lại, Thanh Phong bắt đầu lải nhải, phàn nàn nói ai đó sao có thể cầm tay ta, ai đó sao có tư cách ép ta ăn rau, còn có ai đó sao lại càn rỡ đến mức gọi thẳng nhũ danh của ta...

Ta nghe đến đâu óc quay mòng mòng, bất quá, đại đề cũng hiểu ý hẩn, ba người bọn họ rất quái lạ. Bèn hỏi Tĩnh Ngôn: “Bọn họ là làm sao vậy? Đề khẳng định hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy họ, nhưng họ cư xử cứ như quen thân lâu lắm rồi vậy. Rốt cuộc có ý tứ gì đây?”

Tĩnh Ngôn lắc đầu nói: “Tiểu Viễn không cần lo lắng, cho dù họ có ý định gì, ta đều có cách đối phó. Đề cứ yên tâm, có ta ở đây, không có việc gì.”

Ta gật đầu, an tâm hơn một chút, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cắn răng hỏi: “Đại ca, huynh nói xem, bọn họ... có xu hướng đoạn tụ chi phích hay không?”

Thanh Phong ôm bụng cười ra tiếng, Mặc Vũ cũng đỏ mặt, chỉ có Tĩnh Ngôn còn bình tĩnh, tuy có vẻ bất đắc dĩ xoa đầu ta: “Tiểu Viễn, đề cũng thật là...”

...Không biết nói ta thế nào sao? Nhưng ta thật sự cảm thấy, có khả năng này lắm a!

Ta giả nam có thể sánh với bộ dạng xinh trai của Bảo Ngọc, thái độ bọn họ kì quái như vậy, nếu thật sự có xu hướng đó... Không lẽ muốn thu ta làm nam sủng? Tĩnh Ngôn cũng coi như là thương nhân có chút tiếng tăm, sao có thể đề đề đi làm nam sủng cho người ta... Bọn họ cũng nên biết nghĩ một chút chứ!

Tóm lại, bọn họ rất quái. Liên Quyết còn nhỏ, có thể không tính toán với hẩn. Bởi vì ta không hiểu bọn họ có mục đích gì, kể cả có biết ta xuyên không tới (tuy khả năng này gần như không thể) thì cũng không thể lợi dụng ta làm cái gì?

Kì, rất kì a...

Tĩnh Ngôn thấy ta rồi rấm không yên, hơi nở nụ cười, đây mới là nụ cười thật của hẩn, không giống với nụ cười xã giao vừa rồi. “Tiểu Viễn, không cần lo lắng, đề còn có ta.”

Được rồi, đằng nào cũng không nghĩ ra, bản khoản chỉ tổ một óc...

“Nếu mấy ngày nữa họ có tới, đề cáo ốm không tiếp là được. Cứ để ta đối phó cho.”

“Ý kiến hay, bất quá Hoàng Văn Đào là người địa phương, không thể trốn mãi, gặp một chút cũng không sao.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, lại nói với Thanh Phong: “Nếu bọn họ còn giống hôm nay, có hành vi không phù hợp, các người cứ lấy cớ đưa Tiểu Viễn về phòng, không cần nề mặt.”

Thanh Phong và Mặc Vũ đều vâng dạ, Thanh Phong còn mang bộ dáng phòng giặc cướp đến nhà...=!!!

Hôm sau, Tĩnh Ngôn đã nhận được bái thiếp của Hoàng Văn Đào. Thật ra, năm nay bọn ta ở lại Tô Châu hơi lâu, đã bán đồ nhiều hơn mọi lần. Nhưng khách đã tới cửa, cũng phải lấy ra một vài thứ chào hàng. Đại ca ở đại sảnh tiếp cảnh, ta ở hậu viện chơi cờ với Thanh Phong.

Chợt có hạ nhân đến báo, có mấy vị khách xin gặp ta.

Ta ngẩng đầu, hỏi: “Là ai?”

“Có ba người. Một vị là công tử Hoàng Văn Đào, còn hai người kia họ Liên, đi theo Hoàng công tử.” Người hầu rành rọt trả lời.

Nghe thấy huynh đệ Liên gia cũng tìm tới, sắc mặt Thanh Phong và Mặc Vũ lập tức trở nên khó coi. Thanh Phong bữu môi nói: “Chủ tử, ngài đừng ra làm gì, nói bệnh đi, cần nghỉ ngơi.”

Ta mỉm cười lắc đầu: “Nếu như người hầu chưa đến báo thì có thể, nhưng hiện tại hạ nhân đã đến hỏi ý kiến, ra trả lời như vậy sẽ rất thất lễ. Nhưng sao đại ca không ở ngoài căn hộ nhỉ?”

Gã hầu trai kia đáp lời: “Đại thiếu gia đến khó phòng lấy đồ cho Hoàng công tử xem. Đại thiếu gia đi thì để lại bọn họ ngồi chờ ở đại sảnh, Hoàng công tử nhờ người đến thỉnh nhị gia ra nói chuyện.”

Ta gật đầu nói: “Vậy ta ra gặp một chút, cũng không có gì cần lo lắng. Hay là, ta bị họ nhìn ra là nữ nhân rồi?” Mong là không, diện mạo này bất nam bất nữ, ngoại trừ cảm giác nhìn rất đẹp mắt, không có dấu hiệu gì đặc biệt tố cáo ta thật sự là nữ nhân.

Thanh Phong lắc đầu: “Hẩn là không, tướng mạo chủ tử tuy thanh tú, nhưng hành xử phóng khoáng, tác phong không khép nép, cùng lắm là một thiếu niên xinh trai mà thôi, chúng tôi theo bên cạnh chủ tử thỉnh thoảng còn quên ngài là nữ nhân kia mà.”

Ta hình như bị hội chứng ám ảnh bị hại rồi... Hơi an lòng cười, ta còn có võ nghệ, sợ bọn hán khi dễ hay sao?

Bèn sửa sang xống áo, rồi dẫn Thanh Phong và Mặc Vũ ra đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ba người chúng ta ra sảnh, đại ca vẫn chưa quay lại, chỉ có ba vị khách đang ngồi uống trà. Ta bước qua tấm bình phong, cười nói: “Hoàng công tử, hai vị Liên huynh, khỏe không?”

Bọn họ đều đứng dậy chấp tay hành lễ, ta nhất nhất đáp lại, rồi ngồi xuống vị trí chủ vị của Tĩnh Ngôn, hạ nhân dâng trà, Thanh Phong nhận lấy rồi mới cung kính đưa lại cho ta. Ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm, buông chén mỉm cười nói: “Chuyện buôn bán trong nhà vẫn do đại ca trông nom, đệ không biết nhiều lắm. Cho dù các vị muốn hỏi ý kiến, sợ rằng đệ không giúp được nhiều.”

Hoàng Văn Đào cười nói: “Bọn ta muốn gặp Tiểu Viễn, không phải vì muốn bàn luận chuyện buôn bán. Mà là vì hôm qua hội ngộ ở tửu lâu quả thật có cảm giác thân thiết như bạn lâu năm, cho nên hôm nay đến là muốn thăm bạn hữu.”

Liên Quyết tiếp lời nói: “Đúng vậy, Tiểu Viễn, hôm qua không phải có đồng ý cho ta đến chơi với đệ sao?”

Ta chỉ cười, trong lòng thầm nghĩ: người tới cũng được thôi, vì sao ngay cả ca ca đáng ghét của người cũng tới?

Tĩnh Ngôn mang theo mấy bức tranh chữ và đồ sứ cổ bước vào, nhìn thấy ta đang ngồi đó, trong mắt thoáng một tia không vui, sau đó sai người đem mấy thứ vừa lấy ra cho Hoàng Văn Đào và Liên Thành nhìn xem.

Lúc Tĩnh Ngôn cùng Hoàng Văn Đào bàn chuyện, Liên Quyết lại bám lấy ta nói chuyện. “Tiểu Viễn, hôm nay ra ngoài thành chơi được không?”

“Hôm nay đệ hơi mệt, để hôm khác đi.”

Liên Quyết có vẻ thất vọng gật đầu, lại tròn mắt hỏi ta: “Ta và ca ca có mang mấy con ngựa tốt từ phương Bắc lại đây, Tiểu Viễn có muốn cưỡi ngựa đi dạo ở ngoại ô không?”

Cưỡi ngựa, có vẻ vui a, ta nhìn Tĩnh Ngôn, hán hơi cười, nhìn ta gật đầu.

Ta mỉm cười nhìn Liên Quyết, hỏi: “Cưỡi ngựa có vui không? Đệ chưa thử bao giờ.”

Bình thường, con cháu thế gia hoặc phú hộ đều sẽ tập cưỡi ngựa, thậm chí cưỡi ngựa bắn tên cũng tập. Ngay cả Bảo Ngọc là người được nuông chiều từ bé, cũng biết tự mình cưỡi ngựa. Cho nên, bọn họ biết ta chưa từng ngồi trên lưng ngựa, đều giật mình.

“Tiểu Viễn thật chưa biết cưỡi ngựa?” Liên Quyết nhìn ta, nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Ngôn mỉm cười nói đỡ: “Xá đệ từ nhỏ thân thể đã ốm yếu, gia phụ cũng thương yêu, sủng ái, cho nên từ bé đến lớn không được mấy lần xuất môn. Có ra ngoài cũng là ngồi kiệu hoặc xe ngựa. Ngày trước cũng có ý muốn cho đệ ấy học cưỡi ngựa, nhưng phụ thân ngăn cản, sợ đệ ấy bị thương...”

Tĩnh Ngôn thật có bản lĩnh mở to mắt nói láo a...=!!!

Liên Quyết thế mà lại tin ngay, gật đầu: “Tiểu Viễn quả thật nhìn rất yếu nhược, không cưỡi ngựa vẫn tốt hơn.”

Ta cười, nói với Tĩnh Ngôn: “Đại ca, đệ muốn học, nghe có vẻ rất vui mà. Nếu có thể cưỡi ngựa, sau này cùng đại ca xuất môn, có thể cùng nhau cưỡi ngựa rồi.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, cười nói: “Hai năm nay đệ đã khỏe lên nhiều lắm, muốn thì cứ học đi.”

Ta cười sáng lạn, vừa lúc đang buồn chán, lại tìm ra chuyện vui để làm rồi.

Trong sảnh đột nhiên tĩnh lặng hẳn, hết như trong trạm dịch ngày trước, ta bồn chồn nhìn xung quanh, này nọ, mọi người nhìn ta là có làm sao?

Liên Quyết mặt đỏ hồng, ấp úng nói: “Tiểu Viễn, đệ thật sự rất giống tiên nhân hạ phàm.”

Thần tiên? Ta còn tưởng lời này chỉ có Bảo Ngọc mới có thể nói ra.

Ta cười nhạt, nói: “Liên Quyết, huynh nói chuyện hoang đường rồi.”

Liên Quyết khẩn cầu: “Tiểu Viễn, lần này ta và ca ca mang đến mấy con ngựa rất tốt, đệ chọn lấy một con, ta tặng cho đệ, được không?”

Là hần muốn mang đồ tặng ta, sao ngữ điệu lại cầu xin như vậy... Ta lại nhìn Tĩnh Ngôn theo thói quen, hần mỉm cười thay ta trả lời: “Ngựa trong phủ đều là ngựa bình thường, nếu Liên nhị công tử có ngựa tốt, chúng ta xin được giữ lại vài con. Đương nhiên không thể Liên nhị công tử tặng, nhà ta mua lại thì hơn.”

Liên Thành bỗng lên tiếng: “Vu công tử, chúng ta mang đến đều là ngựa tốt, huynh muốn thì chọn vài con, giá có thể thương lượng. Nhưng chỗ ta hiện có một con hần huyết mã, vốn là không bán. Hôm qua gặp được Tiểu Viễn, cảm thấy rất hợp ý, nếu Tiểu Viễn thích, ta muốn tặng con ngựa này cho đệ ấy.”

Mở miệng là Tiểu Viễn, ngậm miệng cũng Tiểu Viễn, bọn họ gọi thật không ngượng chút nào! Vô công bất hưởng lộc... đây là câu nói đầu tiên hiện ra. Vô sự mà ăn cần, không giặc thì là cướp... đây là câu thứ hai.

Ta biết Tĩnh Ngôn cũng hiểu được, cho nên hần lập tức từ chối: “Hần huyết bảo mã là vật quý, Tiểu Viễn sao có thể đoạt báu vật yêu quý của người khác.”

Ta cũng rất phối hợp, gật đầu nói: “Đệ không biết cười ngựa, nên tìm một con ngựa bình thường thôi. Hần huyết bảo mã đi với đệ quả thật là uý khuất cho nó, vẫn nên để nó thuộc về người xứng đáng.”

Ta thật tình cũng nghĩ như vậy, không phải cái gì tốt nhất cũng là hay. Với ta mà nói, kiếm một con ngựa biết nghe lời mới là thượng sách. Lành tính một chút, cũng không phải đi đánh giặc, ngựa có tốt đến đâu cũng là để đi đường mà thôi.

Liên Thành nghe ta nói xong, mỉm cười, không nói tiếp nữa. Liên Quyết lại không chịu buông ta: “Người khác không xứng có nói, Tiểu Viễn là hợp nhất. Phong thái Tiểu Viễn như vậy, nhất định phải dùng con ngựa tốt nhất trên đời.”

Liên gia làm sao vậy, càng lúc ta càng thấy Liên Quyết giống Bảo Ngọc, hần nói với ta y hệt lúc Bảo Ngọc dỗ dành bọn nha đầu, tuy là thật lòng, nhưng với ai cũng thật lòng, cho nên mới khiến nhiều người buồn rầu...

Ta chỉ cười, không tranh cãi.

Liên Quyết lại hỏi ta: “Tiểu Viễn, nhà đệ buôn bán đồ cổ sao?”

Ta gật đầu, thương nhân thường không được coi trọng, nếu ta nói có điền trang có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng ta quyết định giấu. Ai biết hần muốn nói cái gì?

“Vậy sau này đệ có làm nghề này không?”

Ta lắc đầu: “Nhà có đại ca kế thừa gia nghiệp rồi, đệ không cần tham gia, hơn nữa, đệ không hiểu chút gì chuyện buôn bán cả. Còn nhà huynh thì sao?”

“Nhà ta kinh doanh mục trường nuôi ngựa, ngoài ra cũng buôn bán một vài thứ khác.”

Liên Thành bỗng nhiên ngắt lời, có hơi nghiêm khắc nói: “Tiểu Viễn không kế thừa sản nghiệp, vậy sau này định làm gì?”

Hả? Về mặt đó của hần là sao? Chẳng lẽ hần không thích loại công tử cả đời sống bằng tiền thừa kế?

Làm việc gì? Thì là quản lý điền trang, điều hành cô nhi viện thôi. Lời này đương nhiên không thể nói ra, ta nghiêng đầu nghĩ ngợi, một lúc sau mới trả lời: “Đệ nghĩ sẽ làm đại phu.”

Tĩnh Ngôn tiếp lời: “Xá đệ đau yếu từ nhỏ, cho nên có chút hứng thú với y thuật. Phụ thân và tại hạ cũng để đệ ấy học nghề y mấy năm rồi, tương lai có thể hành nghề cứu người.”

“Đại phu?” Liên Quyết có chút bất ngờ, cũng đứng thôi, đại phu tuy rằng được tôn kính, nhưng suy cho cùng cũng là phục vụ người ta, bình thường, công tử nhà giàu thường không chọn đi con đường này.

Ta cười nói: “Tuy rằng có học y, nhưng chưa từng chữa trị cho ai bao giờ, cũng không tính là đại phu.”

Liên Thành nhìn ta, ánh mắt hần có chút kì quái, chợt nói: “Hai ngày nay ngực ta có chút đau tức, nhưng chưa đi khám, không bằng Tiểu Viễn xem giúp ta một chút.”

Gi? Người này quả thật kì quái, đang nói chuyện, sao tự nhiên thành xem bệnh rồi... =.=!

Ta điều chỉnh tâm trạng, lễ phép gật đầu.

Bất mạch, hồi han một lúc, cũng không phải bệnh tật gì, cùng lắm là bị nhiệt trong người thôi. Ta kê đơn thuốc cho hần, nhắc nhở: “Liên công tử, huynh không sinh bệnh gì, có thể không hợp khí hậu, trong người hơi nóng. Đệ kê đơn thanh nhiệt cho huynh, uống thuốc ăn nhiều rau là tốt rồi.”

Hần đứng bên cạnh ta, nhìn ta viết đơn thuốc, thân nhiên nói: “Tiểu Viễn, về sau đệ gọi ta là Liên Thành đi, không phải đệ cũng gọi thẳng tên Liên Quyết đó sao? Không cần khách khí với ta như vậy.”

Liên Thành? Người lớn hơn ta bao nhiêu tuổi a! Gọi như vậy mà cũng nghe được! “Nhưng Liên công tử, huynh lớn tuổi hơn ta nhiều lắm, gọi thẳng tên của huynh có lẽ... không được.”

Hắn nhận đơn thuốc ta đưa, vừa nhìn vừa nói: “Cũng phải, vậy đệ gọi là Liên Thành ca ca đi.”

Liên Thành ca ca??? Muốn ta ghen mà chết sao? Gã này quả thật cổ quái. Rõ ràng không quen không thân... Bàn tay đang cầm bút của ta không kiềm được run run...

Tĩnh Ngôn thần nhiên phản đòn: “Liên công tử nói đùa, xá đệ không hiểu chuyện mới gọi thẳng tên của Liên nhị công tử như thế. Tiểu Viễn, về sau phải gọi là Liên công tử và Liên nhị công tử, biết không? Phụ thân và ta có thể nuông chiều đệ, nhưng với “người ngoài”, phải biết thế nào lễ giáo!”

Ta vội vã cúi đầu, đáp: “Đại ca, đệ nhớ rồi. Liên công tử, Liên nhị công tử, là đệ thất lễ.”

Đại ca của ta, huynh quả nhiên đủ thâm a!

Liên Quyết nhỏ giọng trách cứ: “Thật là, ca ca, huynh liên lụy tới đệ rồi kìa!”

Biểu tình Liên Thành vẫn lạnh nhạt như cũ, Hoàng Văn Đào hôm nay đặc biệt kiệm lời, chỉ ngồi một bên nhìn chúng ta diễn trò. Ta và Tĩnh Ngôn đều làm bộ không nghe thấy Liên Quyết nói gì.

Thanh Phong ước chừng thời gian, lại tìm lí do đưa ta về phòng. Đương nhiên trước khi đi không thể thiếu cảnh Liên Quyết kéo tay ta nhắc nhở chuyện phải đến chỗ hắn xem ngựa.

Hôm sau, ta liền đòi Tĩnh Ngôn chọn một con ngựa ngoan ngoãn trong phủ, tập đi trước một chút trong hậu viện. Ta cười nói với Tĩnh Ngôn vẫn đang canh chừng một bên: “Xem ra cười ngựa không khó như đệ nghĩ.”

Thật ra thì bọn họ căn bản không cần bảo bọc ta, dựa vào thân thủ của ta, cho dù có ngã ngựa cũng không thể bị thương. Nhưng bình thường ta rất ít dụng công phu, khiến bọn họ quên đi khả năng độc lập của ta, lại khiến người bên cạnh thường xuyên có cảm giác ta thật nhu nhược yếu ớt... Ngay cả người theo ta hàng ngày cũng đều như thế cả, người ngoài càng không cần phải nói, không chừng còn nghĩ ta là loại người gió thổi là bay.

Buổi chiều, một nhà bốn người bọn ta cười ngựa ra ngoại thành dạo chơi. Hiện tại, trong phủ hết thảy mọi thứ đều giản lược, cũng bởi bọn ta không thường xuyên sống ở đó, số ngựa hiện có chỉ đủ để kéo hai cỗ xe ngựa.

Tĩnh Ngôn nhàn tản đi bên cạnh ta, cười nói: “Quả thật cần đến chỗ huynh đệ Liên gia mua mấy con ngựa thôi, ngựa của họ hẳn là thượng phẩm.”

Mấy con ngựa được coi là “cao cấp” tính tình thường không tốt, rất kén chọn, trên TV ta đã thấy vô số lần. Bọn chúng phải hát ngã vô số người, mới bằng lòng chịu để một vị “anh hùng” cười. Ta không cần mấy con ngựa cánh vè kiểu đó. Ta thích một con ngựa hiền lành biết nghe lời hơn.

Ta cau mày nói: “Hắn là thế, nhưng Liên Thành, hẳn là lạ.”

Thanh Phong lập tức gạt đầu đồng ý.

Tĩnh Ngôn cười, trấn an: “Không liên quan đến chúng ta, ta muốn xem hắn có thể làm gì.”

“Đúng vậy, tuy nói rằng lạ, nhưng đệ không cảm thấy hắn có ác ý.” Ta gật đầu nói.

Vì thế, sau buổi dạo chơi hai ngày, Tĩnh Ngôn sai người đưa báiiếp đến nơi ở của hai huynh đệ họ Liên.

Ngày hôm sau, chúng ta lên đường đến biệt viện của Liên gia tại Tô Châu. Nói là biệt viện, nhưng rất lớn, lại có một bãi thả ngựa lớn gấp hai lần sân vận động cỡ trung ở hiện đại. Ta, Tĩnh Ngôn và Thanh Phong, Mặc Vũ đều đi, bởi vì ta muốn mỗi người đều có một con ngựa riêng, nếu sau này có chuyện gì cần đi gấp cũng tiện lợi.

Liên Thành và Liên Quyết nhiệt tình dẫn bọn ta đi xem một vòng. Đám Tĩnh Ngôn hẳn là biết nhìn ngựa, thấy mấy con ngựa cao lớn, rắn chắc, da màu đồng khoẻ mạnh, ai cũng rất cao hứng, đứng lại sờ tới sờ lui. Bọn họ chọn kiểu gì nhỉ? Ta nhìn hoài mà cũng không nhìn ra điểm khác biệt giữa mấy con ngựa này!

Liên Quyết đứng cạnh ta, líu ríu: “Tiểu Viễn, ta dẫn hãii huyết bảo mã đến cho đệ xem nhé?”

Ta lắc đầu: “Đệ muốn một con ngựa bình thường thôi, ngoan là được.”

Thấy ngoài bãi thả có một con ngựa đang cúi đầu chậm rãi ăn cỏ, không có rong ruổi chạy theo mấy con ngựa khác trong sân, nhìn vào ánh mắt nó, cảm giác rất ôn hoà. Ta chỉ vào con ngựa đó, hỏi: “Đệ xem con ngựa kia được không?”

Liên Thành nhìn về phía ta chỉ, mỉm cười nói: “Con ngựa đó không tốt lắm, là vì hạ nhân của chúng ta chọn nhầm mới mua về. Chạy không nhanh, cước bộ cũng không đẹp mắt.”

“Tính nết thế nào?”

“À, điểm đó thì rất dễ bảo.”

“Vậy đệ muốn thử xem sao.” Ta lấy từ trong tay áo ra một túi hạt thông rang đường, nghe nói ngựa đều thích ăn đường. Lúc ta đến gần, nó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ta. Ta cầm một nắm hạt, đưa đến gần miệng nó, như một chút, trong lòng vừa hưng phấn vừa lo sợ nó cắn vào tay. Con ngựa ngửi hơi đường trong bàn tay ta một chút, rồi bắt đầu ăn. Đầu lưỡi và hàm răng của nó cọ qua cọ lại trong lòng bàn tay ta buồn buồn, ta vừa cười vừa dùng tay kia vuốt ve cái cổ của nó. Nó ăn xong đường, lại dùng đầu cọ cọ vào ngực ta. A! Cũng biết làm nũng...

Ta ngẩng đầu nhìn về phía Liên Thành, hắn cũng đang chăm chú nhìn ta, ta cười nói với hắn: “Liên công tử, đệ nhận con ngựa này!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phiên ngoại: Liên Thành (Thượng)

Phụ thân ta là người trong võ lâm, tuổi trẻ kết giao bằng hữu bốn phương, trong đó có cả vị hoàng tử hiện đang là đương kim thánh thượng. Hoàng tử của tiên đế rất nhiều, khi đó, đương kim hoàng thượng cũng không có thể mạnh gì đặc biệt. Phụ thân ta cho rằng hắn sẽ trở thành một hoàng đế tốt, cho nên mới trở thành trợ thủ bí mật cho hắn, thay hắn làm không biết bao chuyện không thể công khai, ngay cả một số âm vệ theo hắn cũng không biết. Khi đó, tuy rằng ta còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được một số việc, từ sau khi phụ thân trở thành công cụ của người kia, ta không còn gặp lại hắn một lần nào nữa, có lẽ để tránh nghi kị?

Hắn cuối cùng cũng được đăng cơ, ta nhẹ nhàng thở ra. Phụ thân không phải người tham vinh hoa phú quý, hoặc là kẻ thích khoe khoang công trạng, người biết, những việc người làm vĩnh viễn phải nằm trong bóng tối. Ta nhẹ nhõm là bởi phụ thân không cần mạo hiểm đi làm những việc mờ ám đó nữa, cuộc sống của gia đình ta sẽ quay lại bình thường như trước.

Nhưng phụ thân không ngờ chuyện “tho từ cầu phanh” lại xảy ra nhanh như vậy. Buổi sáng vừa biết tin hắn đăng cơ, đại xá thiên hạ, buổi tối liền nghênh đón âm vệ tới nhà. Hắn muốn bí mật phải vĩnh viễn chôn vùi sao? Phụ thân võ công cao cường, nhưng vẫn không thể địch lại hàng chục âm vệ thay nhau xông lên, hưởng hồ còn phải bảo vệ mẫu thân và hai huynh đệ bọn ta. Thủ hạ của phụ thân đều lần lượt ngã gục. Một nhà bốn người bọn ta bị chúng dồn vào một căn phòng, phóng hỏa, lại vây bên ngoài, chờ chúng ta không chịu nổi khói chạy ra, hoặc là bị thiêu chết.

**Tho từ cầu phanh: tho chết, chó săn đem nấu – câu thành ngữ về việc quên ơn, phản bội lại những người đã giúp mình lúc trước; Việt Nam cũng có một số thành ngữ tương tự như: qua cầu rút ván, được chim bẻ ná, được cá quên nôm...*

Phụ thân bị trọng thương, máu chảy không ngừng, xung quanh đều là lửa cháy ngùn ngụt, trong cơn hoảng loạn ta chợt nhớ đến ánh mắt lạnh băng của người nọ nhìn ta dạo trước, hận ý chợt dâng lên, nếu ta có thể sống sót, ta nhất định sẽ giết hắn.

Phụ thân vươn tay chạm vào đầu ta, ân hận nói: “Là phụ thân hại các con rồi.”

Ta lắc đầu, ghen ngào nói: “Không, phụ thân, không phải lỗi của người, là tên cầu hoàng đế bắt nạt bắt nghĩa.”

Phụ thân thở dài: “Nếu các con có thể sống sót, không cần phải báo thù. Là ta tự mình chọn con đường này, ta đã nghĩ hắn và ta là tri kỷ, không ngờ hắn lại có thể làm chuyện đuổi tận giết tuyệt này.”

“Nếu con còn sống, con nhất định sẽ trả hắn đầy đủ, phụ thân.”

Phụ thân cười khổ một cái, gật đầu nói: “Một nhà chúng ta e rằng đều mai táng chỗ này, con nói gì cũng được. Chỉ là, dù thế nào, cũng không thể làm liên lụy giang sơn xã tắc. Cho dù hắn phản bội chúng ta, nhưng chúng ta vẫn là con dân đất nước này, con phải nhớ kỹ, không được phản quốc.”

Ta gật đầu, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

Thần thái trong mắt phụ thân dần trở nên mơ hồ, mẫu thân nhặt thanh kiếm của phụ thân, nói với ta và đệ đệ: “Chúng ta cùng chết, như vậy xuống địa phủ cũng không cô đơn.”

Đệ đệ tỉnh tỉnh mê mê, bị ta ôm chặt trong ngực, ngơ ngác nhìn ta và mẫu thân. Mẫu thân không chút do dự dùng kiếm đâm xuyên qua người chúng ta, ta cảm giác được máu tươi trào ra trong cổ họng, đau đớn chân thật càng làm ta tỉnh táo, ta ôm đệ đệ ngã xuống đất, vẫn nhìn rõ mẫu thân giờ kiếm tự vận. Mọi chuyện đều kết thúc ở đây sao?...

Ta không ngờ, mình vẫn còn cơ hội mở mắt nhìn thấy ánh sáng, vết thương trên người cũng không còn. Ta và đệ đệ được một lão hoà thượng đưa đến nhà nuôi từ của mẫu thân, không ngờ mẫu thân cũng từng là một vị thiên kim tiểu thư, vì đi theo phụ thân, nên đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình nhiều năm. Di của chúng ta được gả đến Liên gia ở phương Bắc. Di và mẫu thân trước giờ tình cảm rất tốt, tuy mẫu thân bỏ nhà đi nhưng hai người vẫn thường xuyên trao đổi thư từ. Từ đó, Liên gia trở thành chỗ dung thân của bọn ta, di lo lắng có người nghi ngờ thân phận của bọn ta, bèn xin dưỡng thụ nhận

chúng ta làm con nuôi. Dượng cũng không có con nối dòng, cho nên đổi với chúng ta rất tốt. Bọn ta thay tên đổi họ, trở thành Liên Thành và Liên Quyết. Có lẽ, chuyện đêm đó đối với đệ đệ quá mức đáng sợ, đệ ấy hoàn toàn quên đi đoạn kí ức đó, có lẽ, như vậy cũng tốt.

Nhưng còn ta, ta sẽ không quên chuyện trả thù. Ta hàng ngày đều tập luyện võ nghệ phụ thân truyền thụ, còn âm thầm thu dưỡng một đám cô nhi đưa đến kinh thành, có thể được người trong cung thu về huấn luyện làm ám vệ là tốt nhất, hoặc xin vào hầu trong phủ các nhà quyền quý trong kinh thành, sau này sẽ tạo cơ hội cho ta ra tay.

Cơ hội cuối cùng cũng đến, vài đứa trẻ ta thu nhận trở thành ám vệ bên cạnh hoàng đế, chỉ cần một cơ hội, là có thể trừ bỏ hắn. Ta nhớ lời hứa với phụ thân, ta không có tạo phản, không làm tổn hại đến các vương gia hay hoàng tử khác, ta chỉ muốn giết một mình hoàng đế mà thôi. Ta không thể tự mình ra tay, bởi vì ta còn phải nghĩ đến Liên gia, không thể để đi và dượng chịu liên lụy. Thậm chí mấy tên ám vệ kia, nếu có thể, ta cũng hi vọng chúng sống sót. Cho nên, cuối cùng ta bỏ qua việc tự tay báo thù, tuy rằng thống khoái, nhưng sẽ khiến những người bên cạnh ta gặp nguy hiểm. Ta dùng một số tiền lớn thuê sát thủ, chỉ thị người trong cung tìm thời điểm thích hợp, đưa hắn trả trộn vào cung.

Ta tưởng rằng, kế hoạch đã đủ chu toàn, không ngờ lại thất bại...

Gã sát thủ kia, thêm cả hai ám vệ của ta, đều chết. Ám vệ trong cung cũng bị rà soát lại một lần, tất cả những kẻ vào cung cùng một đợt với hai ám vệ đã chết kia, bất kể có là người của ta hay không, đều bị đuổi ra ngoài.

Cũng may, ta còn có một phương án hai, người trong cung của ta còn có mấy cung nữ. Bất quá, ta không muốn toàn bộ người đều bị thanh trừ, cho nên đổi sang hạ độc mẫn tính, hắn sẽ từ từ suy yếu mà chết, hơn nữa không tra ra nguyên nhân. Như vậy, tuy thời gian trả thù sẽ kéo dài, nhưng ta không sót ruột, bởi ta nhất định sẽ sống lâu hơn hắn.

Nhưng ta vẫn không hiểu, lần ám sát đó làm sao lại thất bại? Hành sự ở cung của Thái Hậu, không có nhiều cao thủ ẩn nấp ở đó, Hoàng đế và Nam Uyển vương gia cũng không có võ công thật sự cao cường.

Người của ta thăm dò một thời gian, báo tin về, nói thời điểm đó Thái Hậu có triệu một nữ tử tiến cung, là biểu tiểu thư của Giả phủ.

Người của ta trong Giả phủ lại nói, vị tiểu thư này chỉ là một cô gái yếu nhược nhiều bệnh, lại mồ côi cha mẹ, không mấy khi ra khỏi cửa. Ta vì cẩn thận, cũng là vì tò mò, liền đi Giả phủ một lần nhìn vị biểu tiểu thư kia mặt mũi ra sao. Ta không nghĩ nàng lại đẹp như vậy, khí chất cũng rất đặc biệt. Nhìn qua có vẻ mảnh mai, thậm chí có cảm giác mong manh như một món đồ tinh xảo bằng sứ, nhưng nghe hơi thở của nàng lại rất trầm ổn, đều đặn, tuy không cảm nhận được công lực của nàng, nhưng ta khẳng định, chắc chắn nàng biết võ công.

Thù của ta đã tìm được cách trả, kì thật nguyên nhân ám sát thất bại cũng không cần tra xét. Việc người cứu Hoàng đế có phải nữ tử này hay không đã không quan trọng nữa. Nhưng ta lại nảy sinh hiếu kì, muốn tiếp tục tìm hiểu về nàng. Ở Giả phủ có mấy nha hoàn ta xếp vào, một trong số đó là nha hoàn làm việc nặng trong viện của Lâm Đại Ngọc, ta dặn cô ta mỗi tháng phải báo cáo về tình hình của nàng.

Vì để tránh có người phát hiện bất thường, trước khi đưa đám trẻ đến kinh thành, ta không hề dạy một chút văn võ nào cho bọn chúng, để chúng chỉ như một tờ giấy trắng, mới không để lộ sơ hở, cũng dễ lấy được tin nhiệm.

Cho nên, nha đầu kia truyền tin về, đều chỉ là Lâm tiểu thư bị bệnh, Lâm tiểu thư lại làm thơ linh tinh. Còn cụ thể như thế nào, cô ta lại không nói được. Nếu không phải ta biết nàng có võ công, thì quả thật đó là cuộc sống hết sức bình thường của thiên kim tiểu thư chân chính. Một lần, người của ta đưa về được một cái khăn tay, trên đó có đề một bài thơ, nói là của Lâm Đại Ngọc viết. Nàng làm xong tùy tiện ném một chỗ, bị nha đầu kia âm thầm thu được, cuối cùng về đến tay ta.

[ĐÀO HOA HÀNH]

....

(như đã nói, kiên nhẫn có hạn, bài này ta đã gõ một lần, xin bỏ quá cho)

Tài tình của nàng khiến ta phải kinh ngạc, cũng khiến Liên Quyết thất thần một thời gian. Đệ ấy biết đó là người chúng ta vẫn theo dõi, liền kiên quyết đi Giả phủ nhìn một lần. Hắn đi, lúc trở về dường như lạc mất hồn phách, còn suốt ngày lẩm bẩm, hoá ra tiên tử là có thật.

Ta cũng thích nàng. Nhưng dù là ta, hay Liên Quyết, đều không có khả năng thú nàng làm vợ. Liên gia ở phương Bắc tuy giàu có, nhưng đời đời kinh thương, chưa từng có người đỗ đạt làm quan hay ít nhất là theo nghiệp bút nghiên. Lâm gia đã như vậy, Giả gia càng không phải nói, đều là thư hương thế gia cả, không đời nào đồng ý kết thân. Huống hồ, bản lĩnh võ học của nàng không rõ từ đâu mà có, chưa biết quan hệ đích ta ra sao.

Mỗi tháng, ta không ngừng nhận được tin tức bệnh tình của nàng càng lúc càng nghiêm trọng. Ta không kiềm chế được, tự mình tìm đến kinh thành, lại chỉ kịp xác nhận nàng đã qua đời.

Ta và Liên Quyết đều biết, chúng ta sẽ không quên được người con gái này...

Tại tửu quán ở Tô Châu kia, lúc ta và Hoàng Văn Đào bước lên lầu, liền nhìn thấy một thiếu niên đang ngồi phẩm rượu, tầm mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở đó rõ ràng còn có những người khác, diện mạo và khí thế bọn họ cũng không tầm thường, nhưng không hiểu sao ánh mắt bình thản an nhiên kia lại hấp dẫn hết thảy mọi chú ý. Ít nhất, ta và Liên Quyết đều chỉ nhìn người đó...

Nghe Hoàng Văn Đào đến chào hỏi, người đó mới quay đầu nhìn lại, trong một khoảnh khắc, ta cảm thấy mình như mất đi hô hấp. Trên đời lại có người giống nhau đến thế? Ta nhìn sang Liên Quyết, thấy trong mắt hắn là kích động nóng bỏng, bèn đá hắn một cái, nhắc nhở hắn không được nóng vội.

Nhưng Liên Quyết vẫn không nhin nôi, vội vã tiếp cận người ta, cũng không nghĩ xem người ngoài nhìn vào sẽ thấy kì quái thế nào, còn lúi kéo cầm tay người ấy nói chuyện. Ta nhìn thấy người kia kiêng ẫn, chỉ kịp nghĩ hẳn nên ẫn nhiều một chút mới đứng, tay đã hấp tấp hành động theo bản năng. Hôm đó, ta và Liên Quyết đều cư xử kì lạ, bởi vì người kia rất giống nàng. Có lẽ nhiệt tình của chúng ta đã dọa đến thiếu niên gọi là Vu Viễn kia, hình ảnh cuối cùng của ngày hôm đó là hắn và người nhà bỏ chạy mất dạng.

Đương nhiên, ta lập tức tra xét lai lịch của Vu Tĩnh Ngôn, tra không ra, nhưng biết được một điều, hắn là tân chủ nhân của Lâm phủ ngày trước. Chính là phủ đệ của gia tổ Lâm Đại Ngọc.

Như vậy, có lẽ nào, Vu Viễn và Lâm Đại Ngọc có quan hệ gì đó? Hoặc là...hắn chính là Đại Ngọc?

Ngày hôm sau, lúc bọn ta đến bái phỏng, nhân cơ hội nhờ Vu Viễn thăm bệnh. Nhìn đơn thuốc hắn viết, ta chắc chắn, đây là chữ của Lâm Đại Ngọc.

Nàng càng lúc càng cao thâm khó lường, dù là phá kế hoạch ám sát của ta, hay giả chết trốn khỏi Giả phủ, rồi đến thân phận hiện tại cùng một Vu Tĩnh Ngôn không biết xuất thân từ đâu ra theo bên cạnh, còn cả hai thị vệ kẻ kẻ bên người... tất cả, đều là một câu hỏi lớn.

Nhưng, ngoài việc e ngại, trong lòng ta còn có một tia vui sướng mơ hồ, không ngờ, nàng vẫn còn sống trên thế gian...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: PHIÊN NGOẠI: LIÊN THÀNH (HẠ)

Có lẽ chịu ảnh hưởng của mẫu thân, ta luôn có cảm tình với nữ nhân tính cách kiên cường. Mẫu thân lúc bình thường luôn ôn nhu như nước, nhưng khi đối mặt với sinh tử, lại vô cùng cương liệt. Ta nhớ rõ, bà có thể xuống tay đâm ta và đệ đệ một kiếm không chút do dự, trong khi bình thường, người phụ nữ đó không bao giờ chạm đến binh đao. Hình ảnh mẫu thân khi đó, lúc là ra tay với chúng ta, rồi dứt khoát tự cắt cổ mình, vĩnh viễn còn nguyên vẹn trong kí ức. Lúc đó, trong lòng ta, sự tôn kính dành mẫu thân còn mạnh hơn cả nỗi sợ chết.

Mấy vị tiểu thư nhà giàu cùng dòng quan lại hiển nhiên không thể đáp ứng được yêu cầu đó của ta, tuy rằng mẫu thân cũng là xuất thân từ gia đình quyền quý, nhưng những nữ tử lớn lên trong nhung lụa có được tính cách giống bà là vô cùng hiếm hoi. Hơn nữa, đại thù chưa báo, làm sao có tâm tình nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt? Cho nên, mới trì hoãn chuyện lập gia đình, chỉ có mấy nha đầu thông phòng đi sắp xếp cho ta.

Lúc đầu điều tra nữ tử tên Lâm Đại Ngọc kia là vì tránh lại xảy ra chuyện chen ngang lần nữa. Còn muốn biết việc hành thích kia thất bại có cùng nàng quan hệ hay không. Nếu có liên quan, thì dù là nàng vô tình hay hữu ý phá ngang, cũng sẽ là một mặt thám của bên nào đó, hoàng đế hoặc các vương gia khác.

Ngoại trừ hơi thở lâu dài của nàng hoàn toàn không tương xứng với một vị tiểu thư ốm yếu, ta nghĩ nàng hoàn toàn không có sơ hở, võ công tuyệt không hiển lộ, không chừng còn cao hơn ta nữa. Nhìn nàng thân thể mảnh mai, bình thường chỉ tiêu hoa đọc sách, cùng bọn tỷ muội sinh hoạt trong điều kiện xa hoa vượt mức bình thường, nhưng rất đúng quy củ. Nàng là một người rất xuất sắc, dù xét dung mạo, tính tình, tu dưỡng, tài hoa hay lòng dạ, đều là khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Một khi đã dâng hiến tinh thần và thể xác cho hận thù, thì những dục vọng khác sẽ giảm đến mức thấp nhất. Ta chuyên tâm buôn bán, chỉ bởi vì muốn xây dựng nền tảng vững chắc ở Liên gia. Ta bỏ công sức dạy dỗ đệ đệ, bởi vì hắn là người có chung dòng máu cuối cùng của ta trên đời này. Chính việc toan tính làm sao có thể giết tên cầu hoàng đế kia, là nguyên nhân giúp ta cố gắng chống đỡ đến ngày nay.

Từ biến cố lúc nhỏ, ta liền kiên quyết không tham dự vào việc thiên hạ, rất khó để một chuyện không liên quan đến mình trong lòng. Ta chưa bao giờ động tâm với nữ tử, cho dù là Lâm Đại Ngọc, ngoại trừ ngưỡng mộ, không còn cảm giác nào khác.

Ta nắm được lai lịch của nàng rất dễ dàng, nguyên quán ở Tô Châu, sáu tuổi mẹ mất, được ngoại tổ mẫu đón về Giả phủ, vài năm sau tang phụ, liền rời kinh thành về nhà rồi lại quay lại. Từ đó về sau, chưa từng rời Giả phủ.

Như vậy, nàng học võ từ khi nào? Trong Giả phủ không có người hiểu võ công, người bên cạnh nàng càng không có. Như vậy, trước năm sáu tuổi có người dạy cho nàng, hoặc là lúc về chịu tang cha đã học. Nhưng gia tổ nhà nàng không có người giang hồ, cũng chưa từng nghe nói qua lại với ai. Như vậy, thật sự khiến ta không thể lí giải.

Lần điều tra đó còn cho ta biết, thời điểm ám sát cũng là lần đầu tiên nàng tiến cung, sau đó, hoàng thất cũng không còn liên hệ đặc biệt gì với nàng nữa. Một đại tiểu thư, kể cả không có võ công, cũng khó có khả năng che dấu tung tích của mình rời khỏi Giả phủ.

Ta cũng dần yên tâm, tuy nhiên, hành tung của nàng vẫn quá thần bí, giống như một nhân vật ta không thể khống chế, cho nên ta vẫn để người theo dõi mọi động tĩnh của nàng. Nàng là cao thủ, để cho người không hiểu võ công giám thị, mới không dễ bị phát hiện, nhất là người theo dõi chỉ là một nha hoàn thấp kém trong viện.

Tuy rằng tin tức vẫn báo về đều đặn, nhưng đa phần đều là những tin vô dụng. Ngoại trừ bài “Đào hoa hành” khiến ta và Liên Quyết phải trầm trồ một thời gian, bình thường tin báo về đều là về cuộc sống bình thường vô vị của một tiểu thư khuê các. Ta phải thường xuyên nhắc nhở mình rằng là người không đơn giản, nếu không hàng tháng chỉ đọc những công văn giống nhau như đúc về nàng, sẽ rất dễ mất cảnh giác.

Những chuyện ta làm chưa bao giờ giấu Liên Quyết, cho nên với việc báo thù, tuy hẳn không tham dự nhiều, nhưng quá trình từ đầu đến đuôi đều biết. Ta vẫn cho rằng, hẳn có thể quên được đêm kinh hoàng đó, chính là phúc phận ông trời ban cho hẳn.

Khi Liên Quyết đọc “Đào hoa hành”, ta biết hẳn đã bị tài hoa của nữ tử kia chinh phục. Mà khi hẳn từ Giả phủ trở về, ta biết, hẳn đã vì người kia động tâm rồi. Tuy vậy, hẳn cũng biết có những chuyện hoàn toàn không có khả năng. Liên Quyết tuy non nớt, nhưng không giống công tử nhà giàu bình thường, ta thường xuyên dạy hẳn chúng ta lưng đeo hận thù, không thể tùy hứng làm bừa.

Kì thật lúc đó, ta không có vì nàng mà động lòng. Nàng có tốt thế nào, cũng không thể phát sinh một chút quan hệ với ta. Mà không hẳn, thực ra cũng có quan hệ, đó là đệ đệ duy nhất của ta có ý với nàng.

Trong những mật thư truyền về, có thường xuyên nhắc tới một người, là tôn tử ngậm ngọc mà sinh của Vinh quốc công, Giả Bảo Ngọc. Nghe nói, hẳn và Lâm Đại Ngọc lớn lên bên nhau, được nuôi cùng một chỗ. Nghe nói, Giả mẫu cũng có ý làm cho bọn họ thân càng thêm thân. Trong những tin ta nhận được, thường nói: Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc nói chuyện gì đó, cùng nhau làm gì đó, hoặc trao đổi thi từ, hoặc trao đổi đồ vật...

Ta thấy thế, liền nghĩ nếu thật sự bọn họ phát sinh tư tình gì khác cũng không có gì kinh ngạc. Ta cũng coi như một nửa là người giang hồ, không cảm thấy quan hệ giữa bọn họ có cái gì là thất tiết hay không hợp lễ giáo. Huống hồ, khi xưa phụ thân và mẫu thân của ta cũng là tự định hôn nhân, nam nữ cảm mến nhau, vốn là chuyện thường tình. Ta nói chuyện này cho Liên Quyết nghe, muốn hẳn thu hồi tâm tư dành cho nàng. Nhưng đệ ấy lại không tin, tự mình đi xem một chuyện.

Khi trở về, mặt mày hớn hờ nói với ta: “Đại ca, đệ đã bảo đồn đại nhân gian không thể tin. Đệ theo dõi một ngày, Lâm cô nương tuy là biểu muội của ngọc tử kia, nhưng ánh mắt nàng khi nhìn hẳn, chỉ giống như tỷ tỷ nhìn đệ đệ, hoặc đúng hơn là trưởng bối nhìn vẫn bối mà thôi. Nào có chút tư vị của tình yêu nam nữ?”

Liên Quyết tuy ít tuổi, nhưng cũng có chút tâm nhãn, nếu hẳn đã nói như vậy, thì đúng vậy, ta gật đầu đồng ý.

Nhưng ngay sau đó, hẳn lại uể oải nói: “Đệ nhìn ngọc tử kia, đối với Lâm cô nương không phải chỉ có tình huynh muội thôi đâu. Nhìn mức độ sùng ái của Giả mẫu dành cho hẳn, rất có khả năng bọn họ sẽ đem Lâm cô nương gả cho hẳn, như vậy phải làm thế nào? Nhưng cho dù không gả cho hẳn, sớm muộn gì cũng thuộc về người khác, nói vậy gả cho tên ngọc kia vẫn an tâm hơn.”

Ta không khỏi cười ra tiếng, nói: “Đệ nói người ta và ngọc, còn đệ thì sao? Lâm cô nương ngay cả tên đệ cũng chưa từng nghe, đệ lại ở chỗ này tính toán chuyện chung thân đại sự hộ người ta. Nàng là người thông minh khoáng đạt, dù ở nơi nào cũng có thể tự lo cho mình, không cần lo lắng cho nàng. Ngược lại, người cần lo là đệ mới đúng, nếu đã biết rõ chuyện này là không có cơ hội, thì rút lui cho sớm, không nên đặt quá nhiều tâm tư.”

Liên Quyết gật đầu nói: “Nàng là người hiếm có trên đời, đệ cũng chỉ là thấy báu vật thì trong một thoáng có vọng tưởng giữ lấy thôi. Ca ca chắc cũng hiểu. Cho nên ca ca yên tâm, nếu nàng có nơi có chốn, đệ cũng không cố chấp.”

...

Ta đã động tâm từ khi nào? Ngày ấy, nhận được tin báo nàng ốm nặng, ta đang ở kinh thành, không kịp nghĩ nhiều liền lên vào Giả phủ. Vừa lúc nhìn thấy Bảo Ngọc đang ngây ngốc ngồi bên cạnh nàng rơi lệ, miệng lầm nhảm cái gì mà “Tình Văn chết thật đáng thương, chị hai gả cho người ta cũng gặp bất hạnh, một nhà chúng ta rồi cũng sẽ phải ly tán...”. Lâm Đại Ngọc vẫn thản nhiên không nói một câu, cũng không tỏ vẻ phiền chán hay ôn nhu dỗ dành, chỉ yên lặng cầm một quyển sách chăm chú đọc. Nàng như vậy, thật kì lạ lại có tác dụng trấn an lòng người, khiến Bảo Ngọc đang tức tưởi khóc dần dần bình tĩnh trở lại. Nếu là người khác, sẽ khiến cho đôi phương cảm thấy người trước mặt quá lãnh đạm vô tình. Nhưng có lẽ bọn họ bên nhau từ nhỏ, có một sự ăn ý riêng, Giả Bảo Ngọc cũng không vì vẻ lạnh nhạt của nàng mà tức giận, hai người ngồi cạnh nhau, một người tự khóc tự nín, một người chỉ chăm chú vào trang sách đọc dở. Trong một khoảnh khắc, ta chợt cảm thấy, có thể có một nữ tử như vậy làm bạn, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Vì thế, trong lòng đột nhiên có chút bất bình với Bảo Ngọc, Lâm Đại Ngọc rõ ràng bệnh nặng đến gầy cả người, hẳn còn không biết điều lòi phiền muộn đến trước mặt nàng khóc kể, trong khi rõ ràng, tuổi của nàng còn nhỏ hơn hẳn. Trong tim, chậm rãi nảy sinh một loại cảm giác lạ lẫm, có lẽ chính là thương tiếc nàng đi.

Giả Bảo Ngọc dần dần im lặng, không khóc nữa; nàng thấy vậy, chậm rãi buông sách, nghiêng người rót cho hẳn một ly trà. Đôi mày thanh tú hơi chau lại, nói: “Bảo Ngọc, huynh còn nhớ, Kim Xuyến chết thế nào không?”

Bảo Ngọc sững người, sau đó bị thông gật đầu.

Nàng lại nói: “Kim Xuyến là người tốt, Tình Văn cũng tốt, tuy rằng hai người một tự sát, một chết bệnh, nhưng huynh phải nhớ, bọn họ là vì huynh mà chết. Mợ hai (*Vương phu nhân*) không thích đám nha đầu thân mật với các cậu, kể cả là lão thái thái có thương huynh, thì cũng sẽ không vì vài nha hoàn mà tranh chấp với mợ.”

Giả Bảo Ngọc rung rung gật đầu

“Muội biết, huynh không thích lễ giáo thế tục, nhưng huynh phải biết, cậu mợ coi trọng cái gì nhất. Huynh tuy rằng không thích những thứ đó, nhưng không thể không biết cậu mợ muốn cái gì, đúng không?”

Giả Bảo Ngọc gật đầu nói: “Phụ thân thích nhất là đọc sách, hy vọng ta có thể thông qua thi cử mà đạt được công danh. Mẫu thân cũng vậy.”

Lâm Đại Ngọc gật gật đầu, rồi lại lắc đầu nói: “Mợ luôn lo lắng cho thanh danh của huynh. Cho nên, mợ ghét nhất là loại nha hoàn kiêu diễm xinh đẹp như Tinh Văn, lại càng ghét nha đầu cố tình tiếp cận huynh. Cho nên, nếu huynh thật lòng thương tiếc Tinh Văn, về sau trước mặt người ngoài nên chú ý một chút, đừng để người ta bới lông tìm vết, bề trên lại xử phạt oan uổng bọn nha hoàn trong phủ. Dù có là nha hoàn tốt nhất hầu hạ trong phòng huynh đi nữa, chỉ cần có người ác ý nói xấu bên tai cậu mợ một hồi, liền lập tức bị xử trí. Huynh tuy rằng được lão thái thái thương yêu, nhưng suy cho cùng trong phủ này, huynh vẫn không phải loại chủ tử có thể hô mưa gọi gió, có hiểu không?”

Giả Bảo Ngọc suy nghĩ một lát, buồn bã nói: “Lâm muội muội, ta đã hiểu.”

Lâm Đại Ngọc thở dài: “Hôm nay, muội nói với huynh rất nhiều lời không nên nói, đối với cậu mợ cũng thật bất kính. Cũng là vì nghĩ đến chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Huynh cũng nên nghĩ cho lão thái thái, huynh cứ ngây ngốc như vậy, lão thái thái cũng không có tình thần.”

Giả Bảo Ngọc gật gật đầu, còn nói thêm vài câu, rồi rời đi. Lâm Đại Ngọc cho người đóng cửa viện, còn mình cúi đầu thông thả đi dạo trong sân. Ánh mắt của nàng chột đảo qua, nhìn về phương hướng ta đang ẩn thân một hồi lâu. Phát hiện ra ta sao? Chỉ thấy nàng im lặng nhưu mây, rồi quay lưng vào trong nhà.

Rốt cuộc nữ tử này nên nhìn thế nào mới phải? Ta cho rằng nàng là thiên kim tiểu thư bình thường, nhưng võ công của nàng thì nói thế nào? Ta cho rằng nàng không màng thế tục, nhưng nghe nàng khuyên ngốc tử vừa rồi, rõ ràng không phải là người mơ màng sống lý tưởng hoá, mà là người vô cùng thực tế.

Nàng giống như một bí ẩn, ta càng muốn khám phá, lại phát hiện câu đố ngày càng nhiều.

Lòng ta nghĩ, thôi đợi lần sau lại đến, không ngờ sau đó là tin báo tử của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Liên Thành gật đầu, đám gia nhân liền lấy khí cụ đến, đặt lên người con ngựa. Nó có vẻ cũng thích ta, hai chân trước hơi khụy xuống, như muốn giúp ta trèo lên cho dễ. Ta chưa kịp có động tác, nó đã thông thả tự bước về phía đám Tinh Ngôn, ở đó bọn họ cũng đã chọn xong ngựa cho mình, ta cao hứng khoe với hân: “Đệ chọn con ngựa này!”

Bọn họ nhìn nhìn, đều gật đầu tán thành, có lẽ cũng hiểu đây mới là con ngựa hợp với ta nhất. Bọn họ cũng lên ngựa chạy thử vài vòng quanh sân, ngựa của ta chỉ lười biếng đi bộ đằng sau, kết quả, trong ánh mắt đám Tinh Ngôn không ai giấu được ý cười.

Ừ, giống như giục ta cũng mau thúc ngựa chạy tới. Bọn họ chọn được mấy con ngựa thật tốt, mà ta lại nhận một con chỉ thích nhàn nhã đi bộ... Nhưng mà ta thích, bởi vì bình sinh ta cũng chỉ chuộng đi bộ mà thôi.

Thấy biểu tình của ta, Tinh Ngôn hơi hơi cười, nói: “Không sao, dù sao chúng ta cũng không phải chạy đuổi gì, đệ thích đi thế nào cũng được.”

Ta hài lòng gật đầu, ngã người nằm xuống trên lưng ngựa, nó đi rất chậm rãi, nằm rất thoải mái. Bầu trời cổ đại trong lành xanh ngắt, khiến ta có chút buồn ngủ.

Liên Thành và Liên Quyết không hiểu sao phóng tới bên cạnh, Liên Quyết nhắc nhở: “Sao đệ lại nằm xuống? Động tác này rất nguy hiểm đó.”

Ta thoải mái thở ra một hơi, trả lời: “Không sao, nó đi rất vững chắc.”

“Đệ không phải chưa từng cưỡi ngựa sao?” Liên Thành thân nhiên hỏi.

“Vâng, cho nên mấy hôm trước đã tập một chút.”

“Mới học mấy ngày, hôm nay đã dám làm động tác nguy hiểm như vậy?” Liên Quyết ở bên cạnh không buông tha.

“Động tác này có gì không ổn?” Ta nhồm dậy, đổi tư thế nằm úp sấp xuống, dùng mặt cọ vào cổ con ngựa, nó cũng quay lại cọ ta. Ta với nó giống như rất có duyên a, thực thích...

Bất chợt, ta cảm nhận bên cạnh có một tầm mắt vô cùng ác liệt... Liên Thành? Ánh mắt hân khiến ta lạnh sống lưng, đây là kiểu thái độ gì vậy...=_=!!!

Vội vàng quay mặt giấu vào bên cổ con ngựa, lăm bằm nói nhỏ bên tai nó: “Đi mau, đi mau!”

Nó tuy không phải thần mã gì, nhưng tuyệt đối là một thần cầu, lời ta vừa nói xong, liền nhấc chân thẳng tiến, ừ, ngoan lắm~

Sau buổi đó, huynh đệ họ Liên giữ chúng ta lại ăn cơm, có lẽ cảm nhận được ta đã có cảnh giác, cho nên không có tiếp tục những cử chỉ kì quái, bữa cơm thanh thản trôi qua. Ta không lo lắng bọn họ có mưu đồ gì, nói thật, ta không cảm thấy mình có giá trị lợi dụng nhiều lắm, cho dù có, trên đời này cũng không có nhiều người đủ khả năng lợi dụng ta. Hơn nữa, nếu bọn họ có hành động bất thường gì, Thanh Phong và Mặc Vũ sẽ lập tức báo cáo với Hoàng thượng.

Mấy hôm sau, Hoàng Văn Đào lại đến bái phỏng, nhưng lần này không cần đến ta ra tiếp. Khách về rồi, Tĩnh Ngôn lập tức đến tiểu viện của ta, thần sắc có chút quái dị. Ta buông sách thuốc trong tay, đứng dậy rót cho hần ly trà, mỉm cười ngồi chờ hần kể chuyện.

“Hoàng Văn Đào đến cầu thân, nói hần có ấu muội, năm nay mười ba, chưa định chung thân. Thấy đệ là nhân tài, muốn hai nhà kết giao quan hệ.”

Ta khẽ cười: “Vậy huynh tính thế nào?”

“Ta nói gia phụ đã định hôn cho đệ rồi, hai năm nữa sẽ quay về nhà thành thân.” Tĩnh Ngôn trả lời, có chút bất đắc dĩ.

Ta và Thanh Phong nghe xong cười ha ha: “Đại ca, về sau những chuyện thế này cứ ứng phó như thế là ổn. Huynh đã từng được người ta cầu thân chưa?”

Tĩnh Ngôn gật đầu: “Ta nói ta đã sớm thành thân, hài tử cũng đã có.”

Thật khéo nói a, ta và Thanh Phong tán thưởng gật đầu.

Tĩnh Ngôn chợt chuyển chủ đề: “Năm nay sông Hoài có lũ, bên đó có điền trang đang muốn bán. Phung Bác cũng đã tìm được vài mục trường để chọn lựa. Chúng ta có đi không?”

Ta nghĩ một lát, nói với Tĩnh Ngôn: “Về phía sông Hoài đi, sẽ có không ít cô nhi. Mục trường phung Bác cứ mua về để đó đã, để những người cũ tạm thời tiếp tục trông coi, chờ mấy điền trang hoạt động quy củ một chút, chúng ta sẽ đến đó sau.”

Hai chuyện này rất nhanh được giải quyết, chúng ta rời đến điền trang mới mua, còn báo tin về Tân Truy, điều một ít hạ nhân đến. Ta trước giờ chưa đi qua vùng thiên tai bao giờ, lúc này tự mình trải nghiệm, mới biết cái gì là người chết đầy đường.

Điền trang mới đã bị nước lũ làm hỏng hơn phân nửa, cho nên giá vô cùng thấp. Ta liền miễn địa tô năm nay, phát lương thực dự trữ cho những tá điền không có thu hoạch, giải quyết vấn đề sống còn của bọn họ. Nhưng những thôn trang khác không có vận khí tốt như vậy, rất nhiều người phải bỏ đi nơi khác.

Ta gom những hài tử lạc mất cha mẹ ở các vùng phụ cận xung quanh về, muốn nuôi sống chúng qua thời khó khăn này cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng dù sao, lương thực dự trữ có hạn, cho nên điều kiện sinh hoạt đương nhiên khó khăn.

Một hôm, Thanh Phong bẩm báo với ta, nói quan phủ ở vùng này đang định xử tử một đám dân phản loạn. Mà cái gọi là loạn đảng, chỉ là một vài lưu dân trôi dạt khắp nơi mà thôi.

“Chuyện này đã báo với Hoàng thượng chưa?”

Hần gật đầu: “Thuộc hạ đã gửi tin đi rồi.”

“Vậy Hoàng thượng sẽ có xử lý.” Ta thần nhiên mở miệng, lại vui đầu vào trang sách.

“Nhưng những người đó sẽ bị hành hình hôm nay, đợi ý chỉ của Hoàng thượng sợ không kịp mất.” Thanh Phong lo âu nói.

Ta thờ dãi: “Vậy huynh hi vọng ta làm gì đây? Ta không phải quan lại, có thể làm được gì?”

“Chủ tử có ngọc bội Hoàng thượng ban, thấy ngọc bội cũng như thấy người, thuộc hạ nghĩ chủ tử có thể...”

“Huynh thực muốn ta làm như vậy? Huynh phải biết giả truyền thánh chỉ là tội gì, không chỉ có ta, Tĩnh Ngôn, huynh và Mặc Vũ, còn có người trong điền trang, đều sẽ bị liên lụy. Huynh muốn ta lựa chọn hi sinh nhiều như vậy?” Ta ngẩng đầu nhìn hần.

Thanh Phong quỳ xuống đất nói: “Chủ tử, thuộc hạ...không có ý này, chỉ là...”

Ta nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Ta biết thân phận huynh chắc chắn không đơn giản chỉ là một ám vệ, nhưng huynh không muốn nói, ta cũng không hỏi. Hai người đã gọi ta một tiếng chủ tử, ta sẽ tin tưởng hai người, hơn nữa, sẽ cố bảo hộ cả hai. Nhưng chuyện huynh vừa nói, rất có khả năng khiến ta rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục. Ta không rõ Hoàng thượng cho hai người đi theo ta là có chủ ý gì, ta nghĩ huynh cũng biết ta không làm chuyện tình vi phạm với thánh ý. Ta mặc kệ huynh là muốn thử lòng ta cũng được, hay thực tâm muốn cứu những người kia cũng thế, hiện tại, trong tay ta không phải tính mạng của một người, cho nên bất cứ chuyện gì cũng phải suy xét đến hậu quả. Thanh Phong, chuyện này ta không thể làm.”

Thanh Phong cúi đầu một lúc lâu, sau đó khấn cầu: “Nếu chủ tử có thể đồng ý với ta, cho dù biết thân phận thật của ta, vẫn có thể đối xử với ta như

trước, ta sẽ nói thật với ngài.”

Ta mỉm cười, nâng hân dầy, nói: “Thanh Phong, ta không phải muốn trách huynh. Huynh cũng không cần phải nói, chúng ta vẫn có thể giống như trước, ta đối với huynh không phải nghi kị như huynh nghĩ đâu.”

Thanh Phong lắc đầu, có hơi làm nũng mở miệng: “Ta không muốn lừa dối chủ tử, chủ tử đồng ý với ta được không?”

Đã biết nhất định sẽ chuốc lấy phiền toái, lại không thể cự tuyệt, ta đành phải gật đầu.

Thanh Phong lập tức vui vẻ ra mặt, ta bắt đầu nhìn hân, chờ giải thích.

Hân nói: “Ta là lục hoàng tử đương triều.”

...=_=...

Ta đã biết là sẽ không tốt đẹp gì!

Chợt nhớ ra, hân đã từng quỳ trước mặt ta không ít lần, ta liệu có bị lôi đi chém đầu hay không?!

Chỉ nghĩ là thân phận hân không tầm thường, có thể là được Hoàng thượng đặc biệt trọng dụng, nhưng không thể ngờ cái gọi là “không tầm thường” lại đến mức này...@_@!!!

Thấy ta ngây người cứng họng, hân yếu ớt nói tiếp: “Mẫu thân ta thân phận thấp, hơn nữa đã sớm qua đời, ta không có khả năng tiếp cận đế vị. Nhưng phụ hoàng lại rất yêu ta, thường mang theo ta bên người. Sau đó, phát hiện như vậy vẫn không đủ an toàn, bèn để Nam Uyển vương gia nhận ta làm con thừa tự. Nam Uyển vương gia không có thể tử, ta về sau sẽ kế thừa tước vị của ngài ấy, chỉ là cam đoan về sau áo cơm không lo.”

“Vậy về sau ta gọi huynh thế nào? Tên huynh...” Ta chợt dạ hỏi.

“Ta thích cái tên Thanh Phong, lúc ta vẫn còn đi theo ngài, cứ gọi ta là Thanh Phong được không?”

Ta gật đầu: “Thanh Phong, vậy huynh vì sao lại theo ta?”

“Phụ hoàng biết ngài còn sống, đã nghĩ đến việc cho hai ám vệ đi theo, thuận tiện bảo hộ ngài. Ta đã sớm nghe Nam Uyển vương gia kể chuyện của ngài, vẫn có chút tò mò. Cho nên, sau khi biết ý định của phụ hoàng, bèn nảy ra ý muốn đi theo ngài ngao du một chút. So với chôn chân trong kinh thành vui hơn nhiều lắm. Mặc Vũ là ám vệ của ta, ta khó lắm mới cầu xin phụ hoàng đồng ý chuyện này, nhưng phải thường xuyên báo tin về.”

Ra là vậy, ta gật đầu mỉm cười nói: “Vậy huynh vẫn yên tâm theo ta đi, cho đến khi cần về kinh thành thì thôi. Nhưng về sau, không cần gọi ta là chủ tử nữa, gọi một tiếng “Tiểu Viễn” như đại ca đi. Cũng đừng quỳ trước mặt ta nữa, thật khiến ta tổn thọ a.”

Hân cảm động gật đầu, tiếp tục nói: “Khi biết vùng này có thiên tai, ta đã báo cho phụ hoàng biết. Ngài đã hạ chỉ, để ta tùy cơ ứng biến.” Hân lấy ra một bức thư cho ta xem

Chỉ có mấy chữ ít ỏi, quả thật bảo chúng ta tùy thời quyết định, nhân tiện còn phải ngầm điều tra công tác cứu trợ nạn dân của quan địa phương. Lão Hoàng đế quả nhiên là hồ ly a, thật biết khai thác lao động...

Ta trầm ngâm, sau đó vào phòng lấy ngọc bội, đưa cho Thanh Phong nói: “Huynh để Mặc Vũ dùng thứ này đi cứu nạn dân, cũng làm luôn việc Hoàng thượng giao phó đi. Không biết tên cầu quan đã biến thủ lương thực cứu tế đi đâu rồi? Ta và Tĩnh Ngôn sẽ âm thầm giúp đỡ. Bởi vì ta còn phải ở đây lâu dài, không thể bại lộ thân phận. Ta nghĩ huynh không nên báo rõ xuất thân, sẽ khó cho việc điều tra. Về sau huynh đi theo ta, cũng không sợ có người nhận ra.”

Hân nhận ngọc bội, gật đầu nói: “Tiểu Viễn tin ta chứ?”

“Ta tin, ta để Mặc Vũ ra mặt làm chuyện này không phải bởi vì không tin huynh, mà vì ta thấy đây là cách thích hợp nhất.”

Hân gật đầu, rồi rời đi.

Tĩnh Ngôn từ phòng trong đi ra, ngồi xuống cạnh ta, hỏi: “Tiểu Viễn thực sự tin bọn họ sao?”

Ta gật đầu: “Ta tin nhân cách của Nam Uyển vương gia, cũng tin hiện tại Hoàng thượng với ta chưa có ác ý gì. Hơn nữa, đi cùng họ lâu như vậy, có thể nói là có hiểu biết chút, ít nhất có thể giao việc. Hơn nữa, lần này làm là chuyện tốt, chúng ta cũng không trực tiếp ra mặt, không liên lụy nhiều lắm. Đại ca, huynh cứ yên tâm đi.”

“Vậy chuyện này đệ định tham dự đến đâu?”

Ta mỉm cười: “Cũng không có gì ghê gớm. Chúng ta không phải quan viên triều đình, đương nhiên không cần cách làm chính thống làm chi. Đêm nay đi thăm phủ tên cầu quan kia một chút, chỉ cần dùng chút bản sự, muốn hân tự giao nộp chứng cứ tham ô cũng không phải chuyện khó.”

Tĩnh Ngôn gật đầu, cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Thấy ta lại bắt đầu trầm mặc, Tĩnh Ngôn đưa tay xoa huyết thái dương cho ta, quan tâm hỏi: “Sao vậy? Lại nghĩ đến gì rồi?”

“Vừa rồi Thanh Phong nói, hần là nghe Nam Uyển vương gia và Hoàng thượng nói mới biết đệ, nhưng với tính cách của hai người bọn họ, không bao giờ lộ đệ ra nói chuyện phiếm, nhất là vương gia, sẽ không đem quan hệ cá nhân giữa đệ và hần nói cho người ngoài, Thanh Phong hình như cũng không biết thân phận của huynh.”

“Vương gia là người hoàng thất, nhưng có phong thái giang hồ hiệp nghĩa, chuyện đã đồng ý thì sẽ không nuốt lời, ta không nghĩ hần lại nói chuyện của chúng ta cho người khác.”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, đệ bỗng dưng bị Thái Hậu triệu kiến vào cùng, mơ mơ màng màng cứu Hoàng thượng một mạng. Đó là lần đầu tiên đệ gặp Hoàng thượng, lúc đó vương gia cũng có mặt. Chuyện này đáng ra phải giữ bí mật, nhưng Thanh Phong lại từ chính miệng người trong cuộc nghe ra. Huynh cảm thấy chuyện này có nghĩa là gì?”

“Hoàng thượng thực sự sủng ái đứa con này, hay đúng hơn, là coi trọng hần.”

“Mẫu thân Thanh Phong thân phận thấp, lại không còn, nhưng Hoàng thượng vẫn ưu ái hần. Còn vì muốn bảo vệ hần, cho hần đi làm con thừa tự của Nam Uyển vương gia. Một hoàng tử không thể tranh giành lại căn bảo hộ vậy sao? Năm ngoái bọn họ tìm được tung tích chúng ta, lập tức để hần theo đệ rời kinh. Vì cái gì?”

“Hoàng thượng có dụng ý khác?”

“Hoàng thượng vẫn nghĩ, đệ và thần linh có chút liên hệ, hoàng tộc nắm quyền đều dựa vào thiên ý, thiên tử linh tinh, cho nên hần mới vội vã cho người giám thị chúng ta. Hoàng thượng để Thanh Phong đi theo đệ, có lẽ không đơn giản chỉ là chiều con. Tất nhiên, đối với Thanh Phong mà nói, rất có khả năng hần vì tìm vui mới theo chúng ta thật. Nhưng, về phía Hoàng thượng...”

“Ý đệ là...” Tĩnh Ngôn chột nhếch mặt.

“Nếu Hoàng thượng có ý để Thanh Phong kế vị? Hần không có gia tộc bên ngoài chống lưng, thì phải làm sao?”

“Nếu thần linh đứng về phía hần, ai cũng không thể ngăn cản. Nhưng, thần linh ở đâu ra, chẳng lẽ muốn lợi dụng đệ?”

Ta gật đầu: “Rất có thể như vậy. Đầu tiên, ca tụng đệ thành tiên tử tái sinh, sau đó, để tiên tử ủng hộ Thanh Phong làm thái tử, đứng bên cạnh hần, thuận thể thành chương.”

“Nhưng phải làm sao để người ta tin đệ là tiên tử?”

“Bọn họ quả thật không biết làm thế nào, cho nên mới để Thanh Phong đi theo đệ trước. Vừa bồi dưỡng tình cảm, khiến đệ không thể đứng ngoài, vừa để quan sát. Rồi xảy ra lũ sông Hoài, tất nhiên sẽ có dịch bệnh hoành hành, huynh nói xem, nhiều người chết như vậy, chúng ta có cứu hay không cứu? Hơn nữa, chuyện lần này, đều làm dưới danh nghĩa lục hoàng tử, hần thu được gì?”

“Dân tâm?”

“Chính xác, một hoàng tử có thể có địa vị không cao, nhưng lại được dân chúng ủng hộ, cũng là một chỗ dựa lớn. Nếu Hoàng thượng có ý để hần kế vị, mục tiêu của hần cũng đồng dạng, thì chuyện lần này, tất yếu phải làm cho tốt. Xử lý xong chuyện ở đây, những vùng bị nạn còn lại đương nhiên sẽ đến tay hần. Nếu vậy, mục đích có thể đạt được.”

“Chúng ta định thế nào?”

“Huynh nói xem, ca ca?”

“Ta không muốn đệ thành đối tượng bị lợi dụng, như thế không an toàn, hơn nữa, như vậy không có tự do.”

Ta gật đầu: “Huynh nghĩ giống ta, nhưng nếu hoàng gia đã muốn lợi dụng, tựa hồ cũng không thể phản kháng quá triệt để. Hiện tại, chúng ta đã có nhà, có người liên quan, cũng không thể bỏ mặc mà chạy.”

Tĩnh Ngôn suy nghĩ một lát, nói: “Nhưng nếu chấp nhận thân phận họ đặt cho đệ, những thứ này cũng phải bỏ lại. Thiên hạ lớn như thế, nhất định có chỗ dung thân.”

Ta gật đầu: “Cho nên, lần này đệ mới giao ngọc bội cho Thanh Phong, một chút cũng không dính dáng. Tiếng tăm có tốt thì đều hướng về hấn hết. Kì thật, ai kế thừa ngôi vị đệ không quan tâm lắm, nhưng Hoàng thượng đã nhắm vào hấn, có lẽ nhân phẩm cũng không tồi. Chúng ta tiện tay thúc đẩy một chút cũng không phải không thể. Nhưng muốn thế thì cũng phải vận động một chút.” Ta kéo mặt Tĩnh Ngôn lại gần, nói nhỏ vào tai hấn.

Đêm đó, ta và Tĩnh Ngôn bắt trói tên cầu quan, cho hấn ném thư thuật châm cứu của ta một chút, liền thu được không ít bằng chứng. Không thể để tên vô lại kia biết chúng ta là người của ai, cho nên không thể trực tiếp giao những bằng chứng này cho Thanh Phong, mà chỉ dán ở cổng lớn của tri phủ.

Ngày hôm sau, Tĩnh Ngôn liền xuất phát đi thăm mục trường mới mua, đương nhiên đây chỉ là cái cớ, trên thực tế là đi an bài một chút cuộc sống sau này cho hai chúng ta.

Thanh Phong quả nhiên làm xong việc ở đây, liền đi dọc theo bờ sông tiếp tục cứu nạn, ta vẫn ngồi yên ở điện trang không ra ngoài. Chỉ sai hạ nhân lên núi hái ít thảo dược, chế thành thuốc phát miễn phí trong trấn. Mấy chuyện này đều lấy danh nghĩa Thanh Phong làm, nếu sớm muộn gì cũng phải tham dự, không bằng tiên hạ thủ vi cường, đẩy hết cho hấn là được.

Bên kia sự tình xử lí xong xuôi, hấn và Mặc Vũ liền hồi kinh. Tuy rằng trước khi đi hấn có hứa hẹn sẽ trở lại, nhưng ta chỉ đạm cười phất phất tay. Lần này, hấn cứu tế có công, Hoàng thượng khen ngợi, chắc chắn nhân đó giữ lại triều, ban chức tước. Tuy vẫn là thể tử của Nam Uyển vương gia, nhưng trong dân gian đã có danh tiếng, thậm chí còn cao hơn cả những hoàng tử thân phận tôn quý khác.

Cuối năm, ta và Tĩnh Ngôn quay về Tân Truy đón giao thừa, cũng bởi vì ở đó còn có Từ Quyên và Uyên Ương. Cùng Từ Quyên nói chuyện riêng, nàng cũng nên gả đi rồi, Uyên Ương bí mật nói cho ta biết, nàng và quân sự điện trang cũng có chút ý tứ. Ta bèn hỏi trực tiếp, Từ Quyên mặc dù có thẹn thùng, nhưng vẫn gật đầu, ta liền thay họ làm chủ, hơn nữa, còn giao cho bọn họ, sau khi thành thân thì sang tiếp quản điện trang mới bên kia.

Ta lại hỏi Từ Quyên, Uyên Ương có nhìn trúng ai không, nhưng nàng nói, tâm Uyên Ương lặng như nước, có lẽ vì giữ lời thề độc năm xưa. Ta liền gọi Uyên Ương ra nói chuyện, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Uyên Ương, năm đó chị phát thệ, ta cũng chứng kiến. Nhưng đó bất quá chỉ là cùng đường làm liều mà thôi. Giờ không ai có thể bức chị gả cho người chị không muốn. Nếu chị nhìn trúng ai, ta có thể thay chị làm chủ. Người, đều cần có nơi có chốn để quay về, giống Từ Quyên vậy, tìm một ý trung nhân ưng ý, giúp đỡ lẫn nhau. Chuyện này cũng không gấp, chị cứ từ từ, khi nào trong lòng có quyết định thì báo cho ta biết, được không?”

Uyên Ương đỏ mặt, nhưng chỉ rơi lệ nhìn ta: “Cô nương, năm đó tôi đã thề...”

Ta vỗ vỗ tay nàng nói: “Đó là chuyện bất đắc dĩ, bây giờ hoàn cảnh thay đổi. Ta coi chị như ruột thịt, sao có thể nhìn chị cô độc cả đời, chị có nơi nương tựa cũng đề ta yên tâm một ít.”

Uyên Ương gật đầu, coi như đồng ý. Lại lấy ra vài thứ đồ dùng cho nam nàng tự làm cho ta, quả thật là tri kỉ a.

Ta giải quyết được tâm sự trong lòng, cũng khoan khoái hơn nhiều. Những lời này nếu mang ra nói lúc nàng vừa mới tới, khẳng định không có tác dụng, nhưng một thời gian dài như vậy, ở chỗ này sinh hoạt thanh nhàn, lại thấy hôn sự của Từ Quyên, đương nhiên nàng cũng phải cân nhắc lại.

Hôm ba mươi, trời đổ tuyết. Ta rất thích tuyết, nhất là tuyết lớn như thế này. Bọn nhỏ đều có đồ mới, vui vẻ chạy tới chạy lui. Phòng bếp hôm nay chuẩn bị rất nhiều điểm tâm, kiếp trước, ta cũng vì như vậy mà thích năm mới. Đám trẻ không còn lo sợ sẽ bị vứt bỏ, dẫn lộ ra tính tình trẻ con, bướng bỉnh, nghịch ngợm, đôi khi cũng sẽ làm nũng. Vậy mới tốt!

Hai năm sau, ta đã có thể cử hành hôn lễ cho Uyên Ương.

Mỗi năm, ta đều mua một hai điện trang nhỏ, đợi cho nó hoạt động đi vào quỹ đạo, bọn trẻ ở đó an tâm sinh sống, liền giao lại cho người do Tĩnh Ngôn bồi dưỡng. Về việc hấn có dùng cổ thuật hay không, ta không có can thiệp. Hiện tại, trong tay ta là năm điện trang, một mục trường, hơn trăm đứa trẻ nhỏ, một ít đã đủ lớn để bắt đầu làm việc. Hàng năm đều có những đứa trẻ mới tiến vào, mọi việc đơn giản hơn so với lúc mới bắt đầu, bởi vì đều có quy củ đi trước.

Thanh Phong không thấy xuất hiện nữa, hiện tại, hấn không thể là Thanh Phong được nữa, nhưng thường xuyên viết thư cho ta, vẫn dùng cái tên đó. Ta đến mục trường phượng Bắc sống một thời gian, vẫn dùng con ngựa ngoan ngoãn dạo trước. Phượng Bắc năm nay không bình an, ngoại tộc ngoài biên cương thỉnh thoảng xâm lấn, xảy ra vài trận đánh không lớn không nhỏ, gần đây có nguy cơ bạo phát thành chiến tranh.

Thu dân chạy nạn, cung cấp lương thảo vào ngựa cho quân đội, vẫn dưới danh nghĩa Thanh Phong, ta chưa muốn đeo đá lên người đâu.

Lại đụng phải huynh đệ Liên gia, năm đó lúc chúng ta rời Tô Châu, không có thông báo cho bọn họ, từ đó cắt đứt liên lạc. Không ngờ, mục trường hàng xóm lại là của bọn họ.

Vừa đúng lúc hôn lễ của Liên Thành, hấn đến tuổi này mới thành thân, quả thật đã hơi muộn. Liên Quyết cũng đã có hôn ước, mấy tháng nữa thành thân. Bọn họ gặp lại ta, ánh mắt vô cùng kì quái. Có vẻ kinh hi, lại như tiếc nuối, vừa cực nóng, lại nhanh chóng lạnh nhạt đi, khôi phục bình tĩnh. Không hiểu vì sao, ta cảm thấy bọn họ biết thân phận của ta, ít nhất cũng nhận ra ta là nữ tử. Bất quá, sau cùng vẫn đối đãi với ta và Tĩnh Ngôn như bằng hữu bình thường, thoải mái hơn nhiều so với thái độ quái dị ở Tô Châu vài năm trước.

Ta chỉ có một tiểu mục trường, không cung cấp được bao nhiêu, nhưng với tiếng tăm của Nam Uyển vương gia và Thanh Phong, những mục trường xung quanh cũng tự giác làm theo, bao gồm cả mục trường của Liên gia.

Thanh Phong ở trong triều hai năm, đường tiến thân tốt lắm, cũng vì dân chúng làm không ít chuyện, ta không đặc biệt chú ý nhưng có vẻ, hấn quyết tâm đi theo con đường thu phục dân tâm.

Quan viên cũng dễ thân cận với hấn hơn, bởi hấn chỉ là thế tử vương phủ, không có khả năng kế vị. Tranh đấu không chạm đến hấn, lão Hoàng đế cũng đủ thông minh.

Ta ở chỗ này làm vài chuyện cho hấn, kì thật cũng là vì cảm kích hấn đã buông tha không kéo ta vào vòng xoáy tranh đoạt quyền lực. Hấn để ta lại với côi Niết bàn của ta, tự mình vào triều cố gắng.

Thanh Phong được trao binh quyền, ra biên cương đánh giặc. Nhưng chúng ta không gặp mặt, ta cũng không lo lắng, kể cả hấn không hiểu đánh trận, cũng sẽ có người thay hấn lo lắng. Còn có Hoàng đế chống lưng...

Lại qua thêm một năm, chiến sự cũng coi như kết thúc.

Hết chiến tranh, Thanh Phong được giữ lại binh quyền, thân phận hoàng tử được khôi phục.

Thêm một năm nữa, hấn được phong Thái tử.

Các ám vệ ở điện trang đều truyền tin tới, nói đương kim thái tử đang tìm ta.

Mấy ám vệ đó đúng là do Tĩnh Ngôn âm thầm bố trí, đều là chọn từ đám trẻ vài đứa có tư chất rồi bí mật huấn luyện. Mỗi điện trang có một hoặc hai người, mỗi khi có chuyện bất thường đều sẽ liên lạc báo cho chúng ta biết.

Mà lúc này, ta và Tĩnh Ngôn đang nhàn nhã rong chơi...

“Con ngựa của đệ mấy năm qua quả thật chỉ dùng một tốc độ để đi a...” Tĩnh Ngôn bắt đầu nói.

Vốn là chúng ta có việc cần đi, nhưng bởi vì ta thả ngựa tự do, nó cũng thức thòi chậm rãi bước, quả thật biến thành tản bộ.

Ta nằm trên lưng ngựa, nhìn tầng tầng lớp lớp lá xanh phía trên, lười biếng nói: “Không phải việc gấp, vội vã làm gì?”

Tĩnh Ngôn vội vàng kéo ngựa lại gần, vươn tay ôm ta vào trong lòng, nhéo mũi ta: “Tối qua ngủ chưa đủ sao?”

Ta vẫn uể oải tựa vào lòng hấn, gật đầu: “Chưa đủ.”

Tĩnh Ngôn hơi cười, hôn nhẹ lên trán, rồi thuận thế hôn lên môi. Ta phối hợp ngẩng đầu, ngoan ngoãn để cho hấn hôn, lòng tự hỏi, từ khi nào đã chuyển thành loại quan hệ này rồi? Bắt đầu chỉ là như vô tâm xoa đầu ta vài cái, rồi bóp đầu cho ta, xoa bóp bả vai, rồi thành cầm tay ta mân mê không rời. Đôi khi, sẽ ôm ta một cái, khi ta ngủ quên sẽ bế ta lên giường. Sau đó, ôm ta ngủ trưa, lúc ta xem sách cũng ngồi đằng sau ôm ta vào lòng. Hôn trán ta, sau đó là môi, sau đó...

Từng chút, từng chút tiếp nhận hấn, bởi vì cái ôm của hấn rất ấm, bởi vì ở cạnh hấn rất an tâm, cho nên, ta luyến tiếc...

Chúng ta thế này, có khác gì thành thân đâu? Tĩnh Ngôn cũng đồng ý.

Ta không biết là vì hấn là ngoại tộc nên không có tư tưởng tam thê tứ thiếp, hay là bởi vì trước đó ta đã bày tỏ quan điểm hôn nhân, cho nên hấn biết cảm giác của ta, hấn không giống nam nhân bình thường, hoàn toàn chấp nhận tư tưởng quái lạ đó.

Theo ý ta, việc này chỉ nên giống như những người yêu nhau sống chung. Đến lúc một trong hai hết tình cảm, tách ra cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng, tựa hồ hấn cũng giống ta, càng ở cạnh nhau, càng cảm thấy thương nhớ đối phương, có lẽ, cứ như vậy cả đời cũng tốt.

Ta không muốn mua thêm điện trang nữa, như vậy là đủ rồi. Cho nên, hiện tại bèn quyết định đi du lịch, ngẫu nhiên sẽ dừng chân ở một thành trấn nào đó làm đại phu. Ngẫu nhiên sẽ thu nhận vài hài tử, thuê xe ngựa đưa về điện trang. Ngẫu nhiên thấy tham quan vô lại, cũng âm thầm điều tra, rồi đưa chứng cứ về cho Thanh Phong.

“Gần đây chẳng có chuyện nào nhiệt gì cả.” Ta có chút oán giận kêu ca.

“Chuyện nào nhiệt tới rồi kìa.” Tĩnh Ngôn cười cười nói.

Chưa dứt lời, một đám người quần áo tả tơi liền xuất hiện, trên tay còn cầm đao thái và cuốc xẻng: “Đánh... mẹ kiếp!”

A! Lại có chuyện thú vị...

...

...

Lại là lão hoà thượng?

“Ông lại tới làm gì? Không phải mọi chuyện đều xong rồi sao?”

Lão hoà thượng gật gật, cười hi hi nói: “Quả thật là vậy.”

Ta nhìn xung quanh. “Đây là chỗ nào?”

“Trong mộng của ngươi.”

Ta tròn mắt nhìn hắn: “Ông lại tự tiện chui vào đầu ta, hồi trước cường thế nhét vào đầu ta mấy cuốn sách, cũng không sợ ta phát điên.”

Hắn vẫn cười hi hi: “Vốn cũng không có chuyện gì tìm ngươi, nhưng mấy năm qua, ngươi làm không ít chuyện tốt, nhất là việc thu nhận hài tử. Có vài người về sau thành đại nhân vật đó.”

Thật không?

“Vậy thì sao?”

“Ngươi không phải là hồn phách của thế giới này, chỉ sợ về sau không thể đầu thai chuyển kiếp. Cho nên, bọn ta cũng bàn qua, có thể vào lúc ngươi chết đi đưa thân hồn ngươi về thế giới cũ, để ngươi có thể gia nhập luân hồi. Hoặc là, chúng ta để ngươi trở thành người giống chúng ta, quản lí thế giới này.”

“Hoá ra các vị có thể đưa ta về?”

“Cũng không hoàn toàn như thế, ngươi coi như đầu thai một lần nữa, hết thấy đều bắt đầu lại từ đầu, ngươi cũng không còn nhớ ngươi bây giờ.”

Ta gật đầu, suy nghĩ mông lung.

“Thế, ngươi chọn cách nào?”

“Các vị đưa ta nhập luân hồi đi.” Ta nghĩ đến mẫu thân, còn có mọi chuyện đã xảy ra ở thế giới này... Vẫn là làm người tốt hơn.

Hắn cũng không ngạc nhiên với lựa chọn của ta, gật đầu rồi biến mất.

Ta giật mình tỉnh lại, cảm giác chân thực đến không thể phân biệt nổi, vừa rồi chỉ là mộng, hay lão hoà thượng đã thật sự xuất hiện.

Tĩnh Ngôn cúi đầu nhìn ta, lại thắt chặt vòng tay, nhẹ giọng nói: “Còn sớm mà, ngủ tiếp đi.”

Ta gật đầu, nhắm mắt lại. Dù là thật hay là mộng, đời này như vậy đã là đủ rồi; tự do của ta, hạnh phúc của ta, tình yêu của ta...

“Trọng sinh tên ta là Lâm Đại Ngọc” kết thúc tại đây, ta cũng hơi hăng một chút...với một kẻ như ta, thì những đoạn nói về tình cảm giữa Đại Ngọc và Tĩnh Ngôn vẫn chưa đủ lắm (Ít quá luôn, ôm đâu, hôn đâu hết rồi, tác giả!~~~). Nếu là một truyện ngôn tình, thì truyện này hơi thiên về tường thuật sự việc nhỉ? Nhưng dù sao cũng là bộ ta thấy đọc khá được trong một loạt các tác phẩm theo chủ đề Hồng Lâu Mộng đồng nhân. Thôi thì đêm về tự mơ tưởng vài đoạn hạnh phúc của hai đứa nhỏ này vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tên Ta Là Lâm Đại Ngọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.